
174

Besluit van 6 april 1990, houdende regelen inzake bijdragen aan de provincies, gemeenten en andere openbare lichamen in de kosten van door hen getroffen maatregelen in het belang van het voorkomen, beperken of ongedaan maken van verontreiniging of aantasting van het milieu (Bijdragenbesluit openbare lichamen Wet algemene bepalingen milieuhygiëne)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 2 december 1988, no. MJZ 05D8002, Centrale Directie Juridische Zaken, afdeling Wetgeving;

Gelet op de artikelen 61z en 81 van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Stb. 1988, 133) en artikel II van de Wet tot uitbreiding van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne met regels met betrekking tot de financiering van het beleid op het gebied van de milieuhygiëne (Stb. 1988, 113), alsmede artikel 144b van de Provinciewet en 237b van de gemeentewet;

Gezien het advies van de Centrale raad voor de milieuhygiëne van 17 oktober 1988, nr. ABJ-88/985, het advies van de Raad voor de gemeentefinanciën van 31 augustus 1988, 26107 RFG 86/59, en het advies van het Interprovinciaal Overleg van 20 oktober 1988, 11 1984/88;

De Raad van State gehoord (advies van 24 april 1989, No. W08.88 0684);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 3 april 1990, nr. MJZ 03490024, Centrale Directie Juridische Zaken, afdeling Wetgeving

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK 1. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

In dit besluit wordt verstaan onder: de wet: de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Stb. 1988, 133); de inspecteur: de ter plaatse bevoegde inspecteur van de volksgezondheid, belast met het toezicht op de hygiëne van het milieu; gemeenschappelijk orgaan: een gemeenschappelijk orgaan als bedoeld in artikel 8 van de Wet gemeenschappelijke regelingen (Stb. 1984, 667).

HOOFDSTUK 2. INCIDENTELE BIJDAGEN

§ 2.1. Bijdragen in kosten milieu-effectrapportage

Artikel 2

In deze paragraaf wordt verstaan onder: milieu-effectrapport: een rapport als bedoeld in artikel 41j van de wet, dat is opgesteld en behandeld met inachtneming van de artikelen 41k tot en met 41z van de wet.

Artikel 3

Onze Minister kan op aanvraag aan provincies, gemeenten en andere openbare lichamen of gemeenschappelijke organen een bijdrage verlenen in de kosten verbonden aan de toepassing van:

- a. de artikelen 41l tot en met 41o van de wet;
- b. de artikelen 41ai tot en met 41al van de wet.

Artikel 4

1. Een aanvraag om een bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 3, onder a, gaat vergezeld van:

- a. een afschrift van de brief waarbij de richtlijnen inzake de inhoud van het milieu-effectrapport zijn toegezonden aan de Commissie voor de milieu-effectrapportage, bedoeld in artikel 77a, eerste lid, van de wet, en
- b. indien toepassing is gegeven aan artikel 5a van de wet, een opgave van de bij de coördinatie bij het maken van een milieu-effectrapport betrokken overheidsorganen en van het met de coördinatie belaste overheidsorgaan.

2. Een aanvraag om een bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 3, onder b, gaat vergezeld van een afschrift van het besluit of de besluiten, bij de voorbereiding waarvan een milieu-effectrapport is gemaakt.

Artikel 5

1. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 3, onder a, wordt geweigerd indien:

- a. de aanvraag niet vergezeld gaat van de in artikel 4, eerste lid, onder a en b, bedoelde stukken, of
- b. de richtlijnen inzake de inhoud van het milieu-effectrapport niet zijn opgesteld met inachtneming van de artikelen 41n en 41o van de wet.

2. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 3, onder b, wordt geweigerd indien:

- a. de aanvraag niet vergezeld gaat van de in artikel 4, tweede lid, bedoelde stukken, of

b. het milieu-effectrapport niet is opgesteld en behandeld met inachtneming van de artikelen 41l tot en met 41z van de wet.

Artikel 6

1. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 3, onder a, bedraagt:
 - a. f 25 000 aan een provincie;
 - b. f 37 500 aan een gemeente, een ander openbaar lichaam of een gemeenschappelijk orgaan.
2. In afwijking van het eerste lid, onder b, bedraagt de bijdrage f 25 000, indien met betrekking tot een gemeente, een ander openbaar lichaam of een gemeenschappelijk orgaan binnen een periode van een jaar al eenmaal toepassing is gegeven aan het eerste lid.
3. In afwijking van het eerste en tweede lid bedraagt de bijdrage f 10 000, indien toepassing is gegeven aan artikel 5a van de wet en de provincie, de gemeente, het ander openbaar lichaam of het gemeenschappelijk orgaan niet met de coördinatie is belast.
4. Indien het bestuur van een provincie, een gemeente, een ander openbaar lichaam of gemeenschappelijk orgaan binnen één jaar één of meer dan één keer toepassing heeft gegeven aan artikel 41m van de wet voor twee of meer nauw met elkaar samenhangende activiteiten en uit dien hoofde twee of meer aanvragen als bedoeld in artikel 3, onder a, heeft ingediend, worden die aanvragen beschouwd als één aanvraag. In dat geval wordt het in het eerste lid, onder a of b, bedoelde bedrag per extra betrokken activiteit verhoogd met f 10 000, met dien verstande dat het totale bedrag van de bijdrage niet meer kan bedragen dan f 100 000.

Artikel 7

1. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 3, onder b, bedraagt:
 - a. het bedrag dat op grond van artikel 6 is vastgesteld, of
 - b. het bedrag dat op grond van artikel 6 zou zijn vastgesteld, indien de aanvraag niet was geweigerd op grond van artikel 5, eerste lid, onder a.
2. Artikel 6, vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

§ 2.2. Bijdragen in de kosten van geluidhinderbestrijding

Artikel 8

In deze paragraaf en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder: spoorwegexploitant: de spoorwegexploitant in de zin van artikel 1, eerste lid, onder d, van het Besluit geluidhinder spoorwegen (Stb. 1989, 384); andere geluidsgevoelige gebouwen: gebouwen in de zin van artikel 2, eerste lid, van het Besluit geluidhinder spoorwegen, met uitzondering van de in het tweede lid van dat artikel bedoelde gymnastieklokalen; geluidsgevoelige terreinen: terreinen in de zin van artikel 2, derde lid, van het Besluit geluidhinder spoorwegen; equivalent geluidsniveau in dB(A): equivalent geluidsniveau in dB(A) in de zin van de Wet geluidhinder (Stb. 1979, 99); geluidsbelasting van de gevel: de waarde van de geluidsbelasting van de gevel, bepaald overeenkomstig artikel 14; geluidwering: de waarde die het verschil aangeeft tussen de geluidsbelasting van de gevel en de geluidsbelasting binnen de woning; voorzieningen: werken voor zover deze strekken tot het beperken of weren van geluid; geluidbeperkende voorzieningen: schermen, wallen of maatregelen aan of in de directe omgeving van een spoorweg, die dienen ter beperking van de geluidsbelasting vanwege die spoorweg; geluidwerende voorzieningen: voorzieningen aan de gevel; geluidsgevoelige ruimten: ruimten als bedoeld in het Besluit geluidsgevoelige ruimten van een woning (Stcrt. 1981, 116).

Artikel 9

1. Onze Minister kan op aanvraag aan provincies, gemeenten en andere openbare lichamen of gemeenschappelijke organen een bijdrage verlenen in de kosten verbonden aan:

a. fase I, fase II, onderscheidenlijk fase III van het akoestisch onderzoek, bedoeld in artikel 62 van de Wet geluidhinder (Stb. 1979, 99);

b. voorbereiding van, begeleiding van en toezicht op de uitvoering van een programma van maatregelen ter beperking van de geluidsbelasting, dat ingevolge

1^e. artikel 72, eerste lid, of

2^e. artikel 90, eerste lid, van de Wet geluidhinder aan Onze Minister moet worden voorgelegd.

2. Onder fase I van het akoestisch onderzoek wordt verstaan dat deel van het onderzoek dat plaatsvindt ter voorbereiding van de vaststelling of wijziging van een zone krachtens hoofdstuk V, afdeling 2, paragraaf 1, van de Wet geluidhinder.

3. Onder fase II van het akoestisch onderzoek wordt verstaan dat deel van het onderzoek dat plaatsvindt ter voorbereiding van de keuze, bedoeld in artikel 4, eerste lid, onder f, van het Besluit saneringsmaatregelen industrieterreinen Wet geluidhinder (Stb. 1982, 485).

4. Onder fase III van het akoestisch onderzoek wordt verstaan dat deel van het onderzoek dat plaatsvindt ten behoeve van de uitwerking van de keuze en de beschrijving, bedoeld in artikel 4, eerste lid, onder f, onderscheidenlijk onder g, van het Besluit saneringsmaatregelen industrieterreinen Wet geluidhinder.

Artikel 10

1. Onze Minister kan, mede namens Onze Minister van Verkeer en Waterstaat, op aanvraag aan gemeenten een bijdrage verlenen in de kosten verbonden aan:

a. het treffen van geluidwerende en geluidbeperkende voorzieningen ten behoeve van op 1 juli 1987 aanwezige woningen en andere geluidsgevoelige gebouwen tegen spoorweglawaaï vanwege een op die datum aanwezige spoorweg al dan niet in wijziging, alsmede aan het treffen van geluidbeperkende voorzieningen ten behoeve van op 1 juli 1987 aanwezige geluidsgevoelige terreinen tegen spoorweglawaaï vanwege een op die datum aanwezige spoorweg al dan niet in wijziging;

b. voorbereiding van, begeleiding van en toezicht op de uitvoering van de onder a bedoelde geluidwerende en geluidbeperkende voorzieningen.

2. De bijdrage in de kosten, bedoeld in het eerste lid, onder a of b, kan in plaats van aan de gemeente aan de spoorwegexploitant worden verleend, indien burgemeester en wethouders schriftelijk met de spoorwegexploitant zijn overeengekomen dat deze de bijdrage aanvraagt.

Artikel 11

Onze Minister kan regels stellen omtrent de aanvraag om een bijdrage in de kosten, bedoeld in de artikelen 9, eerste lid, onder a en b, en 10, eerste lid, onder a en b. De regels kunnen betrekking hebben op bij de aanvraag over te leggen gegevens en bescheiden. Zij kunnen voorts de verplichting inhouden dat de bijdrage wordt aangevraagd met gebruikmaking van een formulier waarvan het model door Onze Minister wordt vastgesteld.

Artikel 12

1. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder a, wordt geweigerd indien:

- a. de bijdrage niet is aangevraagd overeenkomstig de in artikel 11 bedoelde regels,
- b. het akoestisch onderzoek niet is uitgevoerd met inachtneming van de regels, bedoeld in artikel 73 van de Wet geluidhinder, of
- c. het akoestisch onderzoek niet is aangemeld voor het geldende meerjarenprogramma geluidhinderbestrijding.

2. De bijdrage in de kosten van fase I van het akoestisch onderzoek wordt voorts geweigerd indien de rapportage over dat deel van het onderzoek niet kan leiden tot de vaststelling of de wijziging van de zone, krachtens hoofdstuk V, afdeling 2, paragraaf 1 van de Wet geluidhinder.

3. De bijdrage in de kosten van fase II van het akoestisch onderzoek wordt voorts geweigerd indien de rapportage over dat deel van het onderzoek niet kan leiden tot een keuze als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onder f, van het Besluit saneringsmaatregelen industrieterreinen Wet geluidhinder.

4. De bijdrage in de kosten van fase III van het akoestisch onderzoek wordt voorts geweigerd indien de rapportage over dat deel van het onderzoek niet kan leiden tot een uitwerking en fasering van de gemaakte keuze als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onder g, van het Besluit saneringsmaatregelen industrieterreinen Wet geluidhinder.

Artikel 13

De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder b, wordt geweigerd indien:

- a. de bijdrage niet is aangevraagd overeenkomstig de in artikel 11 bedoelde regels,
- b. de voorbereiding, de begeleiding of het toezicht duidelijk te kort schiet,
- c. het programma van maatregelen niet is aangemeld voor een meerjarenprogramma geluidhinderbestrijding dat gegolden heeft of geldt, of
- d. voor het betrokken programma van maatregelen al eerder een bijdrage is verleend of vastgesteld.

Artikel 14

1. De waarde van de geluidsbelasting van de gevels van de in artikel 10, eerste lid, onder a, bedoelde woningen en andere geluidsgevoelige gebouwen, alsmede de waarde van de geluidsbelasting van geluidsgevoelige terreinen wordt bepaald overeenkomstig het Reken- en Meetvoorschrift Railverkeerslawaaï (Stcrt. 1987, 122).

2. In gevallen waarin de in het eerste lid bedoelde wijze van bepaling van de geluidsbelasting niet tot een representatief resultaat zou leiden, beslist de inspecteur omtrent de toe te passen methode.

3. Berekeningen en metingen ter bepaling van de geluidswering van de gevel van een woning vinden plaats overeenkomstig het Meet- en rekenvoorschrift geluidsbelasting binnen gebouwen (Stcrt. 1982, 228, laatstelijk gewijzigd in 1987, Stcrt. 122).

Artikel 15

Onze Minister kan bepalen dat de bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 10, eerste lid, onder a, wordt geweigerd indien de regels niet in acht zijn genomen die door hem zijn gesteld omtrent de te volgen

procedure tot vaststelling van aard en omvang van de geluidwerende en geluidbeperkende voorzieningen, de kwaliteit, de soberheid en doelmatigheid van deze voorzieningen en de wijze waarop deze dienen te worden uitgevoerd.

Artikel 16

De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 10, eerste lid, onder a of b, wordt geweigerd indien:

- a. de bijdrage niet is aangevraagd overeenkomstig de in artikel 11 bedoelde regels,
- b. de aanvraag betrekking heeft op woningen, andere geluidsgevoelige gebouwen of geluidsgevoelige terreinen die niet zijn aangemeld voor het geldende meerjarenprogramma geluidhinderbestrijding of waarvoor al eerder een bijdrage is verleend,
- c. de aanvraag betrekking heeft op woningen, andere geluidsgevoelige gebouwen of geluidsgevoelige terreinen waarvan de waarde van de geluidsbelasting niet is bepaald overeenkomstig artikel 14, of
- d. de aanvraag betrekking heeft op voorzieningen die in uitvoering zijn genomen voordat op de aanvraag door Onze Minister is beslist.

Artikel 17

1. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 10, eerste lid, onder a, wordt voorts geweigerd:

a. indien de geluidsbelasting van de gevel voor het treffen van de voorzieningen gelijk is of minder bedraagt dan:

- in geval van geluidbeperkende voorzieningen: 65 dB(A);
- in geval van geluidwerende voorzieningen:

1°. 65 dB(A), indien de voorzieningen worden getroffen tezamen met geluidbeperkende voorzieningen of met maatregelen ter verbetering van de gevel uit anderen hoofde dan geluidwering, dan wel in het kader van een wijziging van een spoorweg;

2°. 70 dB(A) in de overige gevallen,

b. indien de geluidwering van de geluidwerende voorzieningen, uitgaande van het standaardspectrum voor buitengeluid zoals opgenomen in de bijlage bij het Besluit geluidwering gebouwen (Stb. 1982, 755):

1°. minder dan 26 dB(A) bedraagt, en

2°. niet gelijk is aan het verschil tussen de waarde van de geluidsbelasting van de gevel en een waarde binnen geluidsgevoelige ruimten van 40 dB(A), of – indien de aanvraag niet betrekking heeft op woningen of andere geluidsgevoelige gebouwen langs een na 30 juni 1987 te wijzigen spoorweg – 45 dB(A) indien voorzieningen die leiden tot een waarde van 40dB(A) technisch onuitvoerbaar moeten worden geacht, of

c. voor zover de te maken kosten voor de voorzieningen reeds krachtens de financieringsopzet van het desbetreffende project anders dan op basis van deze paragraaf kunnen worden gedekt.

2. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 10, eerste lid, onder b, wordt voorts geweigerd indien de voorbereiding, begeleiding of het toezicht, aldaar bedoeld, duidelijk te kort schiet.

Artikel 18

1. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder a, bedraagt 100% van de werkelijk gemaakte kosten ten behoeve van het uitvoeren of doen uitvoeren van het akoestisch onderzoek. Het bedrag van de bijdrage kan door Onze Minister worden vermeerderd met een toeslag van ten hoogste 11% indien naar zijn oordeel door de aanvrager

tevens kosten zijn gemaakt in verband met de voorbereiding en begeleiding van het akoestisch onderzoek.

2. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder b, 1°, bedraagt een toeslag van 10% op de vergoeding van de kosten van maatregelen als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onder b en c, van het Besluit saneringsmaatregelen industrieterreinen Wet geluidhinder, die door Onze Minister op grond van artikel 72, vierde lid, van de Wet geluidhinder zijn vastgesteld.

3. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder b, 2°, bedraagt een toeslag van 15% op de vergoeding van de kosten van de maatregelen, die door Onze Minister op grond van artikel 90, zesde lid, van de Wet geluidhinder zijn vastgesteld.

Artikel 19

1. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 10, eerste lid, onder a, wordt verleend op basis van een opgaaf van de te treffen voorzieningen. Tot deze kosten worden gerekend de kosten voor de uitvoering van de voorzieningen, inclusief BTW.

2. De bijdrage, bedoeld in het eerste lid, bestaat uit een bedrag vastgesteld op grond van de bij dit besluit behorende bijlage A. Indien de voorzieningen worden getroffen in het kader van een wijziging van een spoorweg wordt de bijdrage verminderd met dat deel van de kosten, dat in verband met de wijziging ten laste van de spoorwegexploitant komt.

3. Indien naar het oordeel van Onze Minister met andere dan de ingevolge het eerste lid opgegeven geluidbeperkende voorzieningen op goedkopere wijze hetzelfde resultaat kan worden bereikt, kan de hoogte van de bijdrage worden vastgesteld, uitgaande van de kosten van die andere voorzieningen.

4. Onze Minister kan bij het vaststellen van de hoogte van de bijdrage, bedoeld in het eerste lid, in bijzondere gevallen de bedragen, die zijn genoemd in de bij dit besluit behorende bijlage A, verhogen.

Artikel 20

De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 10, eerste lid, onder b, bedraagt een toeslag van 5% op de vastgestelde hoogte van de bijdrage, bedoeld in artikel 10, eerste lid, onder a, voor wat betreft de kosten van geluidbeperkende voorzieningen op het grondgebied van de N.V. Nederlandse Spoorwegen en van 15% op de vastgestelde hoogte van vorenbedoelde bijdrage voor wat betreft de kosten van geluidwerende en geluidbeperkende voorzieningen elders.

§ 2.3. Bijdrage in de kosten van een verkeersmilieumodel

Artikel 21

1. In deze paragraaf en de daarop berustende bepalingen wordt onder een verkeersmilieumodel verstaan een geautomatiseerd systeem inhoudende:

a. een gegevensbestand waarin de voor het betrokken wegennet van belang zijnde verkeersgenererende en verkeersaantrekkende functies onder aanduiding van de locatie en omvang zijn geregistreerd;

b. een gegevensbestand waarin per wegvak dat deel uitmaakt van het betrokken wegennet, de van belang zijnde verkeers- en omgevingskenmerken zijn geregistreerd;

c. rekenschema's voor het bepalen van de verkeersafwikkeling op het betrokken wegennet;

d. rekenschema's voor het berekenen per wegvak van verschillende componenten van de milieubelasting door het wegverkeer en

e. computerfaciliteiten om de waarde van de verschillende componenten van de milieubelasting behorende bij een variant van de verkeersafwikkeling op een plattegrond van het betrokken wegennet zichtbaar te maken.

2. Een verkeersmilieumodel heeft betrekking op het gehele wegennet of een gedeelte daarvan binnen het grondgebied van een gemeente, voor zover dit wegennet onderling samenhangt en niet of slechts in geringe mate wordt beïnvloed door wijzigingen van de verkeersstructuur of van de verkeersafwikkeling daarbuiten.

3. In het betrokken wegennet blijven buiten beschouwing wegen met een verkeersintensiteit van 2450 motorvoertuigen per etmaal of minder, tenzij deze noodzakelijk zijn voor het sluitend en samenhangend maken van het wegennet of een mogelijke sluiproute vormen. Onder motorvoertuigen worden verstaan motorvoertuigen in de zin van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens (Stb. 1966, 181).

4. Het verkeersmilieumodel gaat vergezeld van het resultaat van de berekeningen met dat model voor de volgende drie varianten van verkeersafwikkeling:

a. één ten tijde van de opstelling van het verkeersmilieumodel;

b. één tien jaar na de opstelling van het verkeersmilieumodel, welke variant is gebaseerd op het uitgangspunt dat het beleid ten tijde van de opstelling van het verkeersmilieumodel wordt voortgezet;

c. één tien jaar na de opstelling van het verkeersmilieumodel, waarbij de milieubelasting door het wegverkeer ten opzichte van de variant onder b aanzienlijk wordt teruggebracht, welke variant wordt aangeduid als de milieuvariant.

5. Bij de berekening van de hierondervermelde componenten van de milieubelasting wordt gebruik gemaakt van de daarachter vermelde methode:

a. equivalent geluidsniveau: standaardrekenmethode I van het Reken- en Meetvoorschrift Verkeerslawaaï (Stcrt. 1981, 107);

b. concentratie koolmonoxide: de methode in het rapport «Technische aspecten van het Besluit luchtkwaliteit koolstofmonoxide en lood» (publikatiereeks Lucht nr. 52);

c. concentratie stikstofdioxide: de methode in het rapport «Technische aspecten van het Besluit luchtkwaliteit stikstofdioxide» (publikatiereeks Lucht, nr. 64).

6. Onze Minister kan nadere regels stellen omtrent de wijze waarop het verkeersmilieumodel wordt opgesteld en omtrent de inrichting van het kaartmateriaal. Hij kan voorts inhoudelijke eisen stellen ten aanzien van de milieuvariant.

7. Onze Minister kan voorts regels stellen omtrent de organisatie en begeleiding van de werkzaamheden ten behoeve van het opstellen van het verkeersmilieumodel, het kaartmateriaal en de wijze waarop verslag wordt gedaan van de gevolgde werkwijze.

Artikel 22

Onze Minister kan op aanvraag aan gemeenten of gemeenschappelijke organen een bijdrage verlenen in de kosten verbonden aan het opstellen van een verkeersmilieumodel.

Artikel 23

Onze Minister kan regels stellen omtrent de aanvraag om een bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 22. De regels kunnen betrekking hebben op bij de aanvraag over te leggen gegevens en bescheiden. Zij kunnen voorts de verplichting inhouden dat de bijdrage wordt aangevraagd met

gebruikmaking van een formulier waarvan het model door Onze Minister wordt vastgesteld.

Artikel 24

De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 22, wordt geweigerd indien:

- a. de bijdrage niet is aangevraagd overeenkomstig de in artikel 23 bedoelde regels,
- b. bij de opstelling van het verkeersmilieumodel niet in acht zijn genomen artikel 102 van de Wet geluidhinder, artikel 21 en de op die artikelen berustende regels, of
- c. voor de inwerkingtreding van dit besluit aan de aanvrager een bijdrage is toegezegd of verleend voor het opstellen van een verkeersmilieukaart.

Artikel 25

De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 22, bedraagt 75% van de werkelijk gemaakte kosten die rechtstreeks verband houden met het opstellen van een verkeersmilieumodel, tot een maximum van f 300 000, met dien verstande dat bij de toekenning aan de gemeenten Amsterdam, 's-Gravenhage, Rotterdam en Utrecht dit maximum mag worden overschreden.

§ 2.4. Bijdrage in kosten op het gebied van de Wet inzake de luchtverontreiniging

Artikel 26

Onze Minister kan op aanvraag aan provincies, gemeenten, andere openbare lichamen of gemeenschappelijke organen een bijdrage verlenen in de kosten verbonden aan de toepassing van artikel 48 van de Wet inzake de luchtverontreiniging (Stb. 1981, 411) of de voorbereiding van zodanige toepassing.

Artikel 27

1. Onze Minister verleent ambtshalve een bijdrage in de kosten van verkeersmaatregelen als bedoeld in artikel 2, onder a, van het Saneringsbesluit geluidhinder wegverkeer (Stb. 1989, 383), die voldoen aan de luchtkwaliteitseisen, die krachtens artikel 2, eerste of vierde lid, van de Wet inzake de luchtverontreiniging zijn vastgesteld, voor zover zij als gevolg van de vaststelling, bedoeld in artikel 90, zesde lid, van de Wet geluidhinder, voor vergoeding ingevolge hoofdstuk X van die wet in aanmerking komen.

2. De bijdrage is begrepen in de bedragen die door Onze Minister krachtens artikel 7 van het Saneringsbesluit geluidhinder wegverkeer bij nadere regels voor de betrokken maatregelen worden vastgesteld.

§ 2.5. Bijdragen in kosten van de uitvoering van gemeentelijk milieubeleid

§ 2.6. Bijdragen in kosten uitvoering autowrakkenbeleid

Artikel 40

Voor de toepassing van deze paragraaf wordt verstaan onder: autowrakken: autowrakken in de zin van de Afvalstoffenwet (Stb.

1977, 455) en de daarmee krachtens artikel 1, tweede lid, van die wet gelijkgestelde autowrakken;

plan inzake de verwijdering van autowrakken: een plan inzake de verwijdering van autowrakken als bedoeld in artikel 21 van de Afvalstoffenwet;

gemeentelijk inleverterrein: een plaats als bedoeld in artikel 20 van de Afvalstoffenwet;

autosloperij: een inrichting als bedoeld in artikel 31, tweede lid, van de Afvalstoffenwet.

Artikel 41

1. Onze Minister kan op aanvraag aan provincies een bijdrage verlenen in de kosten verbonden aan:

a. de inrichting en instandhouding van een provinciaal opslagterrein bestemd voor opslag van illegaal achtergelaten autowrakken of autowrakken afkomstig van ontruimde autosloperijen;

b. de inrichting, verbetering of uitbreiding van een gemeentelijk inleverterrein;

c. ontruiming van autosloperijen met toepassing van bestuursdwang;

d. oriënterende bodemonderzoeken ter plaatse van een autosloperij;

e. sanering van autosloperijen door het opheffen op de bestaande lokatie in verband met verplaatsing of bedrijfsbeëindiging;

f. het aanbrengen van milieuhygiënische voorzieningen in verband met sanering ter plaatse van een autosloperij, of

g. toezicht door middel van bedrijfsbezoeken aan autosloperijen.

2. In de gevallen waarin in verband met verplaatsing van sloopactiviteiten een bijdrage in de kosten, bedoeld in het eerste lid, onder e, wordt aangevraagd, dient deze aanvraag vergezeld te gaan van de aanvraag om een nieuwe vergunning krachtens de Afvalstoffenwet voor de nieuwe lokatie.

3. De activiteit waarop een aanvraag als bedoeld in het eerste lid betrekking heeft, dient te behoren tot de voorzieningen die in een plan inzake de verwijdering van autowrakken als noodzakelijk zijn aangeduid met het oog op de verwezenlijking van dat plan. De activiteit dient voorts in overeenstemming te zijn met de in dat plan opgenomen eisen.

Artikel 42

1. Een aanvraag om een bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder a, b, d, e, f en g, dient te worden ingediend vóór 1 november van het kalenderjaar, voorafgaand aan het jaar waarin de activiteit, waarop de aanvraag betrekking heeft, plaatsvindt, met dien verstande dat voor het kalenderjaar 1990 de aanvraag binnen drie maanden na het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit dient te worden ingediend.

2. Onze Minister kan nadere regels stellen omtrent de aanvraag van een bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid. De regels kunnen betrekking hebben op bij de aanvraag over te leggen gegevens en bescheiden. Zij kunnen voorts de verplichting inhouden dat de bijdrage wordt aangevraagd met gebruikmaking van een formulier waarvan het model door Onze Minister wordt vastgesteld.

Artikel 43

Een bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder f, kan worden aangevraagd ten behoeve van een gemeenschappelijk sloopterrein bij een regionaal woonwagencentrum, dat vóór 1978 is aangelegd, mits dit terrein:

- a. een bijdrage levert aan de realisering van de in het goedgekeurde plan inzake de verwijdering van autowrakken als noodzakelijk aangegeven inzamelings- en bewerkingscapaciteit,
- b. is ingericht voor ten minste vijf sloopbedrijven,
- c. is voorzien van gemeenschappelijke voorzieningen, waaronder tenminste een gemeenschappelijk rioleringssysteem en een aaneensluitende vloeistofdichte bodemafdichting, en
- d. in beheer is bij een rechtspersoon.

Artikel 44

Indien een provinciaal opslagterrein tevens voor één of meer andere doeleinden wordt aangewend, bedraagt de bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder a, een evenredig deel van het bedrag dat op grond van artikel 47, tweede lid, kan worden verleend.

Artikel 45

Onze Minister kan bepalen dat de bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder a, b, d, e en f, wordt geweigerd indien de regels niet in acht zijn genomen die door hem zijn gesteld omtrent de kwaliteit, soberheid en doelmatigheid van het provinciaal opslagterrein, het gemeentelijk inleverterrein, het oriënterend bodemonderzoek, de sanering, de milieuhygiënische voorzieningen en de wijze waarop deze activiteiten en voorzieningen worden uitgevoerd.

Artikel 46

1. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, wordt geweigerd indien de bijdrage niet is aangevraagd vóór het in artikel 42, eerste lid, bedoelde tijdstip of overeenkomstig de in het tweede lid van dat artikel bedoelde regels.

2. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder a, b, d, e en f, wordt voorts geweigerd indien de aanvraag geen betrekking heeft op een activiteit als bedoeld in het derde lid van dat artikel.

3. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder b, wordt voorts geweigerd indien:

a. een ander terrein dan een bestaand gemeentelijk terrein of een terrein in gebruik bij een autosloperij als gemeentelijk inleverterrein in gebruik is genomen en de noodzaak daartoe niet of onvoldoende kan worden aangetoond,

b. een bestaand gemeentelijk terrein of een terrein in gebruik bij een autosloperij is uitgebreid ten behoeve van een gemeentelijk inleverterrein en de noodzaak daartoe niet of onvoldoende kan worden aangetoond, en voorzover de kosten:

1e. niet noodzakelijk zijn om het bestaande gemeentelijk terrein of een terrein in gebruik bij een autosloperij te gebruiken als gemeentelijk inleverterrein, of

2e. geen verband houden met de uitbreiding van het terrein.

4. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder c, wordt voorts geweigerd indien de kosten verhaalbaar zijn.

5. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder e, wordt voorts geweigerd, voor zover een autosloperij niet beschikt over een geldende Hinderwetvergunning en deze autosloperij blijkens het eerst vastgestelde plan inzake de verwijdering van autowrakken geen autowrakken opsloeg vóór 1 juli 1983.

6. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder f, wordt voorts geweigerd indien:

- a. de betrokken autosloperij in het plan inzake de verwijdering van autowrakken niet als onontbeerlijk wordt aangemerkt voor een adequate autowrakkeninzameling in de regio waarin deze is gelegen,
- b. er een andere gegadigde is die de geplande functie van de autosloperij in de regio zodanig kan vervullen dat een beroep op de betrokken incidentele bijdrage niet nodig is, of
- c. de kosten betrekking hebben op vervanging of verbetering van bestaande milieuhygiënische voorzieningen.

Artikel 47

1. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder a, b of f, wordt verleend op basis van een opgave van de te treffen voorzieningen. Tot deze kosten worden gerekend de kosten voor de uitvoering van de voorzieningen, inclusief BTW.

2. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder a of b, bestaat uit:

- a. 100% van de kosten van het bouwrijp maken van het terrein;
- b. een vergoeding van de kosten van de noodzakelijke milieuhygiënische voorzieningen, berekend op basis van de toetsbedragen zoals aangegeven in de bij dit besluit behorende bijlage B.

De in artikel 41, eerste lid, onder a, bedoelde bijdrage bestaat voorts uit:

- c. 100% van de jaarlijkse huur van het terrein;
- d. 100% van de materiële beheers- en onderhoudskosten, met dien verstande dat eventuele opbrengsten daarop in mindering worden gebracht.

3. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder c, bedraagt 100% van de niet verhaalbare kosten van bestuursdwang.

4. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder d, bedraagt per te onderzoeken terrein ten hoogste f 7 000, inclusief BTW.

5. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder e, is gelijk aan de gemiddelde jaarlijkse winst van de autosloperij berekend vóór belastingen en na correctie wegens baten en lasten gedurende drie aan de sanering voorafgaande boekjaren, vermenigvuldigd met:

- a. 3, indien de autosloperij beschikt over een geldende Hinderwetvergunning, onderscheidenlijk
- b. 1½, indien de autosloperij niet beschikt over een geldende Hinderwetvergunning, maar desalniettemin onafgebroken autowrakken opslaat vanaf een tijdstip van vóór 1 juli 1983, indien dit laatste althans blijkt uit het eerst vastgestelde plan inzake de verwijdering van autowrakken.

Bij de berekening van de jaarlijkse winst wordt alleen rekening gehouden met de activiteiten die rechtstreeks verband houden met de verkoop van onderdelen en schroot afkomstig van op het terrein aangevoerde autowrakken. Zonder bewijsvoering door middel van boekhouding wordt de gemiddelde jaarlijkse winst van de autosloperij vastgesteld op f 15 000.

6. Ten behoeve van de voorbereiding van de beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van een bijdrage als bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder e, kan advies worden ingewonnen bij een onafhankelijk deskundige. Indien is geadviseerd, omvat de bijdrage tevens de kosten van het advies.

7. De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder f, bedraagt 50% van de kosten van de nog ontbrekende milieuhygiënische voorzieningen, berekend op basis van de toetsbedragen zoals aangegeven in de bij dit besluit behorende bijlage B.

8. De bijdrage, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder g, bedraagt per kalenderjaar f 300 per bedrijf, ongeacht of dit bedrijf één of meer malen is bezocht.

9. Indien naar het oordeel van Onze Minister met andere dan de ingevolge het eerste lid opgegeven voorzieningen op goedkopere wijze hetzelfde resultaat kan worden bereikt, kan de hoogte van de bijdrage worden vastgesteld, uitgaande van de kosten van die andere voorzieningen.

10. Onze Minister kan bij het vaststellen van de hoogte van de bijdrage, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder a, b of f, in bijzondere gevallen de bedragen, die zijn genoemd in de bij dit besluit behorende bijlage B, verhogen.

Artikel 48

1. Onze Minister verleent ambtshalve voor het kalenderjaar 1990 aan provincies een bijdrage in de kosten verbonden aan verlening en handhaving van vergunningen als bedoeld in artikel 33, eerste lid, van de Afvalstoffenwet ten behoeve van in de provincie gelegen autosloperijen.

2. Onze Minister verleent ambtshalve voor het kalenderjaar 1991 aan de provincies Friesland, Overijssel, Gelderland, Flevoland, Zuid-Holland en Noord-Brabant een bijdrage in de kosten, bedoeld in het eerste lid.

3. De bijdrage in de kosten, bedoeld in het eerste en tweede lid, bedraagt het bedrag dat onder de kalenderjaren 1990 en 1991 achter de betrokken provincie is vermeld:

Provincie	1990	1991
Groningen	f 207 400	
Drenthe	f 226 100	
Utrecht	f 115 600	
Noord-Holland	f 258 400	
Limburg	f 261 800	
Zeeland	f 147 900	
Friesland	f 215 900	f 215 900
Overijssel	f 243 100	f 243 100
Flevoland	f 23 800	f 23 800
Gelderland	f 520 200	f 520 200
Zuid-Holland	f 494 700	f 494 700
Noord-Brabant	f 872 100	f 872 100

HOOFDSTUK 3. ALGEMENE VOORSCHRIFTEN MET BETREKKING TOT DE BESLISSING OP AANVRAGEN OM BIJDRAGEN ALS BEDOELD IN HOOFDSTUK 2

Artikel 49

1. Onze Minister maakt jaarlijks uiterlijk in januari in de Staatscourant bekend:

a. het totale bedrag dat voor het lopende kalenderjaar ter beschikking wordt gesteld voor de uitvoering van hoofdstuk 2;

b. de uitsplitsing van het totale bedrag in bedragen die voor dat kalenderjaar ter beschikking worden gesteld voor de uitvoering van iedere paragraaf van hoofdstuk 2.

2. Onze Minister kan tegelijkertijd met de bekendmaking, bedoeld in het eerste lid, de uitsplitsing bekend maken van het bedrag dat voor de uitvoering van een paragraaf van hoofdstuk 2 ter beschikking wordt gesteld in bedragen die voor dat kalenderjaar per in die paragraaf onderscheiden categorie van bijdragen ter beschikking worden gesteld.

3. Onze Minister kan jaarlijks in september, mits blijvend binnen het totale bedrag, bedoeld in het eerste lid, onder a, de in dat lid, onder b, bedoelde bedragen wijzigen in verband met de uitputting of onderbesteding van één of meer van die bedragen. Hij maakt de gewijzigde bedragen in de Staatscourant bekend.

4. Indien Onze Minister toepassing heeft gegeven aan het tweede lid kan hij jaarlijks in september de bedragen, bedoeld in dat lid, wijzigen, mits blijvend binnen het bedrag, dat blijkens de bekendmaking, bedoeld in het eerste lid of – indien het derde lid wordt toegepast – het derde lid, voor de uitvoering van de betrokken paragraaf ter beschikking wordt gesteld. Hij maakt de gewijzigde bedragen tegelijkertijd met de bekendmaking, bedoeld in het derde lid, in de Staatscourant bekend.

Artikel 50

Indien de aanvraag om een bijdrage als bedoeld in hoofdstuk 2 betrekking heeft op een activiteit die nog niet geheel is uitgevoerd, is de aanvrager verplicht zodra de activiteit is uitgevoerd of is stopgezet Onze Minister daarvan in kennis te stellen.

Artikel 51

1. Onze Minister geeft de beschikking op de aanvraag om een bijdrage als bedoeld in hoofdstuk 2 binnen vijf maanden na de datum waarop de aanvraag is ontvangen.

2. De beschikking kan strekken tot:

a. weigering van de bijdrage, of

b. gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage.

3. In de gevallen waarin de aanvraag betrekking heeft op een activiteit die is uitgevoerd, wordt bij de beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage tevens de hoogte van de bijdrage vastgesteld. Artikel 53, eerste lid, is van overeenkomstige toepassing.

4. In de gevallen waarin de aanvraag betrekking heeft op een activiteit die niet is uitgevoerd, geeft Onze Minister de beschikking tot vaststelling van de hoogte van de bijdrage binnen vijf maanden na ontvangst van de mededeling van de aanvrager dat de activiteit is uitgevoerd of stopgezet.

5. Onze Minister zendt een exemplaar van de beschikking, bedoeld in het eerste en vierde lid, aan de aanvrager. De beschikking, bedoeld in het eerste en vierde lid, vermeldt de gronden waarop zij wordt gegeven.

Artikel 52

1. Indien bij de beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage niet tevens de hoogte van de bijdrage is vastgesteld, bevat deze beschikking in ieder geval bepalingen omtrent:

a. het bedrag waarop de hoogte van de bijdrage voorlopig wordt vastgesteld,

b. het verrichten van één of meer voorlopige betalingen en indien daartoe wordt besloten het tijdstip of de tijdstippen waarop de uitbetaling plaatsvindt,

c. de verplichting van de aanvrager mededeling te doen van gewijzigde omstandigheden die van belang kunnen zijn voor de uitvoering van de activiteit.

2. Aan de beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van een bijdrage kunnen voorschriften worden verbonden.

Artikel 53

1. De beschikking tot vaststelling van de hoogte van de bijdrage bevat een mededeling omtrent het tijdstip waarop de uitbetaling plaatsvindt.

2. De beschikking tot vaststelling van de hoogte van de bijdrage geeft tevens aan of en zo ja, tot welk bedrag voorlopige betalingen zijn uitbetaald en de hoogte van het nog uit te betalen bedrag.

Artikel 54

1. Indien bij een aanvraag om een bijdrage de krachtens dit besluit te verstrekken gegevens niet of onvolledig zijn verstrekt, kan Onze Minister in afwijking van het bepaalde in hoofdstuk 2 de aanvrager een termijn stellen, waarbinnen de ontbrekende gegevens alsnog moeten worden verstrekt.

2. De in artikel 51, eerste lid, bedoelde termijn wordt geschorst vanaf het tijdstip waarop krachtens het eerste lid om de ontbrekende gegevens is verzocht, totdat deze gegevens zijn ontvangen.

3. Indien de aanvrager de ontbrekende gegevens niet binnen de daarvoor gestelde termijn heeft verstrekt, weigert Onze Minister alsnog de bijdrage.

Artikel 55

1. Onze Minister weigert in elk geval vóór de bekendmaking, bedoeld in artikel 49, derde lid, de bijdrage, voor zover door het geven van een andersluidende beschikking het in artikel 49, eerste lid, onder b, bedoelde bedrag wordt overschreden.

2. Indien Onze Minister ten aanzien van de paragraaf waartoe de aangevraagde bijdrage behoort artikel 49, tweede lid, heeft toegepast, weigert hij in elk geval vóór de bekendmaking, bedoeld in artikel 49, derde lid, deze bijdrage, voor zover door het geven van een andersluidende beschikking het bedrag dat ter beschikking is gesteld voor de categorie van bijdragen waartoe deze behoort, wordt overschreden.

3. In afwijking van het eerste of tweede lid kan Onze Minister de beslissing op de aanvraag om een bijdrage geheel of gedeeltelijk aanhouden tot 15 december van het kalenderjaar waarin de bijdrage is aangevraagd. Hij deelt de aanhouding schriftelijk aan de aanvrager mede.

Artikel 56

1. Indien Onze Minister toepassing heeft gegeven aan artikel 55, derde lid, geeft hij in afwijking van artikel 51, eerste lid, uiterlijk binnen twee maanden na afloop van de aanhouding een beschikking op de aanvraag.

2. Onze Minister weigert in elk geval de bijdrage, voor zover door het geven van een andersluidende beschikking:

a. het bedrag dat blijkt de bekendmaking, bedoeld in artikel 49, derde lid, ter beschikking wordt gesteld voor de uitvoering van de paragraaf waartoe de betrokken bijdrage behoort, of

b. het bedrag dat blijkt de bekendmaking, bedoeld in artikel 49, vierde lid, voor de categorie van bijdragen waartoe de betrokken bijdrage behoort, ter beschikking wordt gesteld, wordt overschreden.

Artikel 57

Indien krachtens artikel 51, vierde lid, een beschikking tot vaststelling van de hoogte van de bijdrage moet worden gegeven, terwijl de bijdrage krachtens artikel 55 of 56 moet worden geweigerd, wordt in afwijking van die artikelen de hoogte van de bijdrage vastgesteld op het bedrag waarop de hoogte van de bijdrage voorlopig is vastgesteld, dan wel, indien de werkelijk gemaakte kosten van de activiteit waarvoor de bijdrage wordt verleend, lager is dan dat bedrag: op het bedrag van die werkelijk gemaakte kosten.

Artikel 58

1. Onze Minister kan een beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage waarbij niet tevens de hoogte van de bijdrage is vastgesteld geheel of gedeeltelijk intrekken en op grond daarvan verrichte betalingen geheel of gedeeltelijk terugvorderen, indien:

a. niet of niet geheel wordt voldaan aan een van de voorschriften, waaronder de bijdrage is verleend, of

b. de beschikking is gegeven op grond van gegevens waarvan gebleken is dat deze zodanig onjuist of onvolledig waren, dat, waren zij juist en volledig geweest, deze beschikking niet zou zijn gegeven of anders zou luiden.

2. In afwijking van het eerste lid kan Onze Minister een beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage niet intrekken nadat hij in vervolg daarop een beschikking heeft gegeven tot vaststelling van de hoogte van de bijdrage.

3. Indien de hoogte van de bijdrage op een lager bedrag wordt vastgesteld dan het bedrag dat op grond van de beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage is uitbetaald, kan Onze Minister het te veel betaalde bedrag terugvorderen.

4. In afwijking van artikel 51, vierde lid, geeft Onze Minister geen beschikking tot vaststelling van de hoogte van de bijdrage indien hij de daaraan voorafgaande beschikking tot gedeeltelijke verlening van de bijdrage geheel heeft ingetrokken.

5. Onze Minister zendt een exemplaar van de beschikking die strekt tot het geheel of gedeeltelijk intrekken en terugvorderen aan de aanvrager. De beschikking vermeldt de gronden waarop zij wordt gegeven.

Artikel 59

1. Onze Minister kan een beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage waarbij tevens de hoogte van de bijdrage is vastgesteld, alsmede een beschikking tot vaststelling van de hoogte van de bijdrage geheel of gedeeltelijk intrekken en op grond daarvan al uitbetaalde betalingen geheel of gedeeltelijk terugvorderen, indien deze is gegeven op grond van gegevens waarvan gebleken is dat zij zodanig onjuist of onvolledig waren, dat, waren zij juist en volledig geweest, de gegeven beschikking niet zou zijn genomen of anders zou luiden.

2. Artikel 58, vijfde lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 60

1. Tegen een beschikking:

a. tot weigering van een bijdrage als bedoeld in dit besluit;

b. tot gehele of gedeeltelijke verlening van een bijdrage als bedoeld in dit besluit;

c. tot vaststelling van de hoogte van een bijdrage als bedoeld in dit besluit;

d. die strekt tot het geheel of gedeeltelijk intrekken van een beschikking als bedoeld onder b of c;

e. die strekt tot het geheel of gedeeltelijk terugvorderen van gedane betalingen;

f. tot aanhouding van een beslissing, als bedoeld in artikel 55, derde lid, kan beroep worden ingesteld.

2. Hoofdstuk 2, paragraaf 3, van de wet is op een zodanig beroep van toepassing.

HOOFDSTUK 4. EENMALIGE EN SPOEDEISENDE BIJDAGEN

Artikel 61

1. Onze Minister kan aan provincies, gemeenten en andere openbare lichamen of gemeenschappelijke organen verlenen:

- a. een eenmalige bijdrage in de kosten van maatregelen die in het bijzonder worden getroffen in het belang van het voorkomen, beperken of ongedaan maken van verontreiniging of aantasting van het milieu;
- b. een bijdrage die een spoedeisend karakter heeft in de kosten van maatregelen die in het bijzonder worden getroffen in het belang van het voorkomen, beperken of ongedaan maken van verontreiniging of aantasting van het milieu.

2. Onze Minister verleent een bijdrage als bedoeld in het eerste lid, onder b, volgens door hem te stellen regels voor een periode van één kalenderjaar. Hij kan een bijdrage als vorenbedoeld alleen verlenen indien deze in de rijksbegroting voor het betrokken kalenderjaar is aangekondigd.

3. Tot de regels, bedoeld in het tweede lid, behoren in elk geval:
- a. regels als bedoeld in artikel 49;
 - b. regels met betrekking tot de wijze waarop de aanvraag om een bijdrage moet geschieden;
 - c. regels met betrekking tot de gronden waarop de bijdrage wordt geweigerd;
 - d. regels omtrent de hoogte van de bijdrage.

4. De artikelen 50 tot en met 60 zijn van overeenkomstige toepassing op een beschikking tot verlening van een eenmalige bijdrage en op een beschikking verband houdende met een aanvraag om een bijdrage op grond van een ministeriële regeling als bedoeld in het tweede lid, daaronder begrepen de aanhouding van de beslissing op een aanvraag.

HOOFDSTUK 5. ALGEMENE BIJDAGEN AAN DE PROVINCIES

Artikel 62

1. Voor het kalenderjaar 1990 wordt aan iedere provincie door Onze Minister een bijdrage verleend in de kosten die voor haar zijn verbonden aan de uitvoering van:

- a. hoofdstuk 4a van de wet,
- b. de Wet geluidhinder,
- c. de Afvalstoffenwet,
- d. de Wet inzake de luchtverontreiniging,
- e. de Wet chemische afvalstoffen (Stb. 1981, 696) en
- f. de Wet bodembescherming (Stb. 1986, 374).

2. De bijdrage bedraagt het bedrag dat achter de betrokken provincie is vermeld:

Groningen	f 3 072 010
Friesland	f 2 170 092
Drenthe	f 2 146 894
Overijssel	f 2 837 473
Flevoland	f 1 745 479
Gelderland	f 4 145 663
Utrecht	f 2 710 004
Noord-Holland	f 5 242 555
Zuid-Holland	f 10 487 056
Zeeland	f 3 181 352
Noord-Brabant	f 5 166 823
Limburg	f 4 094 763

3. De bijdrage wordt in twee gelijke delen in april en in het derde kwartaal van het kalenderjaar 1990 betaald.

Artikel 63

Voor het kalenderjaar 1990 wordt aan de provincie Zuid-Holland bovendien een extra bijdrage van f 4,8 miljoen verleend in de kosten die voor haar verbonden zijn aan de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging. Artikel 62, derde lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 64

1. Voor het kalenderjaar 1991 wordt aan iedere provincie door Onze Minister een bijdrage verleend in de kosten, bedoeld in artikel 62, eerste lid.

2. De bijdrage bedraagt het bedrag dat achter de betrokken provincie is vermeld:

Groningen	f 3 451 235
Friesland	f 2 665 323
Drenthe	f 2 389 252
Overijssel	f 3 191 125
Flevoland	f 1 564 367
Gelderland	f 4 619 761
Utrecht	f 3 142 500
Noord-Holland	f 6 371 514
Zuid-Holland	f 11 197 739
Zeeland	f 3 316 280
Noord-Brabant	f 5 853 079
Limburg	f 4 445 638

3. Voor het kalenderjaar 1991 wordt aan de provincie Zuid-Holland bovendien de extra bijdrage, bedoeld in artikel 63, verleend.

4. De bijdrage, bedoeld in het eerste en derde lid, wordt in twee gelijke delen in het eerste en derde kwartaal van het kalenderjaar 1991 betaald.

Artikel 65

Met ingang van 1 januari 1992 wordt jaarlijks aan iedere provincie door Onze Minister een bijdrage verleend in de kosten die voor haar verbonden zijn aan de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging en de daarop berustende bepalingen.

Artikel 66

1. In dit artikel en in artikel 67 wordt verstaan onder: inrichtingen: inrichtingen die behoren tot een categorie die in de bij dit besluit behorende bijlage C is omschreven.

2. De bijdrage, bedoeld in artikel 65, bedraagt per provincie een bedrag dat wordt berekend door het getal dat het aantal inrichtingen aangeeft in de provincie op 1 oktober van het kalenderjaar, voorafgaand aan het kalenderjaar waarvoor de bijdrage wordt verleend, indien dat getal gelijk is aan of kleiner dan 59, te vermenigvuldigen met f 33 845.

3. Indien het aantal inrichtingen in de provincie 60 of meer bedraagt, maar minder dan 107, bedraagt de bijdrage f 1 996 855 vermeerderd met het bedrag dat wordt berekend door het getal dat het aantal inrichtingen aangeeft boven 59 te vermenigvuldigen met f 67 690.

4. Indien het aantal inrichtingen in de provincie 107 of meer bedraagt, bedraagt de bijdrage f 5 178 285 vermeerderd met het bedrag dat wordt

berekend door het getal dat het aantal inrichtingen aangeeft boven de 106 te vermenigvuldigen met f 101 535.

5. Inrichtingen die behoren tot meer dan een der categorieën, als bedoeld in enig met een letter of getal aangegeven onderdeel van bijlage C, worden voor de berekening van de bijdrage voor zoveel inrichtingen gerekend als het aantal categorieën waartoe zij behoren.

Artikel 67

1. Gedeputeerde Staten doen uiterlijk 1 november van het kalenderjaar, voorafgaand aan het kalenderjaar waarvoor de bijdrage wordt verleend, aan Onze Minister opgave van de inrichtingen, van de categorie of de categorieën waartoe iedere inrichting behoort, en van de onderneming of instelling waartoe zij behoort.

2. De bijdrage wordt in twee gelijke delen in het eerste en derde kwartaal van het kalenderjaar betaald.

Artikel 68

Indien toepassing van artikel 66 zou leiden tot overschrijding van het bedrag dat in de wet tot vaststelling van de rijksbegroting voor het betrokken kalenderjaar voor uitgaven van hoofdstuk XI (Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer) beschikbaar is gesteld voor de bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 65, kan Onze Minister de krachtens artikel 66 vastgestelde hoogte van de bijdrage met een voor alle provincies gelijk bij ministeriële regeling vast te stellen percentage verlagen.

Artikel 69

Onze Minister kan bij ministeriële regeling jaarlijks voor één kalenderjaar de bedragen, bedoeld in artikel 66, eerste, tweede en derde lid, verhogen met een voor al die bedragen gelijk percentage van ten hoogste 40. Hij maakt de verhoging uiterlijk in november van het kalenderjaar, voorafgaand aan het kalenderjaar waarvoor die verhoging geldt, in de Staatscourant bekend.

Artikel 70

Tegen een beschikking terzake van een bijdrage, als bedoeld in artikel 65, kan beroep worden ingesteld. Hoofdstuk 5, paragraaf 3, van de wet is op een zodanig beroep van toepassing.

HOOFDSTUK 6. ALGEMENE BIJDRAGEN AAN DE GEMEENTEN TER UITVOERING VAN DE WET GELUIDHINDER

Artikel 71

1. Voor de kalenderjaren 1990 en 1991 wordt door Onze Minister jaarlijks aan iedere gemeente een bijdrage verleend in de kosten die voor haar verbonden zijn aan de uitvoering van de Wet geluidhinder.

2. De bijdrage wordt in het kalenderjaar 1990 in twee gelijke delen in juni en in het derde kwartaal betaald.

3. Ten aanzien van de betaling van de bijdrage in het kalenderjaar 1991 is artikel 64, vierde lid, van overeenkomstige toepassing.

Artikel 72

1. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder aantal woonruimten verstaan: de som van het aantal woningen, wooneenheden, woonschepen en woonwagens.

2. De bijdrage, bedoeld in artikel 71, bedraagt per gemeente: het bedrag dat wordt berekend door het getal dat het aantal woonruimten aangeeft in de gemeente op 1 januari van het kalenderjaar, voorafgaand aan het kalenderjaar waarop de bijdrage betrekking heeft, te vermenigvuldigen met f 3.

3. Onze Minister stelt het aantal woningen, wooneenheden, woonschepen en woonwagens vast met overeenkomstige toepassing van artikel 16 van de Financiële Verhoudingswet 1984 (Stb. 1983, 650).

Artikel 73

Indien toepassing van artikel 72 zou leiden tot overschrijding van het bedrag dat in de wet tot vaststelling van de rijksbegroting voor het kalenderjaar 1990 en 1991 voor uitgaven van hoofdstuk XI (Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer) beschikbaar is gesteld voor de bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 71, kan Onze Minister de krachtens artikel 72 vastgestelde hoogte van de bijdrage met een voor alle gemeenten gelijk percentage verlagen.

Artikel 74

Tegen de beschikking terzake van een bijdrage, als bedoeld in artikel 71, kan beroep worden ingesteld. Hoofdstuk 5, paragraaf 3, van de wet is op een zodanig beroep van toepassing.

HOOFDSTUK 7. SLOTBEPALINGEN

Artikel 75

1. Uit de opbrengst van de heffingen, bedoeld in Hoofdstuk 6a, titel 2, afdeling 1, van de wet worden betaald de bijdragen die vanaf 1 april 1988 tot aan het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit aan een openbaar lichaam of een gemeenschappelijk orgaan op grond van het Bijdragenbesluit provincies luchtverontreiniging (Stb. 1976, 501), het Tijdelijk vergoedingenbesluit lagere overheden Wet geluidhinder (Stb. 1986, 16), de Financiële regeling kosten milieu-effectrapportage lagere overheden (Stcrt. 1984, 253), de Bijdrageregeling spoorweglawaaï bestaande woningen (Stcrt. 1987, 122) of de Bijdrageregeling autowrakkenbeleid 1987 (Stcrt. 1987, 169) met inachtneming van de in het betrokken besluit of de betrokken ministeriële regeling geldende eisen zijn toegezegd of verleend.

2. Uit de opbrengst van de heffingen, bedoeld in Hoofdstuk 6a, titel 2, afdeling 1, van de wet worden betaald de bijdragen die vanaf 1 april 1988 tot aan het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit aan een openbaar lichaam of gemeenschappelijk orgaan op grond van de rijksbegroting voor een soortgelijke activiteit als de bijdrage, bedoeld in artikel 21 of artikel 27, onder a of b, met inachtneming van de toen gebruikelijk te stellen eisen zijn toegezegd of verleend.

Artikel 76

Een aanvraag om een bijdrage als bedoeld in artikel 75, eerste lid, waarover op het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit nog niet is

beslist wordt gelijkgesteld met een aanvraag om de daarmee vergelijkbare bijdrage uit hoofdstuk 2. Op zo'n aanvraag wordt beslist met toepassing van dit besluit.

Artikel 77

Met ingang van 1 januari 1993 vervalt paragraaf 2.3., behoudens met betrekking tot al voor dat tijdstip ingediende aanvragen om een bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 22.

Artikel 78

In afwijking van artikel 49, eerste lid, plaatst Onze Minister in 1990 de aldaar bedoelde bekendmaking uiterlijk in mei van dat jaar.

Artikel 79

1. De bijdragen, bedoeld in artikel 64, eerste lid, en in artikel 71, eerste lid, voor het kalenderjaar 1991, worden niet verleend indien het bij koninklijke boodschap van 4 december 1989 bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal ingediende wetsvoorstel tot wijziging van het hoofdstuk Financiële bepalingen van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Kamerstukken 1989/90 21 407, nrs. 1 tot en met 3) in de loop van het kalenderjaar 1990 tot wet wordt verheven en het onderdeel van die wet, waarbij artikel 61z van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne wordt gewijzigd, met ingang van 1 januari 1991 in werking treedt.

2. In het geval als bedoeld in het eerste lid wordt de bijdrage, bedoeld in artikel 65, met ingang van 1 januari 1991 verleend.

Artikel 80

Onze Minister zendt binnen vijf jaar na het in werking treden van dit besluit aan de Staten-Generaal een verslag over de wijze waarop hoofdstuk 2 van dit besluit is toegepast. Hij geeft in dit verslag uitsluitend omtrent het tijdstip waarop de bijdragen, bedoeld in artikel 3, artikel 9, eerste lid, onder a en b, artikel 10, eerste lid, artikel 27, en artikel 41, eerste lid, vervallen.

Artikel 81

De Financiële regeling kosten milieu-effectrapportage lagere overheden, het Tijdelijk vergoedingsbesluit lagere overheden Wet geluidhinder, de Bijdrageregeling spoorweglawaaï bestaande woningen, het Bijdragenbesluit provincies luchtverontreiniging en de Bijdrageregeling autowrakkenbeleid 1987 worden ingetrokken, behoudens met betrekking tot aanvragen die op grond daarvan vóór de inwerkingtreding van dit besluit zijn ingediend.

Artikel 82

Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het is geplaatst.

Artikel 83

Dit besluit kan worden aangehaald als: Bijdragenbesluit openbare lichamen Wet algemene bepalingen milieuhygiëne.

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 8 mei 1990, nr. 88

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en aan de Algemene Rekenkamer.

's-Gravenhage, 6 april 1990

Beatrix

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J.G.M. Alders

Uitgegeven de zesentwintigste april 1990

De Minister van Justitie,
E.M.H. Hirsch Ballin

Bijlage A behorende bij het Bijdragenbesluit openbare lichamen Wet algemene bepalingen milieuhygiëne

I Rekenbedragen bronmaatregelen

De geluidsbelasting van de gevel vóór uitvoering van maatregelen in dB(A)	Rekenbedragen per woning bij afname van ten minste		
	3 dB(A)	4 dB(A)	5 dB(A)
65 dB(A)	f 2 000	f 4 000	f 6 000
66 dB(A)	f 2 000	f 4 000	f 6 000
67 dB(A)	f 2 000	f 4 000	f 6 000
68 dB(A)	f 2 000	f 4 000	f 6 000
69 dB(A)	f 2 000	f 4 000	f 6 000
70 dB(A)	f 4 000	f 6 000	f 8 000
71 dB(A)	f 4 000	f 6 000	f 8 000
72 dB(A)	f 4 000	f 6 000	f 8 000
73 dB(A)	f 4 000	f 6 000	f 8 000
> 74 dB(A)	f 6 000	f 8 000	f 10 000

Voor de bepaling van het rekenbedrag op basis van bovenstaande tabel wordt rekening gehouden met alle aanwezige woningen waarbij de geluidsbelasting van de gevel ten minste 3 dB(A) afneemt als direct gevolg van de te treffen bronmaatregelen aan een aanwezige spoorweg.

Het rekenbedrag wordt bepaald aan de hand van bovenstaande tabel. Deze maatregelen komen alleen voor een bijdrage in aanmerking als de kosten hiervan in een redelijke verhouding staan tot het te bereiken geluidreducerend effect. Verder worden hiertoe niet gerekend, maatregelen die passen in het normale beheer, onderhoud en vernieuwing van een spoorweg. De bijdrage kan uiteraard niet hoger worden dan de werkelijke kosten van de te treffen maatregel.

II Toetsbedragen gevelmaatregelen

Voor veel voorkomende maatregelen aan gevel en dak, die worden getroffen in verband met de geluidwering van bestaande woningen is onderzocht welke aspecten van belang zijn voor de prijsvorming. Op basis hiervan zijn de toetsbedragen in onderstaande tabellen vastgesteld.

De tabellen onder A betreffen toetsbedragen die overeenkomen met de kosten van de maatregelen bij autonome sanering. Uitgegaan is hierbij van volledige vergoeding van maatregelen die in een aanwezig houten kozijn kunnen worden aangebracht.

De tabellen onder B betreffen toetsbedragen die overeenkomen met de meerkosten van de maatregelen indien om andere redenen dan de geluidwering, maatregelen aan gevel of dak worden getroffen (kozijnvervanging bij b.v. stadsvernieuwing). Deze toetsbedragen zijn afgeleid van de toetsbedragen voor autonome sanering.

Daarbij is ervan uitgegaan dat de eenvoudigste maatregelen bij autonome sanering qua kwaliteit en kosten overeenkomen met maatregelen aan de gevel die worden getroffen om andere redenen dan geluidwering.

1. Gevelmaatregelen

Tabel a Toetsbedragen per m³ voor maatregelen aan lichte geveldelen (beglazing en panelen)

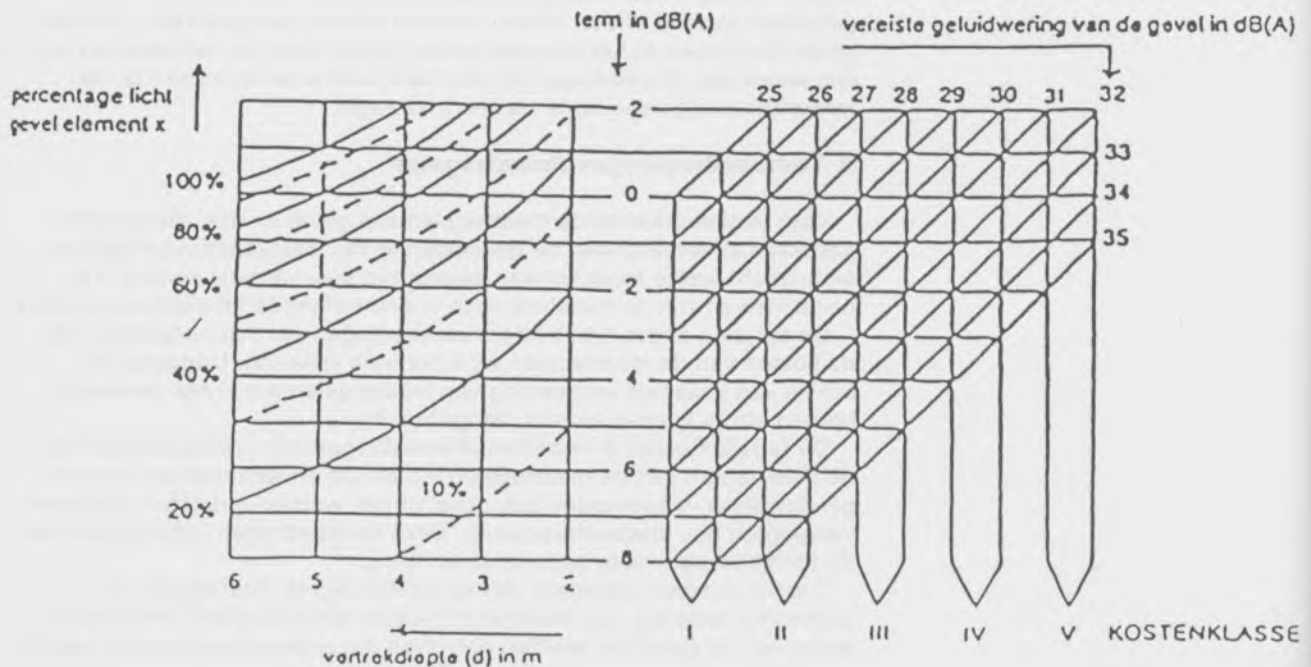
Kostenklasse	I	II	III	IV	V
Toetsbedrag/m ³	f 250	f 300	f 325	f 375	f 500

Tabel b Correctie voor het gemiddelde elementoppervlak

s(m ²)	<0.5	≥0.5 <0.6	≥0.6 <0.7	≥0.7 <0.8	≥0.8 <1.0	≥1.0 <1.4	≥1.4 <2.0	≥2.0 <2.8	≥2.8
C(f)	+ 60	+ 45	+ 30	+ 15	0	- 15	- 30	- 45	- 60

Tabel c Toeslagen per (nieuw) raam en (nieuwe) deur

Kostenklasse	I	II	III	IV	V
Raam	f 300	f 350	f 350	f 390	f 390
Deur	f 610	f 770	f 770	f 770	f 770

Tabel d Toeslag per stuk voor raam/deurtype (anders dan naar buiten draaiend)

Verwijderen schuifraam	f 160
Naar binnen draaiend raam of deur	f 60
Draaikiepraam	f 160
Stijl + draairaam bij nieuwe kozijnindeling	f 160

Tabel e Toeslag voor kozijnnaaddichting per m

Naaddichting aan de binnenzijde per m	f 20
Naaddichting aan de buitenzijde per m	f 10

2. Geluiddempende ventilatievoorzieningen

Tabel f Toetsbedragen voor een suskast (één suskast per geluidsbelast, geluidsgevoelig vertrek)

Per suskast	f 540
-------------	-------

3. Maatregelen hellend dakvlak

Tabel g Toetsbedragen per m² voor maatregelen aan het dakvlak

Isolatiewaarde in dB(A)	$R_a \leq 27$	$R_a - 28$ t/m 36	$R_a > 36$
Toetsbedrag per m ²	f 75	f 200	f 250

4. Toeslag gestapelde of hoogbouwwoonings

Toeslag per woning f 100.

B Toetsbedragen gevelmaatregelen bij gekoppelde sanering

Tabel h Toetsbedragen per m² voor de meerkosten van beglazing en panelen

Kostenklasse	II	III	IV	V
Toetsbedrag/m ²	f 30	f 90	f 150	f 250

Tabel i Toeslagen per nieuw raam en nieuwe deur

Kostenklasse	II	III	IV	V
Toetsbedrag/m ²	f 80	f 80	f 130	f 130

Tabel j Toetsbedrag voor een suskast (één per geluidskast, geluidsgevoelig vertrek)

Per suskast	f 450
-------------	-------

Tabel k Toetsbedragen per m² voor de meerkosten van maatregelen aan het dakvlak

Isolatiewaarde in dB(A)	$R_a - 28$ t/m 36	$R_a > 36$
Toetsbedrag per m ²	f 100	f 150

Toelichting op het toetsbedragensysteem voor gevelmaatregelen

De toetsbedragen voor autonome sanering zijn ontwikkeld tegen de achtergrond, dat enerzijds het principe van de Wet geluidhinder is dat de kosten van de maatregelen worden vergoed en anderzijds een normering van maatregelen en kosten van belang is voor een efficiënte voorbereiding en uitvoering van de maatregelen.

Ten opzichte van het systeem van normbedragen dat in de interimperiode van toepassing was, is een grotere differentiatie aangebracht om meer recht te doen aan de grote verscheidenheid van situaties. Dit betreft de volgende aspecten (zie de tabellen onder A).

- De twee klassen van 5dB(A) geluidwering zijn vervangen door vijf klassen met een bereik van ieder 2dB(A).
- De klassen betreffen kostenklassen (I t/m V) in plaats van klassen van geluidwering. Door middel van het nomogram kan per situatie, afhankelijk van de vereiste geluidwering, de kostenklasse worden bepaald. Deze kostenklassen corresponderen met de R_a -waarden van de lichte geveldelen.

– In een correctie (C) wordt de invloed van het gemiddeld element oppervlak verdisconteerd (kleine oppervlakken zijn per m² duurder dan grote oppervlakken).

– Per raam en deur geldt een toeslag per stuk. Omdat de detaillering van bewegende delen afhankelijk is van de geluidsisolatie varieert deze toeslag per kostenklasse.

Deze toeslag is gebaseerd op naar buiten draaiende ramen en deuren.

– Indien naar buiten draaiende delen gezien de situatie niet mogelijk zijn, kan voor de toepassing van een afwijkend type nog een toeslag per stuk gelden. Wordt een schuifraam vervangen door een vast deel of draairaam, dan geldt een toeslag voor het demonteren van het raam en aanpassen van het kozijn.

– Afhankelijk van de vereiste geluidsisolatiewaarde wordt enkele, dan wel dubbele naaddichting toegepast. (Bij enkele naaddichting is het over het algemeen om bouwfysische redenen noodzakelijk deze aan de binnenzijde aan te brengen).

– Per geluidsbelast geluidsgevoelig vertrek zal over het algemeen een suskast nodig zijn. Omdat de kosten van een suskast in sterkere mate afhankelijk zijn van andere aspecten van de geluidwerende kwaliteit, geldt één toetsbedrag waarvoor over het algemeen een goede kwaliteit suskast is te plaatsen.

– Bij maatregelen aan hellende daken liggen slechts een beperkt aantal bouwkundige constructies voor de hand, afhankelijk van de vereiste geluidwering. Om die reden zijn de toetsbedragen gebaseerd op de kosten van de betreffende maatregelen. De toetsbedragen corresponderen met de constructie die in de publikatie «Verkeerslawaaai en Woningen» zijn beschreven onder respectievelijk de codes DH1, DH7 en DH8.

Het toetsbedragensysteem voor gekoppelde sanering (zie de tabellen onder B) is, in verband met de andere Ausgangssituatie bij koppeling van maatregelen, vereenvoudigd ten opzichte van het systeem voor autonome sanering. Tot de meerkosten die aan de geluidwering worden toegerekend behoren niet de maatregelen waarvoor bij autonome sanering kostenklasse I van toepassing zou zijn, de correctie voor het gemiddeld element oppervlak en de toeslag voor andere bewegende delen dan de naar buiten draaiende ramen en deuren. Ter vereenvoudiging van het systeem zijn daarnaast de bedragen voor de noodzakelijke extra naaddichting verwerkt in de m²-bedragen voor de beglazing en de panelen.

III Richtbedragen afschermdende maatregelen

De bijdrage is gelijk aan de werkelijk voor de geluidsafschermende voorzieningen te maken kosten, doch in beginsel voor een geluidswal niet hoger dan f 250 per m² en voor een geluidsscherm indien dit wordt geplaatst op het terrein van de Nederlandse Spoorwegen, niet hoger dan f 1000 per strekkende meter en in overige gevallen niet hoger dan f 400 per m². De oppervlakte van een wal of scherm wordt bepaald door de lengte te vermenigvuldigen met de hoogte.

Deze bijlage behoort bij het koninklijk besluit van 6 april 1990, Stb. 174

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J.G.M. Alders

Bijlage B behorende bij het Bijdragenbesluit openbare lichamen Wet algemene bepalingen milieuhygiëne

Toetsbedragen (inclusief BTW) milieuhygiënische voorzieningen ten behoeve van de in artikel 41, eerste lid, onder a, b en f, genoemde activiteiten.

Voor zover van toepassing mogen deze bedragen in beginsel niet worden overschreden.

a. Vloeistofdichte bodemafdichting

– opslag onbewerkte wrakken:	
· staalvezelbetonvloer met vacuümbehandeling	f 140/m ²
· teerbetonverharding	f 110/m ²
· prefab betonplaten	f 90/m ²
· PE-folie	f 25/m ²
– bewerkingsplaats:	
· gewapend-betonvloer versterkt met staalvezels	f 200/m ²
– pletplaats:	
· staalvezelbetonvloer met vacuümbehandeling	f 140/m ²

b. Riolering per m² vloeistofdichte bodemafdichting f 30/m²

c. Slibvanger/Olie-afscheider

capaciteit in l/s	afvoer op riolering	afvoer op open water
3	f 8 000	f 26 000
6	f 13 000	f 43 000
10	f 22 000	f 43 000
20	f 33 000	f 50 000

d. Opslag vloeibare afvalstoffen

Bovengronds in drums	f 1 200
Bovengronds in tank 1500 l	f 3 000
Ondergronds in tank 1500 l	f 6 000
Kunststof bak voor accu's	f 1 200

e. Controlemogelijkheid op bodemverontreiniging

per peilbuis f 2 000

f. Afscheiding

Muur	f 200/m ²
Beplante aarden wal	f 100/m ²
Beplanting	f 15/m ²

Hekwerk (alleen voor provinciale opslagterreinen en gemeentelijke inleverterreinen) f 75/m²

g. Bestrating (alleen voor provinciale opslagterreinen en gemeentelijke inleverterreinen) f 50/m²

Deze bijlage behoort bij het koninklijk besluit van 6 april 1990, Stb. 174

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J.G.M. Alders

**Bijlage C behorende bij het Bijdragenbesluit openbare lichamen
Wet algemene bepalingen milieuhygiëne**

Categorieën van inrichtingen.

A

1°. Inrichtingen voor het malen, roosten, pelletiseren of doen sinteren van ertsen, met een totale capaciteit ten aanzien daarvan van 1000 ton per jaar of meer;

2°. Inrichtingen voor de produktie van ruw ijzer, ruw staal of primaire non-ferrometalen, met een totale capaciteit ten aanzien daarvan van 1000 ton per jaar of meer;

3°. Inrichtingen voor het laden, lossen of de opslag van ertsen, met een oppervlakte voor de bewaring van ertsen van 0,2 ha of meer;

4°. Inrichtingen voor het smelten of gieten van aluminium, ijzer, staal, koper, zink, tin, aluminiumlegeringen of koperlegeringen, met een totale capaciteit ten aanzien daarvan van 4000 ton per jaar of meer;

5°. Inrichtingen voor het smelten van lood, met een capaciteit ten aanzien daarvan van 2500 ton per jaar of meer, met uitzondering van drukkerijen.

B

1°. Inrichtingen voor de raffinage van aardolie met een capaciteit ten aanzien daarvan van 1 000 000 ton per jaar of meer;

2°. Inrichtingen voor de opslag van aardolie of koolwaterstoffen, met een totale capaciteit ten aanzien daarvan van 100 000 m³ of meer.

C

1°. Inrichtingen voor de produktie van één of meer van de volgende stoffen, met een totale capaciteit ten aanzien daarvan van 5000 ton per jaar of meer:

- I ammoniak;
- II azijnzuur of azijnzuuranhydride;
- III benzeen, toluëen, xyleen of naftaleen;
- IV chloor;
- V ehthanol met een gehalte van tenminste 94%;
- VI fenol of cresol;
- VII fosfor- of stikstofhoudende kunstmeststoffen;
- VIII fosforzuur;
- IX glasvezel, glazuren, emailles, glaswol of steenwol;
- X isocyanaten
- XI onverzadigde organische verbindingen tot en met een molecuul-massa van 110;
- XII rayon of viscose;
- XIII salpeterzuur;
- XIV titaandioxide, vanadiumpentoxide, zinkoxide, molybdeenoxide of loodoxide;
- XV zoutzuur;
- XVI zwavelzuur, zwaveligzuur of zwaveldioxide;

2°. Inrichtingen voor de produktie van één of meer van de volgende stoffen, met een totale capaciteit ten aanzien daarvan van 10 ton per jaar of meer;

- I aminen;
- II calciumcarbide (carbid) of siliciumcarbide (carborundum);
- III carbonblack;
- IV carbonylchloride (fosgeen);

- V fosfor;
- VI koolstofdissulfide (zwavelkoolstof);
- VII organische sulfiden (thioethers) of organische disulfiden;
- VIII thiolen (mercaptanen);
- 3°. Inrichtingen voor de produktie van gehalogeneerde organische verbindingen met een capaciteit ten aanzien daarvan van 1000 ton per jaar of meer;
- 4°. Inrichtingen voor de produktie van methanol, met een capaciteit ten aanzien daarvan van 100 000 ton per jaar of meer;
- 5°. Inrichtingen voor de produktie van alle volgende stoffen, met een totale capaciteit ten aanzien daarvan van 1000 ton per jaar of meer:
 - I aromatische aldehyden
 - II esters van alifatische monocarbonsuren
 - III eugenolderivaten
 - IV fenolische ethers
 - V ketonen met een molecuulmassa groter dan 150
 - VI terpenoliederivaten

D

Inrichtingen voor het verstoken van fossiele brandstoffen met een thermisch vermogen van 75 MW of meer, met uitzondering van veiligheidsfakkels in gebruik ten behoeve van de opsporing en winning van aardgas.

E

Inrichtingen voor de produktie van cokes uit steenkool.

F

Inrichtingen voor de produktie van koelelectroden, met een capaciteit ten aanzien daarvan van 50 000 ton per jaar of meer.

G

Inrichtingen voor de verwerking van afval uit kolenmijnen, met een capaciteit ten aanzien daarvan van 10 000 ton per jaar of meer.

H

Inrichtingen voor de produktie van cement of cementklinker, met een totale capaciteit ten aanzien daarvan van 100 000 ton per jaar of meer.

I

Inrichtingen voor het breken, malen zeven of drogen van kalk of mergel, met een totale capaciteit ten aanzien daarvan van 100 000 ton per jaar of meer.

J

1°. Inrichtingen voor het verbranden van afvalstoffen, met een totale capaciteit ten aanzien daarvan van 1,5 ton per uur of meer;

2°. Inrichtingen voor het reinigen van afvalwater van de aardappelmeel- of kartonindustrie door middel van uitroten in open bassins met een oppervlakte van 10 ha of meer.

K

1°. Inrichtingen als bedoeld in artikel 5 van de Destructiewet (Stb. 1957, 84);

2°. Inrichtingen voor de produktie uit beenderen of huiden van vet, lijm, as, kool, proteïne of gelatine, met een totale capaciteit ten aanzien daarvan van 5000 ton per jaar of meer.

L

Inrichtingen voor het schoonmaken van tankschepen.

M

1°. Inrichtingen voor de produktie uit plantaardige of dierlijke oliën of vetten, met een totale capaciteit ten aanzien daarvan van 250 000 ton per jaar of meer;

2°. Inrichtingen voor de produktie uit plantaardige of dierlijke oliën of vetten van vetzuren of alkanolen, met een totale capaciteit ten aanzien daarvan van 50 000 ton per jaar of meer.

N

Inrichting voor het laden of lossen van granen of meelsoorten als stortgoed, met een totale capaciteit ten aanzien daarvan van 500 ton per uur of meer.

O

Inrichtingen voor de verwerking van suikerbieten tot bietsuiker, met een capaciteit ten aanzien daarvan van 2500 ton per dag of meer.

Deze bijlage behoort bij het koninklijk besluit van 6 april 1990, Stb. 174

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J.G.M. Alders

HOOFDSTUK 1. INLEIDING

Vóór de inwerkingtreding van de Wet tot uitbreiding van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne met regels met betrekking tot de financiering op het gebied van de milieuhygiëne (Stb. 1988, 113) werden tot en met 1987 aan de provincies op grond van de Wet geluidhinder (Stb. 1979, 99), de Afvalstoffenwet (Stb. 1977, 455), de Wet inzake de luchtverontreiniging (Stb. 1981, 411), de Wet chemische afvalstoffen (Stb. 1981, 696), de Interimwet bodemsanering (Stb. 1982, 763) en de Wet bodembescherming (Stb. 1986, 374) jaarlijks bijdragen verleend in de structurele apparaatskosten voor de uitvoering van die wetten. Aan de gemeenten werd vóór vorenbedoelde inwerkingtreding alleen op grond van de Wet geluidhinder een bijdrage verleend in de structurele apparaatskosten voortvloeiend uit die wet. Voor wat betreft de Wet geluidhinder en de Wet inzake de luchtverontreiniging waren vorenbedoelde bijdragen nader geregeld in het Tijdelijk vergoedingenbesluit lagere overheden Wet geluidhinder (Stb. 1986, 16) en het Bijdragenbesluit provincies luchtverontreiniging (Stb. 1976, 501). Op grond van de Financiële regeling kosten milieu-effectrapportage lagere overheden (Stcrt. 1984, nr. 253) werden voorts aan de provincies bijdragen toegekend in de kosten verbonden aan de uitvoering van hoofdstuk 4A Milieu-effectrapportage van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Stb. 1988, 133).

Deels werden die bijdragen gefinancierd uit heffingen (Wet geluidhinder, Wet inzake de luchtverontreiniging), deels uit de algemene middelen. Sedert 1985 werden vorenbedoelde bijdragen aan de provincies, berekend volgens de criteria van de afzonderlijke regelingen, gebundeld tot één bijdrage.

Deze criteria liepen nogal uiteen. De rijksbijdragen milieu-apparaatskosten op basis van hoofdstuk 4A van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne, de Afvalstoffenwet, de Wet chemische afvalstoffen en de Wet geluidhinder vonden geheel of gedeeltelijk plaats op basis van per wet voor alle provincies gelijke vaste bedragen. De provincie Zuid-Holland ontving in het kader van deze rijksbijdragen een dubbel vast bedrag als gevolg van de toevoeging van de vaste bedragen van het openbaar lichaam Rijnmond na de opheffing van dat openbaar lichaam per 1 januari 1986. De verdeelmaatstaf inwonertal werd voor een deel toegepast bij de rijksbijdragen milieu-apparaatskosten op basis van de Afvalstoffenwet en de Wet geluidhinder. De Afvalstoffenwet kende daarnaast nog een derde verdeelmaatstaf, namelijk het aantal afvalverwerkingsinrichtingen per provincie.

De bijdrage op basis van de Wet inzake de luchtverontreiniging werd geheel verdeeld naar rato van het aantal krachtens artikel 19 van deze wet aangewezen luchtverontreinigende inrichtingen per provincie. De rijksbijdragen milieu-apparaatskosten op basis van de Wet bodembescherming en de Interimwet bodemsanering waren tenslotte gebaseerd op prognoses omtrent de te verwachten apparaatskosten.

Thans biedt artikel 61z, eerste lid, onder e, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne de grondslag voor het verlenen van bijdragen aan de provincies en de gemeenten in deze apparaatskosten. Het artikel spreekt niet van apparaatskosten, maar van kosten verbonden aan de uitvoering van de aldaar genoemde milieuhygiënische wetten. Daartoe behoort niet de Interimwet bodemsanering. De grondslag voor het verlenen van bijdragen aan de provincies in de kosten die voor hen

verbonden zijn aan de uitvoering van de Interimwet bodemsanering blijven berusten op die wet. De werkingsduur van die wet is inmiddels bij wet twee keer met een jaar verlengd, laatstelijk bij de Wet van 13 december 1989, Stb. 561.

De bijdragen in de kosten verbonden aan de uitvoering van de in artikel 61z, eerste lid, onder e, genoemde wetten worden gefinancierd uit de opbrengst van de bestemmingsheffingen, bedoeld in hoofdstuk 6A, titel 2, afdeling 1, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne.

Het derde lid van artikel 61z bepaalt dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur maatstaven voor de in het eerste lid, onder e, bedoelde bijdragen worden vastgesteld. Voor de kalenderjaren 1988 en 1989 is toepassing gegeven aan artikel II van de Wet tot uitbreiding van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne met regels met betrekking tot de financiering van het beleid op het gebied van de milieuhygiëne, hetgeen betekent dat de in artikel 61z, eerste lid, onder e, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne bedoelde bijdragen voor die jaren zijn vastgesteld aan de hand van de in 1987 gevolgde berekening.

Krachtens de Wet van 22 december 1983, Stb. 649, houdende regels inzake de financiële gevolgen voor provincies en gemeenten van rijksbeleid en inzake de uitkeringen uit 's Rijks kas aan provincies en gemeenten zouden onder meer de nu op artikel 61z, eerste lid, onder e, gebaseerde bijdragen per 1 januari 1989 moeten vervallen onder gelijktijdige verhoging van de uitkering uit het Provinciefonds onderscheidenlijk het Gemeentefonds.

In de schriftelijke stukken met betrekking tot het wetsvoorstel tot uitbreiding van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne met regels met betrekking tot de financiering van het beleid op het gebied van de milieuhygiëne is er van de zijde van de regering bij herhaling op gewezen, dat de overheveling van de bijdragen aan de provincies naar het Provinciefonds afhankelijk is van de uitkomsten van de besluitvorming aangaande het onderzoek naar de opbouw van provinciale milieu-apparaten. Dit standpunt was mede gebaseerd op het rapport Rijksbijdragen in de milieu-apparaatskosten van provincies (Publikatiereeks Milieubeheer 1984, nr. 9). De evaluatie van de provinciale milieu-apparaten is vervolgens uitgevoerd door Twijnstra Gudde NV Management Consultants en is neergelegd in het rapport Analyse toerustingniveau provinciale milieu-apparaten. (Publikatiereeks Milieubeheer 1987, nr. 11). Over het laatste rapport heeft het Interprovinciaal Overleg op 9 november 1987 aan de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer advies uitgebracht. In dit advies spreekt het Interprovinciaal Overleg zich in beginsel uit voor overheveling van milieu-apparaatskosten naar het Provinciefonds, maar heeft het doorslaggevende bezwaren tegen de korte termijn – 1 januari 1989 – waarbinnen dat zou moeten gebeuren. Daarnaast dringt het Interprovinciaal Overleg aan op het zo spoedig mogelijk ontwikkelen van een verdeelsleutel ten behoeve van een vergoeding van voldoende omvang van milieu-apparaatskosten via het Provinciefonds.

Naar aanleiding van dit advies vond op 18 maart 1988 bestuurlijk overleg plaats tussen de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, de Staatssecretarissen van Binnenlandse Zaken en van Financiën en een delegatie van gedeputeerden namens de gezamenlijke provincies. Tijdens dat overleg is onder meer overeengekomen er naar te streven de overheveling van de rijksbijdragen in plaats van per 1 januari 1989 per 1 januari 1992, of zoveel eerder als mogelijk, te realiseren. Teneinde deze verschuiving mogelijk te maken is wijziging noodzakelijk van de Wet van 22 december 1983. Een wetsvoorstel

daartoe is bij koninklijke boodschap van 22 september 1988 bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal ingediend (Kamerstukken II 1988/89, nr. 20 929, nrs. 1 en 2).

Tijdens dat overleg werd tevens besloten een ambtelijke werkgroep in te stellen met vertegenwoordigers van het Rijk en het Interprovinciaal Overleg met de opdracht te onderzoeken op welke manier de voorgenomen overheveling het beste kan worden uitgevoerd. Deze werkgroep, de Werkgroep Overheveling Rijksbijdragen Milieu-apparaatskosten, heeft op 18 mei 1989 haar eindrapport uitgebracht. De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en de Staatssecretarissen van Binnenlandse Zaken en van Financiën hebben naar aanleiding daarvan het Interprovinciaal Overleg een voorstel gedaan voor de besluitvorming inzake de overheveling van milieu-apparaatskosten naar het Provinciefonds. Het voorstel volgt grotendeels het advies van de werkgroep. Bij brief van 15 september 1989 heeft het Interprovinciaal Overleg ingestemd met dit rijksvoorstel. In de hoofdstukken 5 en 7 van deze nota van toelichting wordt nader op het advies van de werkgroep en de verwerking daarvan in dit besluit ingegaan.

Naast de bijdragen aan de provincies en de gemeenten in de kosten verbonden aan de uitvoering van de in artikel 61z, eerste lid, onder e, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne genoemde wetten – de zogenaamde algemene bijdragen – kunnen op grond van artikel 61z, tweede lid, van die wet uit de opbrengst van de bestemmingsheffingen bijdragen worden verleend in de kosten van door openbare lichamen getroffen maatregelen in het belang van het voorkomen, beperken of ongedaan maken van verontreiniging of aantasting van het milieu, mits die maatregelen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur zijn aangewezen en voldoen aan de bij of krachtens die maatregel gestelde eisen. In hoofdstuk 2 van het onderhavige besluit wordt een aantal maatregelen aangewezen. Anders dan de algemene bijdragen worden de zogenaamde incidentele bijdragen die in dat hoofdstuk zijn opgenomen niet overgeheveld naar het Provinciefonds of Gemeentefonds.

In het onderhavige besluit is wat de terminologie betreft aangesloten bij de terminologie zoals die tot dusverre is ontwikkeld door de Commissie Scheltema in het kader van haar werkzaamheden ten behoeve van de uitbouw van de Algemene wet bestuursrecht (Kamerstukken II 1988/89, 21 221) met regels inzake subsidieverlening. Dit heeft onder meer tot het volgende geleid. In het onderhavige besluit wordt niet meer gesproken over een verzoek om een bijdrage, maar over een aanvraag om een bijdrage. Voorts wordt het onderscheid gemaakt tussen de beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage en de beschikking tot vaststelling van de hoogte van de bijdrage. Deze laatste beschikking kan slechts worden gegeven indien de activiteit waarop de aanvraag om een bijdrage betrekking heeft is uitgevoerd. Wanneer derhalve de aanvraag betrekking heeft op een activiteit die nog niet geheel is uitgevoerd kan indien positief wordt beslist alleen de beschikking worden gegeven tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage. Uitsluitend in de gevallen waarin de aanvraag betrekking heeft op een activiteit die is uitgevoerd kan bij de beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage de hoogte van de bijdrage worden vastgesteld. In deze systematiek is er geen plaats meer voor de figuur van de toezegging. Deze rechtshandeling – die in het algemeen facultatief is – wordt als het ware vervangen door de beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage. In de systematiek van het onderhavige besluit moet deze beschikking worden gegeven behoudens in de gevallen waarin de aangevraagde bijdrage wordt geweigerd of de beslissing op de aanvraag wordt aangehouden.

Met het oog op de financiële ondersteuning van het gemeentelijk milieubeleid is besloten om structureel extra financiële middelen van de gemeenten ter beschikking te stellen. In 1989 betrof dit een bedrag van f 5 miljoen (op jaarbasis). Dit bedrag stijgt in de latere jaren tot in 1992 het structurele niveau van f 48,5 miljoen is bereikt. In afwachting van een wijziging van het hoofdstuk Financiële bepalingen van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne – een wetswijziging is inmiddels daartoe bij de Tweede Kamer ingediend (Kamerstukken II 1989/90, 21 407, nrs. 1 t/m 3) geschiedt de dekking voor deze verhogingen op basis van de Wet tijdelijke toeslag op de accijns van gelode lichte olie (Stb. 1989, 187). In het ontwerp-besluit dat ter advisering is voorgelegd aan de Raad van State waren ook ter legalisering van de bestaande praktijk bijdragen opgenomen aan gemeenten of gemeenschappelijke organen in de kosten verbonden aan:

- onderzoek naar de mogelijkheden van intergemeentelijke samenwerking bij de uitvoering van milieutaken, en
- het begeleiden van intergemeentelijke samenwerking indien de noodzaak of wenselijkheid daarvan door het vorenbedoelde onderzoek is aangetoond.

In het onderhavige besluit zijn deze bijdragen niet meer opgenomen. De reden daarvoor is gelegen in het feit dat deze bijdragen – gebaseerd op een begrotingspost – met ingang van 1 januari 1990 zijn vervangen door twee andere bijdragen, die in afwachting van een wijziging van het onderhavige besluit tijdelijk zijn geregeld in een ministeriële regeling (Stcrt. 1989, nr. 252), die op haar beurt aansluit bij het op 30 maart 1989 in de Staatscourant (nr. 62) gepubliceerde ontwerp-Bijdragenbesluit uitvoering gemeentelijk milieubeleid. Een ontwerp-algemene maatregel van bestuur met de strekking het onderhavige besluit uit te breiden met bijdragen in de kosten verbonden aan de uitvoering van het gemeentelijk milieubeleid is inmiddels ter advisering aan de Raad van State voorgelegd. Met de inbouw van deze bijdragen is in het onderhavige besluit in zoverre rekening gehouden dat de titel van de paragraaf is opgenomen en de benodigde artikelen zijn gereserveerd.

Het ligt niet in het voornemen het onderhavige besluit uit te breiden met de door het Interprovinciaal Overleg in zijn advies gevraagde bijdrage aan de provincies in de kosten van het voorbereiden en uitvoeren van de regeling voor fosfaatverzadigde gronden als bedoeld in het Besluit gebruik dierlijke meststoffen (Stb. 1987, 114). Deze kosten worden geacht begrepen te zijn in de algemene bijdrage aan de provincies.

Ter wille van de overzichtelijkheid volgt hieronder een opsomming van de maatregelen die bij het onderhavige besluit krachtens artikel 61z, tweede lid, onder e, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne worden aangewezen als maatregelen in welke kosten bijdragen uit de opbrengst van de bestemmingsheffingen aan provincies, gemeenten en andere openbare lichamen kunnen worden verleend. Voor zover dit het geval is, wordt de verwijzing naar het desbetreffende artikel in het onderhavige besluit gevolgd door een verwijzing naar de algemene maatregel van bestuur of ministeriële regeling op grond waarvan tot dusverre een bijdrage in de kosten van de betreffende maatregel kon worden verleend.

Overzicht van de maatregelen, bedoeld in artikel 61z, tweede lid, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne

1. Milieu-effectrapportage:

1.1. toepassing van de artikelen 41l tot en met 41o van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (artikel 3, onder a);

1.2. toepassing van de artikelen 41ai tot en met 41al van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (artikel 3, onder b).

In paragraaf 2.1 van deze nota van toelichting zullen deze incidentele bijdragen nader worden toegelicht. Aldaar zal worden gemotiveerd waarom in het onderhavige besluit is gekozen de bijdrage op grond van de Financiële regeling kosten milieu-effectrapportage lagere overheden in de kosten die zijn verbonden aan de toepassing van de artikelen 41k tot en met 41aj van het ontwerp van Wet tot uitbreiding van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (thans de artikelen 41l tot en met 41al van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne) te splitsen in twee incidentele bijdragen. De twee bijdragen bedragen tezamen het bedrag, bedoeld in artikel 3 of 4 van vorenbedoelde ministeriële regeling.

2. Geluidhinderbestrijding:

2.1. het akoestisch onderzoek, bedoeld in artikel 62 van de Wet geluidhinder (artikel 9, eerste lid, onder a; artikel 6, eerste lid, onder a, van het Tijdelijk vergoedingenbesluit lagere overheden Wet geluidhinder, nader uitgewerkt in de Handleiding zonerings industrieterreinen bestaande situaties en de Leidraad sanering industrielawaai, Publikatiereeks Milieubeheer van het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, 1985, nr. 15 en 1986, nr. 18);

2.2. voorbereiding van, begeleiding van en toezicht op de uitvoering van een programma van maatregelen ter beperking van de geluidsbelasting, dat ingevolge

a. artikel 72, eerste lid (industrielawaai bestaande situaties), of

b. artikel 90, eerste lid (wegverkeerslawaaai bestaande situaties), van de Wet geluidhinder aan de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer moet worden voorgelegd (artikel 9, eerste lid, onder b; artikel 6, eerste lid, onder b, van het Tijdelijk vergoedingenbesluit lagere overheden Wet geluidhinder, voor wat betreft industrielawaai uitgewerkt in de onder 2.1. genoemde publikaties, voor wat betreft wegverkeerslawaaai uitgewerkt in Nadere regels saneringsprogramma wegverkeerslawaaai (Stcrt. 1986, 43) en de Leidraad bestaande situaties wegverkeerslawaaai, Publikatiereeks Milieubeheer van het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, 1985, nr. 25);

2.3. het treffen van voorzieningen ten behoeve van op 1 juli 1987 aanwezige woningen en andere geluidsgevoelige gebouwen en van geluidbeperkende voorzieningen ten behoeve van op die datum aanwezige geluidsgevoelige terreinen tegen spoorweglawaaai vanwege een op die datum aanwezige spoorweg (artikel 10, eerste lid, onder a; Bijdrageregeling spoorweglawaaai bestaande woningen (Stcrt. 1987, 122));

2.4. voorbereiding van, begeleiding van en toezicht op de onder 2.3. bedoelde voorzieningen (artikel 10, eerste lid, onder b; Bijdrageregeling spoorweglawaaai bestaande woningen);

3. het opstellen van een verkeersmilieumodel als bedoeld in artikel 21 van het onderhavige besluit (artikel 22; begrotingspost);

4. Maatregelen ter voorkoming of beperking van luchtverontreiniging:

4.1. Toepassing van artikel 48 van de Wet inzake de luchtverontreiniging of de voorbereiding van zodanige toepassing (artikel 26; artikel 5, onder a, van het Bijdragenbesluit provincies luchtverontreiniging);

4.2. het treffen van verkeersmaatregelen die tevens voldoen aan de luchtkwaliteitseisen, die krachtens artikel 2, eerste of vierde lid, van de Wet inzake de luchtverontreiniging zijn vastgesteld (artikel 27; begrotingspost).

5. Uitvoering autowrakkenbeleid:

5.1. de inrichting en instandhouding van een provinciaal opslagterrein bestemd voor opslag van illegaal achtergelaten autowrakken of autowrakken afkomstig van ontruimde autosloperijen;

5.2. de inrichting, verbetering of uitbreiding van een gemeentelijk inleverterrein;

- 5.3. ontruiming van autosloperijen met toepassing van bestuursdwang;
 - 5.4. oriënterende bodemonderzoeken ter plaatse van een autosloperij;
 - 5.5. sanering van autosloperijen door het opheffen op de bestaande lokatie;
 - 5.6. het aanbrengen van milieuhygiënische voorzieningen in verband met sanering ter plaatse van een autosloperij of van een gemeenschappelijk sloofterrein, dat op grond van vroeger beleid ten behoeve van concentratie van woonwagengewoners is aangelegd;
 - 5.7. bedrijfsbezoeken aan autosloperijen;
 - 5.8. verlening en handhaving van vergunningen als bedoeld in artikel 33, eerste lid, van de Afvalstoffenwet ten behoeve van een autosloperij.
- De maatregelen, bedoeld in 5.1. tot en met 5.7., zijn aangewezen in artikel 41, eerste lid, van het onderhavige besluit, terwijl de bijdrage in de kosten verbonden aan de verlening en handhaving van de in 5.8. bedoelde vergunningen is geregeld in artikel 48. In de kosten van vorenbedoelde maatregelen kon tot dusverre een bijdrage worden verleend op grond van de Bijdragenregeling autowrakkenbeleid 1987 (Stcrt. 1987, 169).
6. Eenmalige en spoedeisende bijdragen (artikel 61).

Bij de formulering van de artikelen met betrekking tot de bijdragen in de kosten van de hierboven onder 1 tot en met 5 genoemde maatregelen is waar mogelijk aansluiting gezocht bij de tot nu toe daarop betrekking hebbende regelgeving of bij ontstentenis daarvan bij de tot dusverre gevolgde bestuurspraktijk.

De in het onderhavige besluit opgenomen incidentele bijdragen zijn, voor zover zij worden verleend aan provincies en gemeenten, te kwalificeren als uitkeringen uit 's Rijks kas aan provincies en gemeenten als bedoeld in de artikelen 144b van de Provinciewet en 237b van de gemeentewet. Ingevolge het vierde lid van deze artikelen kunnen dergelijke uitkeringen alleen worden geregeld bij of krachtens de wet, indien zij voldoen aan één van de aldaar genoemde criteria. Deze criteria zijn:

- a. het tijdelijk karakter van de uitkering door de aard van het betrokken onderwerp;
- b. geen of onvoldoende inzicht in de omvang van de kosten van de betrokken taak of activiteit in ieder van de betrokken provincies of gemeenten;
- c. een zodanige geografische dan wel in de tijd ongelijkmatige spreiding van de kosten van de betrokken taak of activiteit over de provincies of gemeenten dat deze bekostigingswijze bijzonder aangewezen moet worden geacht;
- d. het eenmalig karakter van de uitkering.

Alle incidentele bijdragen in het onderhavige besluit voldoen aan het criterium, bedoeld onder c, terwijl de bijdragen in de kosten van de hier vorengenoemde maatregelen onder 2.3., 4, 5.1., 5.2., 5.3., 5.5. en 5.6. tevens voldoen aan het criterium onder b.

Bij de regeling van de incidentele bijdragen in het onderhavige besluit is tevens rekening gehouden met het vijfde lid van de artikelen 144b Provinciewet en 237b gemeentewet. Dit houdt in dat per bijdrage is vermeld waaraan moet worden voldaan om in aanmerking te komen voor een bijdrage. Daarnaast zijn in hoofdstuk 3 van het onderhavige besluit enige regels opgenomen omtrent behandeling van aanvragen, aanhouding en weigering daarvan om budgettaire redenen, alsmede omtrent de uitbetaling van verleende bijdragen.

De bijdrage in de kosten van het opstellen van een verkeersmilieu-model heeft een tijdelijk karakter. Met ingang van 1 januari 1993 vervallen de artikelen die daarop betrekking hebben (artikel 77). Overigens is in dat artikel wel gewaarborgd dat wordt beslist op vóór dat tijdstip ingediende aanvragen. De bijdrage in de kosten verbonden aan verlening en handhaving van vergunningen als bedoeld in artikel 33, eerste lid, van de Afvalstoffenwet ten behoeve van in de provincie gelegen autosloperijen wordt alleen in de kalenderjaren 1990 en 1991 gegeven.

De bijdragen in de kosten van de hierboven onder 2.1., 2.2., 2.3. en 2.4. bedoelde maatregelen hebben door de aard van de maatregelen eveneens een tijdelijk karakter. Er mag worden verwacht dat na een periode van vijf tot tien jaar na de inwerkingtreding van dit besluit geen aanvragen om een dergelijke bijdrage meer zullen worden gedaan. Ook de bijdragen in de kosten van de hierboven onder 5.1. tot en met 5.7. bedoelde maatregelen hebben een dergelijk tijdelijk karakter. In verband met de betrekkelijk lange geldingsduur van de bijdragen in de kosten van de onder 2.1., 2.2., 2.3., 2.4., en 5.1. tot en met 5.7. bedoelde maatregelen is in het onderhavige besluit geen tijdstip genoemd waarop deze bijdragen vervallen. In plaats daarvan is er voor gekozen in artikel 80 van het onderhavige besluit te bepalen dat de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer binnen vijf jaar na inwerkingtreding van dit besluit verslag doet aan de Staten-Generaal over de wijze waarop hoofdstuk 2 van dit besluit is toegepast en dat hij bij die gelegenheid uitsluitel geeft omtrent het tijdstip waarop de in hoofdstuk 2 opgenomen bijdragen, die niet uitdrukkelijk zijn beperkt tot één of meer kalenderjaren, vervallen. Door een wijziging van dit besluit kan het verlenen van deze bijdragen dan in tijd worden begrensd.

HOOFDSTUK 2. INCIDENTELE BIJDRAGEN

§ 2.1 Bijdragen in kosten milieu-effectrapportage

Onder de werking van de Financiële regeling kosten milieu-effectrapportage lagere overheden werd in toenemende mate door besturen van openbare lichamen of gemeenschappelijke organen een voorschot gevraagd op het bedrag dat op grond van die regeling als tegemoetkoming in de kosten die zijn verbonden aan de toepassing van de artikelen 41l tot en met 41al van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne kon worden vastgesteld.

Bij de besluitvorming van een of meer besluiten bij de voorbereiding waarvan een milieu-effectrapport moet worden gemaakt, kan men twee fasen onderscheiden, namelijk:

a. de fase die begint met de kennisgeving door het bevoegd gezag in een of meer dag-, nieuws- of huis-aan-huisbladen – en in voorkomende gevallen in de Staatscourant – van zijn voornemen een besluit te nemen bij de voorbereiding waarvan het een milieu-effectrapport moet maken of van de mededeling van degene die een m.e.r.-plichtige activiteit onderneemt dat hij voornemens is een verzoek in te dienen tot het nemen van een besluit bij de voorbereiding waarvan een milieu-effectrapport moet worden gemaakt en die eindigt met het uitbrengen van het advies over het milieu-effectrapport door de Commissie voor de milieu-effectrapportage, bedoeld in artikel 77a, eerste lid, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (artikelen 41l tot en met 41o van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne);

b. de fase die na a begint en eindigt met het nemen van een of meer besluiten bij de voorbereiding waarvan een milieu-effectrapport is

gemaakt (artikelen 41ai tot en met 41al van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne).

Het is niet uitgesloten dat na de aanvang van fase 1 degene die een m.e.r.-plichtige activiteit onderneemt om hem moverende redenen besluit geen verzoek in te dienen tot het nemen van het betreffende besluit of dit verzoek intrekt. Ook het bevoegd gezag kan zijn voornemen uiteindelijk niet ten uitvoer brengen. Aan een voorschotregeling, zoals die onder de werking van de Financiële regeling kosten milieu-effectrapportage lagere overheden is gegroeid, is het bezwaar verbonden van terugvordering, indien het milieu-effectrapport niet wordt gemaakt of het besluit, bij de voorbereiding waarvan het milieu-effectrapport is gemaakt, niet wordt genomen. Om die reden is in het onderhavige besluit gekozen de bijdrage in de kosten van milieu-effectrapportage te koppelen aan fase a en fase b. Op deze wijze wordt hetzelfde resultaat bereikt als met een voorschotregeling, doch zonder het daaraan verbonden nadeel.

Gelet op artikel 4, eerste lid, van het onderhavige besluit kan een bijdrage in de kosten verbonden aan de toepassing van de artikelen 41l tot en met 41o van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne worden verleend in gevallen waarin geen milieu-effectrapport is gemaakt. De bijdrage in de kosten verbonden aan de toepassing van de artikelen 41ai tot en met 41al van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne wordt echter alleen vastgesteld indien het besluit, bij de voorbereiding waarvan het milieu-effectrapport is gemaakt, daadwerkelijk wordt genomen. Aldus worden de risico's ten gevolge van het onvoorzien niet doorgaan van het betreffende besluit evenwichtig verdeeld tussen Rijk aan de ene kant en openbare lichamen en gemeenschappelijke organen aan de andere kant.

In het onderhavige besluit is voorts in tweeërlei opzicht inhoudelijk een wijziging aangebracht ten opzichte van de Financiële regeling kosten milieu-effectrapportage lagere overheden.

In de eerste plaats wordt in het besluit duidelijkheid verschaft omtrent de vaststelling van de hoogte van de bijdragen in de gevallen waarin door toepassing van artikel 5a van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne het milieu-effectrapport gecoördineerd wordt gemaakt. Het met de coördinatie belaste orgaan komt dan in aanmerking voor het bedrag, dat ingevolge artikel 6, eerste lid, of artikel 7, eerste lid, van het onderhavige besluit aan een provincie, gemeente, waterschap, een ander openbaar lichaam of een gemeenschappelijk orgaan wordt toegekend. De bijdrage in de kosten verbonden aan de toepassing van de artikelen 41l tot en met 41o van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne en de bijdrage in de kosten verbonden aan de toepassing van de artikelen 41ai tot en met 41al van die wet bedragen voor de niet met de coördinatie belaste openbare lichamen of gemeenschappelijke organen elk f 10 000.

In de tweede plaats is in het onderhavige besluit in artikel 6, vierde lid, een bepaling opgenomen ter voorkoming dat de regeling van de bijdragen in de kosten van milieu-effectrapportage in de artikelen 6 en 7 stimulerend zal werken op het onafhankelijk van elkaar beoordelen van overigens met elkaar samenhangende activiteiten. Zo bestaat bijvoorbeeld in het kader van de Afvalstoffenwet bij het opstellen van afvalstoffenplannen beleidsmatig de voorkeur een geïntegreerd plan voor de doelmatige verwijdering van afvalstoffen als bedoeld in de artikelen 4, 17 en 25 van de Afvalstoffenwet op te stellen in plaats van afzonderlijke plannen per afvalstof. Zonder de toevoeging in artikel 6, vierde lid, zou het echter uit financieel oogpunt aantrekkelijk zijn om afzonderlijke plannen op te stellen: voor ieder afzonderlijk plan kan een m.e.r. worden opgesteld, waarvoor vervolgens steeds een vergoeding kan worden gevraagd.

Omdat een dergelijke praktijk behalve bij de Afvalstoffenwet, ook in andere situaties kan ontstaan, is artikel 6, vierde lid, niet alleen op de Afvalstoffenwet toegesneden, maar in algemene zin geredigeerd.

Het laat zich in abstracte zin evenwel moeilijk omschrijven wat precies moet worden verstaan onder samenhangende activiteiten. Op een dergelijke omschrijving wordt aangedrongen in de adviezen van de Centrale raad voor de milieuhygiëne en van het Interprovinciaal Overleg over het ontwerp-besluit. Ter vergroting van de rechtszekerheid en financiële zekerheid van openbare lichamen wordt in de tekst van artikel 6, vierde lid, gesproken over nauw samenhangende activiteiten. Overigens blijft een geïntegreerd plan ook in financieel opzicht aantrekkelijk. Immers het bedrag van de bijdrage wordt voor iedere fase met f 10 000 verhoogd per extra activiteit, met dien verstande dat het totale bedrag per fase ten hoogste f 100 000 kan bedragen.

§ 2.2 Bijdragen in de kosten van geluidhinderbestrijding

De bijdragen in de kosten van geluidhinderbestrijding in hoofdstuk 2 van het onderhavige besluit omvatten niet de vergoedingen van het Rijk aan gemeenten van kosten, die krachtens de Wet geluidhinder geheel of gedeeltelijk ten laste komen van het Rijk. Tot deze kosten behoren:

- kosten van saneringsmaatregelen die in verband met de bij een industrieterrein behorende zone zijn vastgesteld met het oog op de beperking van de geluidsbelasting vanwege industrielawaai van woningen en andere geluidsgevoelige gebouwen, die op het tijdstip van de vaststelling van de zone binnen die zone al aanwezig of in aanbouw zijn (artikel 125, eerste lid, onder a, van de Wet geluidhinder);
- kosten van saneringsmaatregelen die zijn vastgesteld met het oog op de beperking van de geluidsbelasting vanwege wegverkeerslawaaï van woningen en andere geluidsgevoelige gebouwen, die op het tijdstip van inwerkingtreding van de artikelen 88 tot en met 101 en 104 van de Wet geluidhinder binnen het van de zone van die weg deel uitmakende gebied, zoals aangegeven in artikel 88, tweede lid, van de Wet geluidhinder, al aanwezig, in aanbouw zijn of geprojecteerd zijn, terwijl ook de weg aanwezig is al dan niet in reconstructie (artikel 126, eerste lid, onder a en c, van de Wet geluidhinder; voor wat betreft geprojecteerde woningen of geluidsgevoelige gebouwen is een en ander uitgewerkt in de Bijdrageregeling geluidhinder nieuwe woningen (Stcrt. 1985, 61);
- kosten van maatregelen die zijn vastgesteld met het oog op de beperking van de geluidsbelasting van de gevel van woningen of van andere geluidsgevoelige gebouwen of aan de grens van geluidsgevoelige terreinen binnen zones langs spoorwegen van de N.V. Nederlandse Spoorwegen en tram- en metrowegen die vallen onder de Locaalspoor- en tramwegwet (Stb. 1900, 118) (artikel 129 van de Wet geluidhinder juncto artikel 25 van het Besluit geluidhinder spoorwegen (Stb. 1989, 384)). Er zij opgemerkt dat vorenbedoelde maatregelen geen saneringsmaatregelen betreffen. Het Besluit geluidhinder spoorwegen heeft namelijk geen betrekking op op 1 juli 1987 - het tijdstip van inwerkingtreding van dat besluit - aanwezige of in aanbouw zijnde woningen, andere geluidsgevoelige gebouwen en geluidsgevoelige terreinen langs een aanwezige of in aanleg zijnde spoorweg. Artikel 25 van het Besluit geluidhinder spoorwegen is uitgewerkt in de Bijdrageregeling geluidhinder nieuwe woningen en richt zich op nieuwbouw van woningen die op 1 juli 1987 geprojecteerd zijn.

Vorenbedoelde kosten zijn gelet op de tekst van de artikelen 125, 126 en 129 van de Wet geluidhinder juncto artikel 25 van het Besluit geluid-

hinder spoorwegen kosten in de zin van artikel 61z, eerste lid, onder a, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne, te weten kosten van het Rijk in verband met het voorkomen, beperken of ongedaan maken van verontreiniging of aantasting van het milieu. Deze kosten kunnen derhalve nooit onderwerp zijn van het onderhavige besluit voor zover het toepassing geeft aan artikel 61z, tweede lid, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne. Het ligt evenmin in de rede dat met toepassing van artikel 81 van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne de vergoeding van deze kosten onder de werkingssfeer van het onderhavige besluit worden gebracht. Immers de wetgever heeft bewust de keuze gemaakt om door middel van de Wet tot uitbreiding van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne met regels met betrekking tot de financiering van het beleid op het gebied van de milieuhygiëne, hoofdstuk X Financiële bepalingen van de Wet geluidhinder niet in zijn geheel te integreren in de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne.

Industrielawaai

De bijdrage in de kosten verbonden aan het akoestisch onderzoek, bedoeld in artikel 62 van de Wet geluidhinder, is tot dusverre geregeld in artikel 6, eerste lid, onder a, van het Tijdelijk vergoedingsbesluit lagere overheden Wet geluidhinder. Dit artikel is, zoals reeds in het overzicht in hoofdstuk 1 van deze nota van toelichting werd opgemerkt, nader uitgewerkt in de Handleiding zonering industrieterreinen bestaande situaties en de Leidraad sanering Industrielawaai. In deze publikaties is het akoestisch onderzoek gesplitst in drie fasen die logisch op elkaar aansluiten en één geheel vormen.

Fase I van het onderzoek (beschreven in de handleiding) vindt plaats ter voorbereiding van de vaststelling of wijziging van een zone krachtens hoofdstuk V, Afdeling 2, paragraaf 1, van de Wet geluidhinder. In dit deel van het onderzoek worden alle op het industrieterrein aanwezige geluidsbronnen geïnventariseerd voor zover relevant voor de omgeving van het industrieterrein. Naast de invloed die elke bron op de omgeving heeft worden door middel van metingen of berekeningen de geluidsbelastingen op woningen vastgesteld. Aan de hand van inventarisaties van de vergunningsvoorschriften die van toepassing zijn op de inrichtingen op het industrieterrein en van de naleving daarvan wordt op een kaart aangegeven waar de werkelijke 50, 55, 60 en 65 dB(A) etmaalwaardecontouren liggen en hoe deze zouden verlopen als alle vergunningen worden nageleefd. Voorts wordt een globale indicatie gegeven van de gevelbelastingen vanwege andere bronnen zoals luchtvaartterreinen, verkeerswegen en andere industrieterreinen. Tenslotte wordt aan de hand van bij het bedrijfsleven ingewonnen inlichtingen inzicht gegeven in de te verwachten uitbreidingen of wijzigingen in de werkwijze die een geluidniveau-verhogende invloed kunnen hebben.

Fase II van het onderzoek wordt gestart, indien uit de resultaten van fase I blijkt dat er sprake is van een saneringssituatie, dat wil zeggen dat op het tijdstip van de zonevaststelling de geluidsbelasting op de gevel van aanwezige of in aanbouw zijnde woningen dan wel andere geluidsgevoelige objecten hoger is dan 55 dB(A). In fase II van het onderzoek worden per relevante geluidsbron de verschillende mogelijkheden van toe te passen maatregelen om de geluidsbelasting terug te dringen tot 55 dB(A) of minder beschreven. Het onderzoek is primair gericht op bronmaatregelen (geluidmaatregelen op het industrieterrein; dit kunnen ook afschermende voorzieningen zijn). Ter aanvulling komen eventueel maatregelen in de overdracht in aanmerking (afschermende voorzieningen in de zone – dus buiten het industrieterrein –, zoals schermen,

wallen). Voor zover de geluidsbelastingen van de gevels van woningen dan nog hoger zijn dan 55 d(B)A en bovendien de geluidsbelastingen binnen de woningen boven de 40 d(B)A liggen zijn tenslotte nog gevelmaatregelen vereist (geluidwerende voorzieningen aan de gevel – inclusief dak – van een woning met het doel de geluidsbelasting in de geluidsgevoelige ruimten van de woning te beperken). Per maatregel of per combinatie van maatregelen wordt het effect aangegeven op de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, van de gevel van de betrokken woningen, andere geluidsgevoelige gebouwen en andere objecten. Voorts wordt een schatting gegeven van de aan deze maatregelen verbonden kosten. In verband daarmee dienen de aantallen woningen, andere geluidsgevoelige gebouwen en andere objecten in schillen van 5 d(B)A te worden geïnventariseerd. Aan de hand van de rapportage van deze fase dient het bevoegd gezag een gemotiveerde keuze te maken inzake de mate, omvang en eventuele fasering van de te treffen maatregelen (artikel 4, eerste lid, onder f, van het Besluit saneringsmaatregelen industrieterreinen Wet geluidhinder (Stb. 1982, 485)).

In fase III wordt de gemaakte keuze nader uitgewerkt tot een programma van saneringsmaatregelen. De bronmaatregelen worden per bedrijf beschreven in termen van de aard van de voorzieningen, zoals geluiddemper, isolatieverbetering, verplaatsing geluidbron, verandering werkwijze, vervanging door stillere apparatuur, enz. Tevens worden vermeld de uitvoeringstermijn en de kosten van de maatregelen. De eventueel in fase II aangegeven afscherpende maatregelen in de zone worden nader geconcretiseerd onder vermelding van de geraamde kosten. Tenslotte wordt zo nodig een voorstel gedaan voor de uiteindelijk door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer vast te stellen grenswaarden van de saneringswoningen.

In de praktijk wordt tot dusverre telkens voor elke fase afzonderlijk een verzoek om een bijdrage in de kosten ingediend. Terwille van de duidelijkheid is er voor gekozen in artikel 9, eerste lid, onder a, van dit besluit de drie fasen van het akoestisch onderzoek afzonderlijk te vermelden. In het tweede, derde en vierde lid zijn vervolgens de fasen omschreven.

De wijze waarop de aanvraag om een bijdrage in de kosten verbonden aan fase I, fase II en fase III moet worden ingediend is onder vigeur van het Tijdelijk vergoedingenbesluit lagere overheden Wet geluidhinder beschreven in de Handleiding zonering industrieterreinen en in de Leidraad sanering industrielandbouw. In de handleiding en in de leidraad zijn als bijlagen opgenomen de aanvraagformulieren subsidie akoestisch onderzoek. Het ligt in het voornemen in de krachtens artikel 11 van het besluit op te stellen ministeriële regeling aan te sluiten bij de praktijk, zoals die zich heeft ontwikkeld op basis van de handleiding en de leidraad, met inbegrip van de betreffende aanvraagformulieren. Zo zal het gebruik worden gehandhaafd dat voor het akoestisch onderzoek, voor zover dit wordt uitbesteed, in beginsel meer dan één offerte moet worden aangevraagd.

In artikel 12 van het onderhavige besluit zijn gronden aangegeven, waarop een aanvraag om een bijdrage in de kosten verbonden aan het akoestisch onderzoek moet worden geweigerd. In het eerste lid zijn die gronden opgenomen die voor iedere fase van het akoestisch onderzoek van belang zijn. De regels waarnaar in artikel 12, eerste lid, onder b, van het onderhavige besluit wordt verwezen, zijn thans neergelegd in het Meet- en rekenvoorschrift hoofdstuk V Wet geluidhinder (Stcrt. 1982, 16). In de leden 2, 3 en 4 is voor elke fase nog een extra weigerings-

grond geformuleerd. Deze extra weigeringsgronden komen er op neer dat de bijdrage in de kosten van iedere fase niet wordt verleend, indien dat deel van het onderzoek geen of onvoldoende grondslag biedt voor de besluitvorming waarvoor het is ingesteld.

In artikel 18 van het onderhavige besluit wordt aangegeven uit welk bedrag de bijdrage in de kosten van fase I, fase II en fase III van het akoestisch onderzoek bestaat. Het bedrag bestaat uit een 100% vergoeding van de directe kosten die de eigen dienst van een provincie of een gemeente of het akoestisch adviesbureau heeft gemaakt ten behoeve van het akoestisch onderzoek. Daarnaast kan een toeslag van 11% op vorenbedoeld bedrag worden verleend indien de provincie of gemeente aantonen dat zij aanvullende kosten hebben gemaakt met projectvoorbereiding en projectbegeleiding. In het algemeen zal de noodzaak van deze aanvullende indirecte kosten rechtstreeks blijken uit de opgestelde begroting voor het onderzoek. Bij aanvullend of nader onderzoek, waarbij de oorspronkelijk ingediende begroting wordt overschreden, staat echter niet bij voorbaat vast dat hierbij ook projectvoorbereiding en projectbegeleiding aan de orde zijn. In deze gevallen zal dan ook geen toeslag van 11% worden verleend, tenzij de aanvullende begroting is voorzien van een onderbouwing van de door de gemeente of provincie te maken aanvullende indirecte kosten.

Onder de kosten, bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder b, 1°, van dit besluit, worden niet begrepen de kosten verbonden aan de totstandkoming van programma's van saneringsmaatregelen. Deze kosten worden begrepen onder de kosten van saneringsmaatregelen en behoren derhalve tot de categorie kosten, bedoeld in artikel 61z, eerste lid, onder a, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne. Er vallen uitsluitend de kosten onder, die zijn verbonden aan de voorbereiding, de begeleiding en het toezicht in het kader van de uitvoering van de programma's van saneringsmaatregelen. Dit in navolging van de toepassing van artikel 6, eerste lid, onder b, van het Tijdelijk vergoedingsbesluit lagere overheden Wet geluidhinder. Dit laatste artikel is nader uitgewerkt in de Leidraad sanering industriëlawaaï. In deel IV 3.3. van deze leidraad wordt de vergoeding van de in artikel 6, eerste lid, onder b, van vorenbedoeld besluit bedoelde kosten gesteld op een toeslag van 10% op de toegekende vergoeding in de kosten van de noodzakelijke zonemaatregelen. In artikel 18, tweede lid, van het onderhavige besluit is als bedrag van de bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder b, 1°, van dit besluit, deze toeslag van 10% gehandhaafd.

Onder de voorbereiding, de begeleiding en het toezicht in het kader van de uitvoering van de programma's van saneringsmaatregelen zijn onder meer begrepen het bouwkundig inventariseren van de bestaande gevels (voor gevelmaatregelen), de eventueel noodzakelijke nadere detaillering van de voorzieningen, voorlichting aan bewoners (voor gevel- en afschermende maatregelen), toezicht op de uitvoering en controlemetingen achteraf (voor gevelmaatregelen). Niet inbegrepen zijn de kosten van het onderzoek naar de maatregelen omdat deze reeds in het kader van de bijdrage in de kosten van het akoestisch onderzoek worden vergoed.

Dit laatste ligt anders bij wegverkeerslawaaï. Daar zijn de laatstbedoelde kosten niet inbegrepen in die van het akoestisch onderzoek. Om die reden is in artikel 18, derde lid, van dit besluit de toeslag op de vergoeding van de kosten van saneringsmaatregelen bij wegverkeerslawaaï bepaald op 15%.

Het ligt in het voornemen dat in de ministeriële regeling, bedoeld in artikel 11 van dit besluit, wordt bepaald dat bij de aanvraag om een

bijdrage als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder b, 1°, gebruik dient te worden gemaakt van de daartoe bestemde formulieren. Er zal in dit opzicht zo nauw mogelijk worden aangesloten bij de bestaande praktijk.

Wegverkeerslawaaï

Artikel 89 van de Wet geluidhinder verplicht burgemeester en wethouders na een ingesteld akoestisch onderzoek een programma van maatregelen op te stellen ten behoeve van op 1 maart 1986 – het tijdstip waarop de artikelen 88 tot en met 101 en 104 van de Wet geluidhinder in werking zijn getreden – reeds aanwezige of in aanbouw zijnde woningen en andere geluidsgevoelige objecten binnen een zone – het in artikel 88, tweede lid, van de Wet geluidhinder aangegeven gebied – langs op dat tijdstip reeds aanwezige of in aanleg zijnde wegen. Dit programma van maatregelen strekt ertoe de geluidsbelasting vanwege de weg, op de gevels van woningen te beperken tot 55 dB(A), respectievelijk om zo nodig aan het bepaalde in artikel 90, negende lid, van de Wet geluidhinder met betrekking tot de binnenwaarden van woningen en andere geluidsgevoelige gebouwen te voldoen. Het is dit programma dat ingevolge artikel 90, eerste lid, van de Wet geluidhinder aan de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer moet worden voorgelegd.

In de ter uitvoering van artikel 7 van het Saneringsbesluit geluidhinder wegverkeer (Stb. 1989, 383) opgestelde ministeriële regeling Nadere regels saneringsprogramma wegverkeerslawaaï (Stcrt. 1986, 43) zijn regels gesteld omtrent de vergoeding van de kosten van de saneringsmaatregelen. Ook de Leidraad bestaande situaties wegverkeerslawaaï (Publikatiereeks Milieubeheer van het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, 1985, nr. 25) bevat daaromtrent voorschriften. Zoals reeds in de aanhef van deze paragraaf is opgemerkt betreft vorenbedoelde vergoeding kosten die vallen onder artikel 61z, eerste lid, onder a, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne. De kosten van voorbereiding van, begeleiding van en toezicht op de uitvoering van een programma van maatregelen dat ingevolge artikel 90, eerste lid, van de Wet geluidhinder aan de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer moet worden voorgelegd, zijn evenwel onder de werking van het inmiddels vervallen artikel 135 van de Wet geluidhinder niet beschouwd als kosten welke op grond van de artikelen 125 en 126 van die wet ten laste van het Rijk komen, maar als kosten, bedoeld in artikel 135, eerste lid, onder d. Onder paragraaf 4 Afzonderlijke vergoeding van het Tijdelijk vergoedingenbesluit lagere overheden Wet geluidhinder is de vergoeding van deze kosten geregeld in artikel 6, eerste lid, onder b. In de systematiek van artikel 61z van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne valt deze afzonderlijke vergoeding thans onder het tweede lid van dat artikel.

In deel III Financiële aspecten van de Leidraad bestaande situaties wegverkeerslawaaï, paragraaf 9.5, onder e, wordt het bedrag van vorenbedoelde afzonderlijke vergoeding gesteld op een toeslag van ten hoogste 15% op de vergoeding van de kosten van de saneringsmaatregelen. In artikel 18, derde lid, van het onderhavige besluit wordt de toeslag op deze vergoeding in alle gevallen bepaald op 15%.

De Leidraad bestaande situaties wegverkeerslawaaï verplicht de aanvrager om een vergoeding van de kosten van de saneringsmaatregelen tot gebruikmaking van de daartoe bestemde formulieren die in de bijlagen bij deze leidraad zijn opgenomen. Op die formulieren wordt tevens melding gemaakt van de toeslag ter tegemoetkoming in de kosten van voorbereiding, begeleiding en toezicht, opdat tegelijkertijd met een

vergoeding van de kosten van de saneringsmaatregelen de toeslag kan worden verrekend. Het ligt in het voornemen in de ministeriële regeling, bedoeld in artikel 11 van het onderhavige besluit, de thans gebruikelijke gang van zaken rond deze toeslag te continueren.

Wellicht ten overvloede zij opgemerkt dat onder kosten, bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder b, 2°, evenmin de kosten van voorbereiding van saneringsprogramma's zijn begrepen.

Tenslotte zij opgemerkt dat in artikel 13 van het onderhavige besluit op het punt van de weigeringsgronden is aangesloten bij de bestaande praktijk.

Spoorweglawaaï

Het Besluit geluidhinder spoorwegen geldt niet voor op 1 juli 1987 – het tijdstip van inwerkingtreding van dat besluit – aanwezige of in aanbouw zijnde woningen, andere geluidsgevoelige gebouwen en geluidsgevoelige terreinen langs een aanwezige of in aanleg zijnde spoorweg. Voor zover het hierbij gaat om gevallen waarin een geluidsbelasting optreedt die uit milieuhygiënisch oogpunt niet wenselijk moet worden geacht, is er tot dusverre de mogelijkheid een financiële bijdrage te verkrijgen op grond van de Bijdrageregeling spoorweglawaaï bestaande woningen. De kosten waarin op grond van die bijdrageregeling een tegemoetkoming kan worden verleend, zijn op grond van de artikelen 106, 129 en 130 van de Wet geluidhinder in relatie tot de beperkte werkingssfeer van het Besluit geluidhinder spoorwegen geen kosten in de zin van artikel 61z, eerste lid, onder a, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne. Het ligt hier derhalve anders dan bij de kosten van soortgelijke voorzieningen in de programma's van saneringsmaatregelen van industrie- en wegverkeerslawaaï, welke kosten, zoals hierboven onder deze milieucategorieën reeds is opgemerkt, door de artikelen 125 en 126 van de Wet geluidhinder vallen onder de categorie kosten in de zin van artikel 61z, eerste lid, onder a, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne.

Ter uitvoering van artikel 61z, tweede lid, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne worden de bijdragen, bedoeld in de Bijdrageregeling spoorweglawaaï bestaande woningen, geregeld in artikel 10 van het onderhavige besluit. Inhoudelijk stemt de regeling van deze bijdragen in dit besluit overeen met de Bijdrageregeling spoorweglawaaï bestaande woningen. Met het oog op een zekere evenwichtigheid in de regeling van de verschillende bijdragen in hoofdstuk 2 van dit besluit is er voor gekozen de Bijdrageregeling spoorweglawaaï bestaande woningen niet in haar geheel in het besluit te incorporeren.

Artikel 14 van het besluit stemt overeen met artikel 13, eerste, tweede en derde lid, van die bijdrageregeling. Dit artikel is bepalend voor de werkingssfeer van de bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 10, onder a, van het besluit. In verband met de te betrachten terughoudendheid bij delegatie maakt de bijlage behorend bij de bijdrageregeling, die van belang is voor de wijze van vaststelling van de bijdrage in de kosten van voorzieningen tegen spoorweglawaaï – in het besluit de bijdrage, bedoeld in artikel 10, onder a – als bijlage A deel uit van het onderhavige besluit. In artikel 19, tweede lid, van het besluit wordt naar die bijlage verwezen.

De artikelen uit de Bijdrageregeling spoorweglawaaï bestaande woningen die niet expliciet zijn verwoord in dit besluit, zullen, zij het wellicht in een wat gewijzigde vorm, worden opgenomen in een ministeriële regeling krachtens de artikelen 11 en 15 van dit besluit.

Indien deze ministeriële regeling niet tegelijkertijd met het onderhavige besluit in werking treedt, dient de aanvraag om een bijdrage in de kosten, bedoeld in de artikelen 9, eerste lid, onder a en b, en 10, eerste lid, onder a en b, voor wat betreft de aspecten die krachtens de artikelen 11 en 15 bij ministeriële regeling kunnen worden geregeld, te worden ingediend met inachtneming van hetgeen vóór de inwerkingtreding van dit besluit voor deze aanvraag gebruikelijk was.

§ 2.3 Bijdrage in de kosten van een verkeersmilieumodel

Naar aanleiding van de constatering van de Commissie Evaluatie Wet geluidhinder in haar eindrapport d.d. 19 december 1985 (CW-ER-01, Distributiecentrum Overheidspublikaties) dat bestrijding van wegverkeerslawaai aan de bron in de vorm van de aanpak van de verkeersstructuur te weinig aandacht krijgt is de zogenaamde geluidsniveaukaart geïntroduceerd. Deze kaart kan als basis dienen voor een in akoestisch opzicht meer optimale verkeersafwikkeling en voor de opzet van uit geluidhinderbestrijding verantwoorde verkeersplannen. Om deze kaart een functie te laten vervullen in een meer integraal kader is de verkeersmilieukaart ontwikkeld, waarin tegelijk met de geluidkartering ook de luchtverontreinigingscomponenten van stedelijk verkeer zichtbaar worden gemaakt. Aldus kan deze kaart ook een belangrijk instrument vormen voor het bereiken en handhaven van de in de Besluiten luchtkwaliteit stikstofdioxide (Stb. 1987, 33) en luchtkwaliteit koolstofmonoxide en lood (Stb. 1987, 34) neergelegde grenswaarden voor NO_2 , Co en Pb. Aan de verkeersmilieukaart is uitgebreid aandacht besteed in het Meerjaren Uitvoeringsprogramma Geluidhinderbestrijding 1988-1992. In een brief van de directeur Geluid van het Directoraat-Generaal Milieubeheer van 31 maart 1988, DGM/G 2938122, aan de besturen van provincies, gemeenten en van samenwerkingsverbanden werkzaam op het gebied van de geluidhinderbestrijding is een regeling opgenomen om de gemeenten gebruik te laten maken van de hiertoe ter stimulering in de begrotingsartikelen Geluid en Lucht gereserveerde gelden – in de jaren 1987 tot en met 1992 jaarlijks f 4 miljoen per jaar – om modellen op te stellen met behulp waarvan verkeersmilieukaarten kunnen worden opgesteld. De belangrijkste elementen van deze regeling zijn in de artikelen 21 tot en met 27 van het onderhavige besluit neergelegd; zij het soms dat met handhaving van de inhoud andere bewoordingen zijn gekozen. Zo wordt bijvoorbeeld in dit besluit niet langer gesproken van verkeersmilieukaart maar van een verkeersmilieumodel, zijnde het instrument waarmee de milieuhygiënische gevolgen van het gemeentelijk verkeersbeleid bepaald kunnen worden. Het is veeleer dit model dat het object van de bijdrage vormt, dan het geproduceerde kaartmateriaal. Voor zover de elementen van in de brief van 31 maart 1988 opgenomen regeling niet in de artikelen 21 tot en met 27 van het onderhavige besluit zijn opgenomen, zullen deze worden neergelegd in de ministeriële regeling, bedoeld in artikel 21, zesde en zevende lid. Indien deze ministeriële regeling niet tegelijkertijd met het onderhavige besluit in werking treedt, dient de aanvraag om een bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 22, voor wat betreft de aspecten die krachtens artikel 21, zesde en zevende lid, bij ministeriële regeling kunnen worden geregeld, te worden ingediend met inachtneming van hetgeen vóór de inwerkingtreding van dit besluit voor deze aanvraag gebruikelijk was.

Het is mogelijk dat er een sterke samenhang bestaat tussen het wegennetwerk dat zich zowel binnen het grondgebied van de ene als ook op het grondgebied van een aangrenzende gemeente bevindt. Het verdient in die gevallen aanbeveling bij het opstellen van het verkeersmi-

lieuamodel ook het daarmee samenhangende weggennet buiten het grondgebied van de gemeente te betrekken, uiteraard in goed overleg met die gemeente.

Na een opsomming in het eerste lid van artikel 21 van dit besluit van hetgeen het geautomatiseerde systeem moet inhouden, wil er sprake zijn van een verkeersmilieu-model in de zin van dit besluit, wordt in het tweede en derde lid van artikel 21 een aanduiding gegeven van het weggennet waarop een verkeersmilieu-model betrekking kan hebben. In het vierde lid is vervolgens opgenomen dat bij het verkeersmilieu-model ook de resultaten van het doorrekenen van drie varianten van de verkeersafwikkeling dienen te worden overgelegd. Zoals in de tekst van dit lid tot uiting is gebracht moet het aanzienlijk terugbrengen van de milieubelasting bij variant c worden gerelateerd aan de milieubelasting bij variant b. In het vijfde lid worden tenslotte de methoden vermeld welke dienen te worden gevolgd bij de berekening van de geluidhinder- en luchtverontreinigingscomponenten.

In artikel 24 van het besluit zijn de gronden opgenomen waarop de bijdrage in de kosten verbonden aan het opstellen van een verkeersmilieu-model dient te worden geweigerd. Het in dat artikel, onder b, genoemde artikel 102 van de Wet geluidhinder betreft regels die de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer kan stellen voor het bepalen van het equivalente geluidsniveau als omschreven in artikel 1 van de Wet geluidhinder, alsmede voor de wijze waarop de akoestische onderzoeken in hoofdstuk VI van de Wet geluidhinder worden uitgevoerd. Deze regels zijn thans opgenomen in het Reken- en Meetvoorschrift Verkeerslawaaï (Stcrt. 1981, 107). In artikel 25 van het besluit wordt het bedrag van de bijdrage in de kosten verbonden aan het opstellen van een verkeersmilieu-model vastgesteld op 75% van de werkelijk gemaakte kosten die rechtstreeks verband houden met het opstellen van een verkeersmilieu-model, tot een maximum van f 300 000, welk maximum overigens niet geldt voor de vier grote gemeenten.

§ 2.4 Bijdrage in kosten van maatregelen in verband met luchtverontreiniging

Artikel 5 van het Bijdragenbesluit provincies luchtverontreiniging biedt de grondslag voor het toezeggen van afzonderlijke bijdragen aan de provincies in de kosten die voor hen verbonden zijn aan:

- a. de toepassing van artikel 48 van de Wet inzake de luchtverontreiniging of voorbereiding van zodanige toepassing;
- b. toepassing van artikel 55 van de Wet inzake de luchtverontreiniging ten aanzien van een in die provincie gelegen gebied.

Op grond van artikel 55 van de Wet inzake de luchtverontreiniging is bij besluit van 21 januari 1972 (Stcrt. nr.18) het grondgebied van het toenmalige openbaar lichaam Rijnmond tot saneringsgebied aangewezen. Per 1 januari 1988 is de aanwijzing van Rijnmond als saneringsgebied beëindigd (Stcrt. 1987, 130). In plaats daarvan is een milieuactieplan door het gezamenlijke bedrijfsleven in deze regio opgesteld en in overeenstemming met Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland vastgesteld. Gelet op de luchtverontreiniging elders in Nederland ligt het niet in de rede dat artikel 55 van de Wet inzake de luchtverontreiniging nog toepassing zal vinden. Om die reden is in artikel 26 van het onderhavige besluit de bijdrage in de kosten die voor de provincies verbonden zijn aan de toepassing van vorenbedoeld artikel komen te vervallen.

Als rechtsopvolger van het openbaar lichaam Rijnmond heeft de provincie Zuid-Holland op grond van artikel 5 van het Bijdragenbesluit provincies luchtverontreiniging in 1988 en 1989 een bijzondere bijdrage van f 4,8 miljoen ontvangen. Tussen het ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en de provincie Zuid-Holland bestaat overeenstemming over de continuering van het totale bedrag dat de provincie Zuid-Holland in de laatste jaren heeft ontvangen in het kader van de algemene en bijzondere bijdrage voor de uitvoering van de Wet op de luchtverontreiniging. De bijzondere bijdrage zal vanaf het tijdstip van de overheveling van de rijksbijdragen in de milieu-apparaatskosten naar het Provinciefonds – op uiterlijk 1 januari 1992 – worden geïntegreerd in de nieuwe algemene bijdrage aan de provincies in de kosten die voor hen verbonden zijn aan de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging. Deze nieuwe algemene bijdrage komt ter sprake in hoofdstuk 5 van deze nota van toelichting. Aldaar wordt ook aandacht geschonken aan de getroffen regeling ter zake van de continuering van deze bijzondere bijdrage aan de provincie Zuid-Holland voor de periode tot aan de overheveling.

Artikel 26 van het besluit regelt de bijdrage in de kosten verbonden aan de toepassing van artikel 48 van de Wet inzake de luchtverontreiniging of de voorbereiding daarvan. Indien de commissaris in de provincie op grond van artikel 48 van de Wet inzake de luchtverontreiniging algemene voorschriften geeft, zullen de gemeenten bij de uitvoering en handhaving daarvan noodzakelijkerwijs een grote rol spelen. Om die reden kan de toepassing van artikel 48 van de Wet inzake de luchtverontreiniging of de voorbereiding van zodanige toepassing voor de gemeenten kosten meebrengen. In artikel 26 van het besluit is met die mogelijkheid rekening gehouden.

In het besluit ontbreken verdere bepalingen betreffende deze bijdrage. De oorzaak daarvan is gelegen in het feit dat toepassing van artikel 48 van de Wet inzake de luchtverontreiniging afhankelijk is van het zich voordoen van de bijzondere omstandigheden, bedoeld in dat artikel. Die bijzondere omstandigheden zijn niet te voorzien en in twee gevallen ook nooit identiek. Ditzelfde geldt voor de omvang van de te treffen maatregelen op basis van die algemene voorschriften. Hoogte van de bijdrage is derhalve niet op voorhand te bepalen. Gelet op de bijzondere aard van deze kosten is het evenmin weinig zinvol regels te stellen met betrekking tot de wijze waarop de aanvraag om deze bijdrage moet geschieden of met betrekking tot de gronden waarop deze bijdrage kan worden geweigerd. In feite zou deze bijdrage kunnen worden begrepen onder die welke zijn geregeld in hoofdstuk 4. Vanwege het feit dat deze bijdrage thans als afzonderlijke bijdrage is geregeld in het Bijdragenbesluit provincies luchtverontreiniging is evenwel besloten deze in een aparte paragraaf van het besluit op te nemen.

Overigens zij er op gewezen dat de artikelen 49 tot en met 60 van het onderhavige besluit van toepassing zijn op deze bijdrage.

Op grond van de Nadere regels saneringsprogramma wegverkeerslawaai kan een bijdrage worden verleend in de kosten van verkeersmaatregelen die zijn opgenomen in het saneringsprogramma wegverkeerslawaai en die strekken tot een vermindering van de geluidsbelasting vanwege het wegverkeer. De kosten van deze bijdrage worden gefinancierd uit de algemene middelen. Omdat ook luchtverontreinigingsaspecten een belangrijke rol spelen bij de milieuhygiënische beoordeling van verkeersmaatregelen wordt sedert de brief van 31 maart 1988, kenmerk DGM/G 2938122, van de directeur Geluid aan de besturen van de provincies, de gemeentebesturen en de besturen van samenwerkingsverbanden werkzaam op het gebied van de geluidhinderbestrijding een integrale benadering voorgestaan. Deze integrale benadering houdt een

toetsing in van de vorenbedoelde verkeersmaatregelen aan de luchtkwaliteitseisen, bedoeld in het Besluit luchtkwaliteit stikstofdioxide (Stb. 1987, 33) en het Besluit luchtkwaliteit koolmonoxide en lood (Stb. 1987, 34), en aan het streven in het algemeen naar verbetering van de luchtkwaliteit langs drukke wegen.

Bij de beoordeling van het resultaat van verkeersmaatregelen op de luchtkwaliteit worden alle wegen betrokken, waar als gevolg van de verkeersmaatregelen, wijzigingen ontstaan in verkeersintensiteit, snelheid, doorstroming, samenstelling van het verkeer en het dwarsprofiel, of anderszins mogelijke veranderingen in de luchtkwaliteit en waar de huidige of toekomstige verkeersintensiteit meer bedraagt dan 6000 motorvoertuigen per etmaal.

Bij de brief is een integrale bijdragemogelijkheid aangekondigd, voorzien van de randvoorwaarden waaronder op de gelijktijdig verruimde financiële middelen een beroep kan worden gedaan. Die verruiming van het budget wordt gefinancierd uit de opbrengst van de bestemmingsheffingen, bedoeld in hoofdstuk 6A, Titel 2, Afdeling 1, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne. Om die reden is in artikel 27 van het onderhavige besluit de luchtverontreinigingscomponent van deze bijdrageregeling opgenomen. De voorwaarden voor deze regeling zullen worden vastgelegd in de binnenkort te wijzigen Nadere regels saneringsprogramma wegverkeerslawaaï. Met deze vastlegging wordt beoogd het ingezette subsidiebeleid ter bevordering van de verkeersmilieumaatregelen te continueren.

§ 2.5 Bijdrage in kosten van de uitvoering van gemeentelijk milieubeleid

Zoals in hoofdstuk 1 van deze nota reeds is opgemerkt kunnen in afwachting van een wijziging van het onderhavige besluit op basis van een ministeriële regeling (Stcrt. 1989, 252) op aanvraag bijdragen aan gemeenten worden verleend in de kosten van de uitvoering van het gemeentelijk milieubeleid. Een ontwerp-besluit tot wijziging van het onderhavige besluit is ter advisering aan de Raad van State voorgelegd. Vooruitlopend op die wijziging is de titel van deze paragraaf in het onderhavige besluit reeds opgenomen en zijn de benodigde artikelen gereserveerd.

§ 2.6 Bijdragen in de kosten verbonden aan de uitvoering van het beleid inzake autowrakken

De Bijdrageregeling autowrakkenbeleid 1987 (Stcrt. 1987, 169) bevat een aantal bijdragen aan de provincies ten behoeve van het op een aanvaardbaar milieuhygiënisch niveau brengen van autosloperijen. In verband met de bekostiging van deze bijdragen uit de heffingen dienen zij, gelet op artikel 61z, tweede lid, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne, in dit besluit te worden geregeld. In artikel 41, eerste en tweede lid, van dit besluit worden de activiteiten waarop de bijdragen betrekking hebben aangewezen. Ten opzichte van de Bijdrageregeling autowrakkenbeleid 1987 is nog een extra activiteit in artikel 48 genoemd, en wel verlening en handhaving van vergunningen als bedoeld in artikel 33, eerste lid, van de Afvalstoffenwet. In het vervolg van deze paragraaf zal de noodzaak van deze bijdrage worden toegelicht. Voor het overige stemt paragraaf 2.6. van dit besluit inhoudelijk overeen met vorenbedoelde bijdrageregeling, die in artikel 80, tweede lid, van dit besluit wordt ingetrokken.

In het derde lid van vorenbedoeld artikel 41 wordt voor alle activiteiten met uitzondering van de verlening en handhaving van vorenbedoelde vergunningen een koppeling gelegd met het door de provincies op te

stellen plan inzake de verwijdering van autowrakken. Ingevolge artikel 21, eerste lid, van de Afvalstoffenwet bevat dit plan tenminste de hoofdlijnen van het provinciale beleid te dier zake. Tevens bevat dit plan ingevolge het derde lid van dat artikel een omschrijving van de voorzieningen die nodig zijn met het oog op de verwezenlijking van het plan. Dit plan, dat geldt voor vijf achtereenvolgende jaren, wordt door provinciale staten vastgesteld en ter goedkeuring voorgelegd aan de Kroon. De provincies geven in een bijlage bij het plan op globale wijze een overzicht van de voorgenomen activiteiten en de daarmee samenhangende kosten.

Voor zover gemeenten ingevolge het plan of anderszins op verzoek van gedeputeerde staten activiteiten verrichten in de kosten waarvan krachtens artikel 41 van dit besluit een bijdrage kan worden verleend, fungeren de provincies als tussenschakel. Zij verrekenen de aan hen verleende bedragen met de gemeenten of gemeenschappelijke organen.

In het belang van de realisatie van het provinciaal autowrakkenbeleid dienen de provincies te beschikken over een opslagterrein, nodig om – in afwachting van gerechtelijke uitspraken – illegaal achtergelaten autowrakken te kunnen «parkeren» of wrakken afkomstig van ontruimde autosloperijen te kunnen opslaan. Het is niet noodzakelijk dat iedere provincie over een eigen terrein beschikt, maar de terreinen dienen over het gehele land zodanig te worden ingepast, dat iedere provincie binnen een redelijke afstand autowrakken kan opslaan. Deze terreinen dienen te voldoen aan de eisen in de Modelvoorschriften Afvalstoffenwetvergunning voor inrichtingen voor het bewaren en, indien van toepassing, voor het bewerken van autowrakken (Publikaties van het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, Afvalstoffenreeks nr. 16 (oktober 1985) en nr. 3 (juli 1984).

In verband met deze functie van een provinciaal opslagterrein heeft de bijdrage, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder a, van dit besluit zowel betrekking op de inrichtingskosten van zo'n terrein als op de kosten van de instandhouding ervan.

In artikel 47, tweede lid, onder a en b, van dit besluit worden onder inrichtingskosten begrepen: de kosten van het bouwrijp maken van het terrein en de kosten van de aan te brengen milieuhygiënische voorzieningen, bedoeld in bijlage B bij dit besluit. Onder de kosten van instandhouding worden begrepen: de jaarlijkse huur van het terrein en de materiële beheers- en onderhoudskosten.

In vorenbedoeld artikel wordt het bedrag van de bijdrage, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder a en b, gesteld op: 100% van de kosten van het bouwrijp maken, 100% van de kosten van instandhouding van het provinciaal opslagterrein en de werkelijke kosten van de milieuhygiënische voorzieningen, met dien verstande dat bij de berekening daarvan de achter die voorzieningen vermelde toetsbedragen niet mogen worden overschreden. Indien naar het oordeel van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer overschrijding van een of meer toetsbedragen in een geval onvermijdelijk is, kan hij het werkelijke bedrag als uitgangspunt voor de berekening nemen of met redenen omkleed een ander bedrag. Daar staat tegenover dat de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer bij de berekening van de werkelijke kosten van de milieuhygiënische voorzieningen andere voorzieningen tot uitgangspunt kan nemen, indien naar zijn oordeel daarmee hetzelfde resultaat op goedkopere wijze kan worden bereikt (artikel 47, negende lid, van het besluit).

In artikel 44 van het besluit is een voorziening getroffen voor het geval een provinciaal opslagterrein tevens voor één of meer andere doeleinden

wordt aangewend. In dat geval worden slechts die kosten vergoed, die direct betrekking hebben op de opslag van autowrakken.

Bij de realisatie van gemeentelijke inleverterreinen dienen gemeenten zoveel mogelijk gebruik te maken van terreinen in gebruik bij een autosloperij of van gemeentelijke terreinen (bijvoorbeeld een terrein in gebruik bij gemeentewerken, politie, brandweer, reinigingsdienst e.d.). Dit is tot uiting gebracht in artikel 46, derde lid, van het onderhavige besluit.

Indien een terrein in gebruik bij een autosloperij wordt aangewezen als gemeentelijk inleverterrein, zullen hiervoor in het algemeen geen extra investeringen nodig zijn, daar een gedeelte van de inrichting reeds bestemd is voor de opslag van onbewerkte wrakken. Alleen wanneer in verband met de aanwijzing van de autosloperij als gemeentelijk inleverterrein een uitbreiding van het gedeelte bestemd voor de opslag van onbewerkte autowrakken noodzakelijk is, kan – voor het aanbrengen van de noodzakelijke extra voorzieningen – een bijdrage worden verleend. Voorwaarde hiervoor is dat deze voorzieningen uitsluitend worden aangebracht om het terrein als gemeentelijk inleverterrein te kunnen laten functioneren. Indien mag worden aangenomen dat de uitbreiding bijdraagt tot betere exploitatieresultaten van de autosloperij zal de bijdrage moeten worden afgestemd op de kosten van het onrendabele deel van die uitbreiding. Bij gebruikmaking van een reeds bestaand gemeentelijk terrein komen éénmalig die kosten voor vergoeding in aanmerking, welke noodzakelijkerwijs moeten worden gemaakt voor het uitvoeren van de grondwerkzaamheden en voor het aanbrengen van de milieuvoorzieningen. In artikel 47, eerste en tweede lid, van dit besluit is aangegeven waaruit het bedrag van de bijdrage in de kosten verbonden aan de inrichting, verbetering of uitbreiding van een gemeentelijk inleverterrein bestaat en op welke wijze dit bedrag wordt berekend. Voor wat betreft de milieuvoorzieningen geschiedt dit op basis van de in bijlage B bij dit besluit neergelegde toetsbedragen.

Ontruiming van autosloperijen met toepassing van bestuursdwang kan soms noodzakelijk zijn. De hieruit voortvloeiende kosten van bestuursdwang, te weten de kosten van het verwijderen en het transporteren van autowrakken naar een provinciaal of gemeentelijk inleverterrein en de kosten van het opruimen van het terrein dienen in beginsel op de eigenaar van het terrein te worden verhaald.

Omdat deze bedrijven over onvoldoende middelen kunnen blijken te beschikken, zullen deze kosten soms ten laste van de provincies of gemeenten komen. De bijdrage in de kosten van ontruiming van autosloperijen met toepassing van bestuursdwang heeft alleen betrekking op de niet verhaalbare kosten van bestuursdwang, voor zover deze niet ten laste van andere betrokkenen kunnen worden gebracht. Dit is tot uitdrukking gebracht in artikel 46, vierde lid, van het besluit.

Ingeval er het vermoeden bestaat dat ter plaatse van een autowrakken-terrein de bodem verontreinigd is kan door de provincie een oriënterend bodemonderzoek worden uitgevoerd. Doel van een dergelijk onderzoek is inzicht te verschaffen in de mate waarin de bodem is verontreinigd. De provincie neemt de door haar noodzakelijk geachte oriënterende bodemonderzoeken op in het provinciale uitvoeringsprogramma. Op grond van de «standaardopzet indicatief bodemonderzoek autowrakken-terreinen» (Grontmij N.V., Afdeling Geotechniek, De Bilt, april 1987), is de bijdrage, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder d, van het besluit gesteld op een maximum van f 7000 (inclusief B.T.W.) per te onderzoeken terrein.

Zoals in de richtlijnen ter voorbereiding van de provinciale autowrakkenplannen (Publikatie van het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, Afvalstoffenreeks nr. 28 (september 1986)) is gesteld dienen autosloperijen in principe gesitueerd te worden op industrieterreinen, daar het opslaan en bewerken van autowrakken een bedrijfsmatige activiteit is. Inrichtingen in grondwaterbeschermingsgebieden, in of nabij de woonomgeving, alsmede in landschappelijk of natuurwetenschappelijk waardevolle gebieden dienen te worden tegengegaan. Verder zullen inrichtingen gevestigd op daarvoor bestemde terreinen alsnog de noodzakelijke milieuhygiënische voorzieningen moeten aanbrengen. Veel bedrijven zullen dan ook in de eerste en tweede planperiode moeten worden gesaneerd, verplaatst of gesloten. Vooral bedrijven in grondwaterbeschermingsgebieden zullen voor sanering door verplaatsing of opheffing in aanmerking komen.

Binnen dit kader zal de komende planperiode(n) een saneringsoperatie moeten plaatsvinden, waarbij het aantal van de 2100 thans bekende bedrijven drastisch moet worden teruggebracht. De sanering is een middel om een infrastructuur te realiseren, die garanties biedt om de inzameling en bewerking van autowrakken op milieuhygiënisch verantwoorde wijze te laten geschieden, waarbij de continuïteit – onder andere door er bij de vergunningverlening op toe te zien dat bedrijven op bedrijfseconomisch verantwoorde wijze kunnen werken – moet zijn gegarandeerd.

Om de gewenste situatie te bereiken zal in het jaarlijks op te stellen provinciale uitvoeringsprogramma aandacht moeten worden geschonken aan:

- sanering door verplaatsing,
- sanering door opheffing en
- sanering ter plaatse.

Op grond van artikel 41, eerste lid, onder e, van het onderhavige besluit kan een bijdrage worden verleend in de kosten verbonden aan sanering van autosloperijen door verplaatsing of opheffing. In vorenbedoeld artikel is de eis gesteld dat in die gevallen waarin de sanering niet door bedrijfsbeëindiging plaatsvindt, de aanvraag om deze bijdrage vergezeld moet gaan van de aanvraag om een nieuwe vergunning krachtens de Afvalstoffenwet voor de nieuwe locatie. In de toelichting op artikel 41 wordt uiteengezet wat de functie is van deze eis. Bij het beëindigen van de sloopactiviteiten moet er van worden uitgegaan dat op de desbetreffende locatie na de sanering van de sloopactiviteiten het niet is toegestaan dat een nieuw sloopbedrijf zich vestigt op deze locatie.

In artikel 46, vijfde lid, is voorts tot uitdrukking gebracht dat alleen voor die bedrijven een beroep kan worden gedaan op de bijdrage, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder e, die reeds beschikken over een geldende Hinderwetvergunning of die reeds vóór 1 juli 1983 zonder geldende Hinderwetvergunning bedrijfsmatig autowrakken verwerkten en door het bevoegd gezag zijn gedoogd. In artikel 47, vijfde lid, is de wijze neergelegd waarop het bedrag van vorenbedoelde bijdrage wordt vastgesteld. Bij de berekening van de jaarlijkse winst zal echter alleen rekening mogen worden gehouden met de activiteiten die rechtstreeks verband houden met de verkoop van onderdelen en schroot afkomstig van op het terrein aangevoerde autowrakken. Indien een boekhouding ontbreekt kan alleen met een jaarlijkse winstderving van f 15 000 worden gewerkt, vermenigvuldigd met drie of $1\frac{1}{2}$.

In bepaalde gevallen kunnen zich problemen voordoen bij de berekening van de bijdrage aan de hand van de uit de boekhouding blijken de winst.

Dit kan bijvoorbeeld spelen bij een bedrijf dat meer dan één vestigingspunt heeft, meer activiteiten ontplooit, die niet financieel gescheiden worden geadministreerd of recent heeft geïnvesteerd in voorzieningen die wegens de beëindiging van de relevante activiteiten niet meer kunnen worden terugverdiend.

In die gevallen zal de bijdrage moeten worden bepaald met inachtneming van de specifieke omstandigheden (waaronder de restwaarde) van het desbetreffende bedrijf. In het zesde lid van artikel 47 van het besluit is daarom de mogelijkheid opgenomen advies in te winnen bij een deskundige. Bij het toekennen van de bijdrage worden in zo'n geval de advieskosten vergoed.

Op het aldus berekende bedrag worden in mindering gebracht de kosten, die bij de ontruiming van het terrein, waarop het bedrijf was gevestigd, moeten worden gemaakt voor het ongedaan maken van schade als gevolg van handelingen die in strijd waren met de opgelegde of indien het een gedoogd bedrijf betreft de voor het soort bedrijf gebruikelijke Hinderwetvoorschriften en voor het afvoeren, opslaan en eventueel bewerken van de nog aanwezige autowrakken. Mocht ten behoeve van de ontruiming bestuursdwang zijn toegepast, dan worden uiteraard die kosten in mindering gebracht.

In beginsel wordt geen bijdrage verleend in de kosten verbonden aan sanering ter plaatse omdat degene die een vergunning voor een sloopinrichting aanvraagt in staat dient te zijn alle daarmede samenhangende kosten zelf te dragen. In uitzonderlijke gevallen kan evenwel een bijdrage worden verleend in de kosten van strikt noodzakelijke milieuhygiënische voorzieningen.

Er is slechts sprake van een uitzonderlijk geval indien de desbetreffende autosloperij blijkens het plan onontbeerlijk is voor een adequate autowrakkeninzameling in de regio waarin deze is gelegen en er geen andere gegadigde is, die de geplande functie van de autosloperij zodanig kan vervullen dat geen beroep behoeft te worden gedaan op deze bijdrage (artikel 46, vijfde lid, van het besluit). De bijdrage heeft alleen betrekking op nog ontbrekende milieuhygiënische voorzieningen. De kosten daarvan worden berekend op dezelfde wijze als bij de bijdragen, bedoeld in artikel 41, eerste lid, onder a en b. De bijdrage bedraagt 50% van de aldus berekende kosten. Betreft het te saneren sloopterrein een gemeenschappelijk sloopterrein, dat op grond van vroeger beleid ten behoeve van concentratie van woonwagenbewoners is aangelegd, dan wordt vorenbedoelde bijdrage alleen verleend indien het terrein in kwestie voldoet aan de vier specifieke voorwaarden die in artikel 43 van het besluit aan dergelijke terreinen worden gesteld.

Vóór de inwerkingtreding van dit besluit is besloten provincies in staat te stellen tot het leveren van een extra inspanning gedurende drie jaren op het punt van de uitvoering van de plannen inzake verwijdering van autowrakken – nadat deze eenmaal zijn vastgesteld en goedgekeurd – , in het bijzonder op het gebied van de sanering van bestaande autosloperijen. Voor het kalenderjaar 1989 is aan iedere provincie een bijdrage verleend in de kosten die aan deze extra inspanning zijn verbonden, terwijl voor het kalenderjaar 1988 deze bijdrage al voor het eerst was verleend aan de provincies Groningen, Drenthe, Utrecht, Noord-Holland en Limburg.

Op basis van enkele studies van een organisatiebureau was berekend dat de extra werklast voor alle provincies tezamen neerkomt op 130 mensjaren, kosten ongeveer 13 miljoen. Uitgaande van ongeveer 2100 autosloperijen op de peildatum van 1 januari 1986 – het tijdstip waarop alle provincies de inventarisatie hadden afgerond – komt dit neer op

f 2000 per autosloperij, namelijk f 1 700 voor vergunningverlening en handhaving en f 300 voor een jaarlijks bedrijfsbezoek per autosloperij. Dit laatste bedrag is niet begrepen in de bijdrage in de kosten verbonden aan deze extra inspanning, maar is voor het kalenderjaar 1989 op aanvraag als aparte bijdrage ten bedrage van f 300 per jaar per bezochte autosloperij aan de provincies verleend. De reden daarvoor is dat deze bezoeken ook na drie jaren nodig blijven.

De laatstbedoelde bijdrage is opgenomen in artikel 41, eerste lid, onder g, van het onderhavige besluit. Het bedrag van deze bijdrage wordt in artikel 43, achtste lid, gehandhaafd op f 300 per jaar per bezochte autosloperij. De eerstbedoelde bijdrage is in het onderhavige besluit opgenomen in artikel 48. Aldaar is achter iedere provincie het bedrag van deze bijdrage – gebaseerd op f 1700 per autosloperij – voor de jaren 1990 en 1991 vermeld, met dien verstande dat aan de provincies Groningen, Drenthe, Utrecht, Noord-Holland en Limburg voor het kalenderjaar 1991 geen bijdrage wordt verleend, aangezien aan deze provincies deze bijdrage al voor het eerst in 1988 is verleend. Na 1991 zal deze bijdrage aan geen enkele provincie meer worden verleend.

HOOFDSTUK 3. ALGEMENE VOORSCHRIFTEN MET BETREKKING TOT DE BESLISSING OP AANVRAGEN OM EEN BIJDRAGE ALS BEDOELD IN HOOFDSTUK 2

In hoofdstuk 3 zijn algemene voorschriften opgenomen met betrekking tot de beslissing op aanvragen om een bijdrage als bedoeld in hoofdstuk 2.

In de eerste plaats hangen deze voorschriften samen met het «gesloten einde karakter» van de in hoofdstuk 2 opgenomen bijdragen. Artikel 49, eerste lid, legt aan de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer de verplichting op in elk kalenderjaar in de Staatscourant het totale bedrag bekend te maken dat in dat kalenderjaar voor de uitvoering van hoofdstuk 2 ter beschikking wordt gesteld, uitgesplitst in bedragen per paragraaf. In september van het kalenderjaar kan hij in verband met uitputting van het beschikbare bedrag ten behoeve van sommige paragrafen en onderbesteding van het beschikbare bedrag ten behoeve van andere paragrafen de verdeling van het totale bedrag dat voor de uitvoering van hoofdstuk 2 ter beschikking wordt gesteld wijzigen. Die wijziging dient wederom in de Staatscourant bekend te worden gemaakt.

Bij de beslissing op de aanvraag om een bijdrage dient te worden gelet op het bedrag dat voor de uitvoering van de paragraaf waartoe de bijdrage behoort ter beschikking is gesteld. De bijdrage dient te worden geweigerd, voor zover door een andersluidende beschikking dit bedrag wordt overschreden (artikel 55, eerste lid). Wordt op de aanvraag beslist vóór de bekendmaking in september dan kan in plaats van weigering van de bijdrage wegens overschrijding van het voor die paragraaf ter beschikking gestelde bedrag de beslissing worden aangehouden tot uiterlijk 15 december van het kalenderjaar waarin de bijdrage is ingediend (artikel 55, derde lid). Aanhouding ligt voor de hand indien gelet op het uitgavenpatroon van de verschillende paragrafen een wijziging in september van de verdeling van het totale bedrag dat voor de uitvoering van hoofdstuk 2 beschikbaar is over de verschillende paragrafen niet bij voorbaat is uitgesloten. De aanhouding geeft het tijdstip aan waarop deze in elk geval afloopt; ingevolge de tekst van artikel 55, derde lid, kan geen later tijdstip worden gekozen dan 14

december. Na afloop van de aanhouding dient binnen twee maanden op de aanvraag te worden beslist. De bijdrage dient alsnog te worden geweigerd indien de wijziging in de verdeling van het totale bedrag dat voor de uitvoering van hoofdstuk 2 beschikbaar is in september achterwege blijft of de verhoging van het beschikbare bedrag onvolgende is. Aanhoudingen na de bekendmaking in september wegens overschrijding van het beschikbare bedrag voor de uitvoering van de paragraaf waartoe de bijdrage behoort zijn op grond van artikel 55 niet mogelijk. In die gevallen is weigering van de bijdrage geboden.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer kan bij de eerste bekendmaking het per paragraaf beschikbare bedrag nog uitsplitsen per bijdrage (artikel 49, tweede lid). Is dit gebeurd dan heeft dit in zoverre consequenties dat een aangevraagde bijdrage behoort te worden geweigerd of de beslissing op de aanvraag kan worden aangehouden bij overschrijding van het bedrag dat in totaal voor die bepaalde bijdrage ter beschikking is gesteld. In die gevallen is derhalve niet bepalend het bedrag dat in totaal beschikbaar is voor de paragraaf waartoe de aangevraagde bijdrage behoort. Overigens is het niet mogelijk bij de bekendmaking in september voor het eerst het bedrag dat voor een paragraaf beschikbaar is te splitsen in bedragen per bijdrage.

Aangezien overschrijding van het ter beschikking gestelde bedrag een weigeringsgrond is voor de beslissing op aanvragen om een bijdrage is van belang dat de binnenkomst van aanvragen nauwkeurig wordt geregistreerd en dat wordt bijgehouden welke bedragen worden verleend in het kader van welke bijdragen en welke paragrafen. In dit verband zijn organisatorische maatregelen getroffen ten behoeve van een voor derden te raadplegen registratie van vorenbedoelde gegevens.

De volgorde van binnenkomst speelt een belangrijke rol bij de beslissing op de aanvragen. Bij uitputting van het ter beschikking gestelde bedrag geldt als richtsnoer het beginsel «Wie het eerst komt, die het eerst maalt». In gevallen waarin de aanvraag om een bijdrage niet of onvolledig de benodigde gegevens verstrekt kan evenwel van dat beginsel worden afgeweken, in die zin dat dan niet bepalend is het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen, maar het tijdstip waarop de aanvulling van de benodigde gegevens is binnengekomen.

Wat betreft de door de Centrale raad voor de milieuhygiëne in zijn advies over het ontwerp-besluit geuite vrees dat door het «gesloten einde karakter» van de bijdragen er voor provincies of gemeenten niet te budgetteren uitgaven overblijven, zoals de door dit adviesorgaan genoemde niet verhaalbare kosten wegens ontruiming van autosloperijen met toepassing van bestuursdwang, zij het volgende opgemerkt. Niet goed valt in te zien dat ten aanzien van de in dit voorbeeld bedoelde kosten «het gesloten einde karakter» van de betreffende bijdrage de provincies voor problemen kan stellen. Immers de provincies zijn vrij in het bepalen van het tijdstip waarop zij de aanvraag om een bijdrage in de hier bedoelde kosten indienen. Wordt een provincie betrekkelijk laat in de loop van een kalenderjaar met de hier bedoelde kosten geconfronteerd, dan kan zij het risico van «uitputting» van het beschikbare bedrag vermijden door de aanvraag vroeg in het daaropvolgende kalenderjaar in te dienen. Overigens is juist om het «gesloten einde karakter» van de bijdragen, bedoeld in hoofdstuk 2 van het besluit, te verzachten de mogelijkheid in het besluit opgenomen tot wijziging van de verdeling van de beschikbare gelden over de verschillende paragrafen van dat hoofdstuk en is in verband daarmee de figuur van de aanhouding van de beslissing op de aanvraag geïntroduceerd.

Artikel 51 bepaalt de termijn waarbinnen op de aanvraag om een bijdrage moet worden beslist. Uiterlijk binnen vijf maanden na de datum waarop de aanvraag is ontvangen dient een beschikking te worden genomen tot weigering of tot gehele of gedeeltelijke verlening van de aangevraagde bijdrage, of indien toepassing wordt gegeven aan artikel 55, derde lid, de mededeling te worden gedaan dat de beslissing wordt aangehouden. In artikel 51 wordt een onderscheid gemaakt tussen aanvragen die betrekking hebben op een activiteit die is uitgevoerd en aanvragen die betrekking hebben op een activiteit die niet is uitgevoerd. Wordt op eerstbedoelde aanvragen positief beslist, dan dient ingevolge artikel 51, derde lid, bij de beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage tevens de hoogte van de bijdrage vastgesteld. Wordt op laatstbedoelde aanvragen beschikt tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage, dan dient ingevolge artikel 51, vierde lid, een afzonderlijke beschikking tot vaststelling van de hoogte van de bijdrage te worden genomen binnen vijf maanden na ontvangst van de mededeling van de aanvrager dat de activiteit is uitgevoerd of stopgezet. Ingevolge artikel 50 is de aanvrager verplicht tot het doen van deze mededeling aan de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer.

Artikel 52 bevat enkele voorschriften waaraan een beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage, waarbij niet de hoogte van de bijdrage wordt vastgesteld, inhoudelijk moet voldoen. De beschikking dient het bedrag aan te geven waarop de bijdrage voorlopig wordt vastgesteld. Daarnaast dient zij uitsluitel te geven over het verrichten van één of meer voorlopige betalingen en indien daartoe wordt besloten het tijdstip waarop de uitbetaling plaatsvindt. Tenslotte dient in de voorschriften die aan de beschikking worden verbonden de aanvrager te worden verplicht mededeling te doen van gewijzigde omstandigheden die van belang kunnen zijn voor de uitvoering van de activiteit.

Artikel 53 bevat enkele voorschriften waaraan een beschikking tot vaststelling van de hoogte van de bijdrage moet voldoen. Zo dient deze beschikking uitsluitel te geven over het tijdstip van betaling. Dit geldt overigens ook voor een beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage waarbij tevens de hoogte van de bijdrage wordt vastgesteld. Met het oog op de inzichtelijkheid is voorts voorgeschreven dat in de beschikking tot vaststelling van de hoogte van de bijdrage wordt aangegeven of, en zo ja, tot welk bedrag voorlopige betalingen zijn uitbetaald.

De artikelen 58 en 59 hebben betrekking op het geheel of gedeeltelijk intrekken van beschikkingen tot het verlenen van bijdragen en van beschikkingen tot vaststelling van de hoogte daarvan. De intrekking kan vergezeld gaan van gehele of gedeeltelijke terugvordering van gedane betalingen. In artikel 58, eerste lid, zijn de intrekkingsgronden omschreven van beschikkingen tot gehele of gedeeltelijke verlening van bijdragen waarbij niet tevens de hoogte van de bijdrage is vastgesteld. Deze gronden spreken voor zich. In het tweede lid van artikel 58 is met het oog op de rechtszekerheid van de aanvrager bepaald dat intrekking van vorenbedoelde beschikkingen – en terugvordering van gedane betalingen – niet meer kan plaatsvinden indien in het vervolg op zo'n beschikking de beschikking tot vaststelling van de hoogte van de bijdrage is gegeven. Wordt bij deze laatstbedoelde beschikking een lager bedrag vastgesteld dan al op grond van de daaraan voorafgaande

beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage is uitbetaald, dan kan ingevolge artikel 58, derde lid, het te veel betaalde worden teruggevorderd. Artikel 58, vierde lid, bepaalt dat intrekking van een beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage tevens tot gevolg heeft dat geen beschikking wordt gegeven tot vaststelling van de hoogte van de bijdrage. Artikel 59 regelt de intrekking van beschikkingen tot vaststelling van de hoogte van de bijdragen, alsmede die van beschikkingen tot gehele of gedeeltelijke verlening van de bijdrage waarbij tevens de hoogte van de bijdrage is vastgesteld.

Artikel 60 regelt het beroep tegen beschikkingen die in het kader van de beslissing op de aanvraag om een bijdrage als bedoeld in hoofdstuk 2, met inbegrip van de aanhouding van de beslissing op de aanvraag en de intrekking van een beschikking tot gehele of gedeeltelijke verlening van een bijdrage of van een beschikking tot vaststelling van de hoogte van de bijdrage. Door hoofdstuk 2, paragraaf 3, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne van toepassing te verklaren op een beroep tegen beschikkingen die in het kader van de beslissing op een aanvraag om een bijdrage worden gegeven, waaronder begrepen de aanhouding en de intrekking, is de Kroon als beroepsinstantie aangewezen. Die keuze ligt voor de hand gelet op het feit dat in de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne – met uitzondering van de heffing en invordering van de bestemmingsheffingen, bedoeld in hoofdstuk 6A van die wet – de Kroon is aangewezen als de beroepsinstantie tegen beschikkingen die op grond van milieuhygiënische wetgeving worden gegeven.

HOOFDSTUK 4. EENMALIGE EN SPOEDEISENDE BIJDAGEN

De artikelen 144b Provinciewet en 237b gemeentewet bieden de mogelijkheid in twee gevallen uitkeringen uit 's Rijks kas aan provincies of gemeenten te doen ook zonder dat die bevoegdheid berust op een wet of algemene maatregel van bestuur, namelijk indien:

- a. het een eenmalige uitkering betreft of
- b. de uitkering een spoedeisend karakter heeft.

In het onder b bedoelde geval dient ingevolge het tweede lid van die artikelen de regeling op grond waarvan de uitkering wordt verstrekt in de Nederlandse Staatscourant te worden gepubliceerd. Binnen een jaar na de vaststelling van zo'n laatstbedoelde regeling dient dan vervolgens een voorstel te worden gedaan om de inhoud van deze regeling bij of krachtens de wet of indien de uitkering door de aard van het betrokken onderwerp een tijdelijk karakter heeft bij algemene maatregel van bestuur te regelen.

Het is derhalve niet noodzakelijk in een wet of algemene maatregel van bestuur de betreffende minister uitdrukkelijk bevoegd te verklaren tot het verlenen van eenmalige bijdragen of indien de bijdrage een spoedeisend karakter heeft tot het stellen van regels bij ministeriële regeling op grond waarvan een bijdrage uit 's Rijks kas kan worden verleend. Dit neemt niet weg dat in verband met artikel 61z, tweede lid, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne in artikel 61 van het onderhavige besluit de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer bevoegd is verklaard tot het verlenen van eenmalige bijdragen en tot het stellen van regels bij ministeriële regeling op grond waarvan een bijdrage uit 's Rijks kas kan worden verleend. Aldus wordt de mogelijkheid gecreëerd dat deze bijdragen uit de bestemmingsheffingen worden bekostigd.

In artikel 61 wordt in navolging van artikel 144b van de Provinciewet en artikel 237b van de gemeentewet wat betreft het opnemen van procedurele voorschriften een onderscheid gemaakt tussen eenmalige bijdragen en bijdragen die vanwege het spoedeisend karakter krachtens ministeriële regeling worden gesteld. De laatste zijn in tegenstelling tot de eerste aan de procedurele eis onderworpen, dat zij in de rijksbegroting voor het betrokken jaar, moeten zijn aangekondigd. Immers deze laatste zullen in de regel na een jaar worden gecontinueerd en uiteindelijk in het onderhavige besluit worden opgenomen. Ingevolge artikel 144b van de Provinciewet en 237b van de gemeentewet zal binnen het jaar na de publikatie van de ministeriële regeling in de Staatscourant een ontwerp-besluit aan de betrokken adviesorganen moeten worden gezonden of aan de Raad van State worden voorgelegd. In dit geval is het gewenst dat reeds in het eerste stadium de Staten-Generaal in de gelegenheid wordt gesteld met de regering van gedachten te wisselen over de wenselijkheid de bijdrage te bekostigen uit de opbrengst van de brandstofheffingen. Aldus wordt tegemoetgekomen aan de tijdens de parlementaire behandeling van het voorstel van wet tot uitbreiding van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne met regels met betrekking tot de financiering op het gebied van de milieuhygiëne geuite wens vanuit de Tweede Kamer om vooraf per begrotingsjaar van gedachten te kunnen wisselen over nieuwe initiatieven omtrent de besteding van de opbrengst van de bestemmingsheffingen.

Overigens zal een zeer restrictief gebruik worden gemaakt van de mogelijkheid om eenmalige en spoedeisende bijdragen aan provincies en gemeenten te verlenen.

HOOFDSTUK 5. ALGEMENE BIJDRAGEN AAN PROVINCIES

In hoofdstuk 5 van het besluit zijn de voorstellen inzake de overheveling van rijksbijdragen milieu-apparaatskosten naar het Provinciefonds – waarmee het Interprovinciaal Overleg bij brief van 15 september 1989 heeft ingestemd – verwerkt. Zoals in hoofdstuk 1 van deze nota van toelichting is opgemerkt, volgen deze voorstellen nagenoeg het advies van de Werkgroep Overheveling Rijksbijdragen Milieu-apparaatskosten.

De nu geldende verdeelmaatstaven voor de over te hevelen rijksbijdragen milieu-apparaatskosten wijken, met uitzondering van de maatstaven vast bedrag en inwonertal, af van de verdeelmaatstaven van het Provinciefonds. Overheveling van rijksbijdragen naar het Provinciefonds leidt in de praktijk bijna altijd tot zogenaamde herverdeeleeffecten, dat wil zeggen dat sommige provincies erop vooruitgaan en andere erop achteruitgaan. De Werkgroep Overheveling Rijksbijdragen Milieu-apparaatskosten heeft in haar rapport een kader geschetst voor de beoordeling van dergelijke herverdeeleeffecten. Zij laat tevens zien dat het mogelijk is de herverdeeleeffecten te laten variëren al naar gelang de toepassing van bepaalde uitgangspunten. Haar voorkeur gaat uit naar de variant met de minste herverdeeleeffecten. Deze variant houdt in dat ongeveer f 40 miljoen van de ongeveer f 60 miljoen aan rijksbijdragen milieu-apparaatskosten wordt overgeheveld. De resterende f 20 miljoen – het totaal bedrag van de bijzondere bijdrage van f 4,8 miljoen aan de provincie Zuid-Holland en de algemene bijdragen in de apparaatskosten aan de provincies voor de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging – blijft voortbestaan als geïntegreerde specifieke uitkering.

Ter illustratie volgt hier een weergave van de herverdeeleeffecten bij deze variant.

Rijksbijdragen milieu-apparaatskosten 1988, minus de bijzondere bijdrage en de algemene bijdrage in de apparaatskosten voor de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging

Herverdeeleffecten

Provincie	Bijdrage 1988	Bijdrage 1988 volgens verdeling 1992	Verschil 1992-1988	% AU*	% SU**
Groningen	2 484 051	2 498 733	14 682	0,02	0,59
Friesland	2 580 340	2 817 774	237 434	0,27	9,20
Drenthe	2 359 821	2 218 484	- 141 337	- 0,21	- 5,99
Overijssel	3 055 038	2 928 428	- 126 610	- 0,15	- 24,21
Flevoland	1 611 363	1 221 304	- 390 059	- 1,02	- 24,21
Gelderland	3 787 567	3 797 292	9 725	0,01	0,26
Utrecht	3 005 213	3 052 886	47 673	0,06	1,59
Noord-Holland	4 197 221	5 259 341	1 062 120	0,84	25,31
Zuid-Holland	7 372 591	6 521 770	- 850 821	- 0,56	- 11,54
Zeeland	2 162 894	1 914 384	- 248 510	- 0,40	- 11,49
Noord-Brabant	4 125 057	4 344 248	219 191	0,18	5,31
Limburg	2 837 357	3 003 869	166 512	0,21	5,87
Totalen	39 578 513	39 578 513	0		

* % AU = percentage van de algemene uitkering uit het Provinciefonds

** % SU = percentage van de huidige specifieke uitkering (1988) (eerste kolom)

De Werkgroep Overheveling Rijksbijdragen Milieu-apparaatskosten heeft een nieuwe verdeelsleutel ontworpen voor de geïntegreerde bijdrage in de milieu-apparaatskosten voortvloeiend uit de Wet inzake de luchtverontreiniging. Die verdeelsleutel is zo ontworpen, dat deze voldoet aan het door de werkgroep gehanteerde uitgangspunt dat alle provincies een bedrag ontvangen dat nagenoeg gelijk is aan de huidige bijdragen voor de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging.

Uitgangspunt is dat het bedrag per luchtverontreinigende inrichting, die bij het Inrichtingenbesluit artikel 19, eerste lid, Wet inzake de luchtverontreiniging (Stb. 1972, 294) is aangewezen – vooruitlopend op de wijziging van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne, zoals voorgesteld in het wetsvoorstel tot uitbreiding en wijziging van deze wet en daarmee samenhangende wijzigingen van andere wetten (Kamerstukken II 1988/89, 21 087) zijn deze inrichtingen voor de toepassing van het onderhavige besluit in bijlage C vermeld –, oploopt naarmate er in de provincie meer inrichtingen zijn. Beneden de 60 inrichtingen bedraagt het bedrag per inrichting f 33 845. Boven de 59, maar minder dan 107, inrichtingen bedraagt het bedrag per inrichting vanaf de 60-ste f 67 690. Boven de 106 bedraagt het bedrag per inrichting vanaf de 107-de f 101 535

Hieronder volgt een overzicht van de bedragen die de provincies volgens de nieuwe verdeelsleutel ontvangen en het bedrag dat zij in 1988 als bijdrage in de milieu-apparaatskosten voor de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging hebben ontvangen.

Vergelijking tussen de bedragen op basis van de nieuwe verdeelsleutel en de bedragen die de provincies in 1988 als rijksbijdrage in de milieu-apparaatskosten hebben ontvangen:

Provincie	Aantal inr.	Gewogen	Totaal	Niveau 1988	Vershil
Groningen	37	37	1 185 870	1 184 000	1 870
Friesland	7	7	224 354	224 000	354
Drenthe	8	8	256 404	256 000	404
Overijssel	14	14	448 708	448 000	708
Flevoland	3	3	96 152	96 000	152
Gelderland	30	30	961 517	960 000	1 517
Utrecht	12	12	384 607	384 000	607
Noord-Holland	59	59	1 890 983	1 888 000	2 983
Zuid-Holland	157	306	9 807 469	9 824 000*	- 16 531
Zeeland	46	46	1 474 325	1 472 000	2 325
Noord-Brabant	59	59	1 890 983	1 888 000	2 983
Limburg	52	52	1 166 629	1 164 000	2 629
Totaal	484	633	20 288 000	20 288 000	0

* inclusief de bijzondere bijdrage van f 4,8 miljoen

De Werkgroep Overheveling Rijksbijdragen Milieu-apparaatskosten constateert dat de regering besloten heeft het over te hevelen bedrag van f 40 miljoen ook na de overheveling uit de opbrengst van de brandstofheffingen te bekostigen. Daardoor staat de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne de overheveling per 1 januari 1990 in feite in de weg. In het reeds eerder in deze nota van toelichting gememoreerde wetsvoorstel tot wijziging van het hoofdstuk Financiële bepalingen van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne wordt een oplossing van dit knelpunt voorgesteld. De werkgroep doet de aanbeveling een overgangsperiode tot 1 januari 1992 in acht te nemen, teneinde de negatieve herverdeeffecten in de tijd te spreiden. Haar voorstellen luiden op dit punt:

- handhaving van de huidige verdeling voor het jaar 1990;
- handhaving van de huidige verdeling voor de helft en verdeling van de andere helft volgens haar voorkeursvariant voor het jaar 1991.

In het voorstel voor de besluitvorming over de overheveling van rijksbijdragen in milieu-apparaatskosten wordt de werkgroep gevolgd voor zover het betreft de overheveling van de rijksbijdragen voor de uitvoering van hoofdstuk 4A van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne, de Afvalstoffenwet, de Wet chemische afvalstoffen, de Wet geluidhinder, de Wet bodembescherming en de Interimwet bodemsanering. Tevens wordt het advies van de werkgroep gevolgd om de bijzondere en algemene rijksbijdragen voor de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging niet over te hevelen, maar deze als een geïntegreerde specifieke uitkering – met de door de werkgroep voorgestelde nieuwe verdeelmaatstaf – te laten voortbestaan. Ook de aanbevelingen van de werkgroep op het punt van de tot 1 januari 1992 in acht te nemen overgangsperiode worden gevolgd, met dien verstande dat wordt voorgesteld tot het tijdstip van overheveling de huidige verdeling van de bijdragen voor de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging te handhaven.

Wat betreft het tijdstip van overheveling wordt in afwijking van het advies van de werkgroep voorgesteld de overheveling te realiseren op een tijdstip eerder dan 1 januari 1992, mits het wetsvoorstel tot wijziging van het hoofdstuk Financiële bepalingen van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne kracht van wet heeft gekregen. De uiterlijke datum van overheveling is evenwel bepaald op 1 januari 1992.

De artikelen 62, 63 en 64 hebben – in afwachting van de overheveling op uiterlijk 1 januari 1992 van de rijksbijdragen in de milieu-apparaatskosten minus de bijdrage in de apparaatskosten voor de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging en de bijzondere bijdrage aan de

provincie Zuid-Holland – betrekking op een overgangsperiode die ten hoogste de kalenderjaren 1990 en 1991 bestrijkt. De toekenning van de bijdrage voor 1990 vindt plaats volgens de in 1989 gevolgde bestuurspraktijk. Ten opzichte van 1989 is het bedrag dat in totaal voor deze bijdrage ter beschikking is gesteld verhoogd. Deze verhoging is verdisconteerd in het bedrag dat in artikel 62 achter de provincies is vermeld. Artikel 63 continueert voor het kalenderjaar 1990 de bijzondere bijdrage van f 4,8 miljoen aan de provincie Zuid-Holland.

In artikel 64 is voor het kalenderjaar 1991 de geleidelijke aanpassing neergelegd aan de situatie die voor de provincies ontstaat na de overheveling naar het Provinciefonds. Het totale bedrag van de rijksbijdragen in de milieu-apparaatskosten voor de uitvoering van de in artikel 62, eerste lid, bedoelde wetten met uitzondering van de Wet inzake de luchtverontreiniging aan de provincies wordt voor de helft uitgekeerd volgens de verdeling die gehanteerd is in het kalenderjaar 1989 en voor de helft volgens de verdeelmaatstaven voor de algemene uitkering uit het Provinciefonds. De vaststelling van de hoogte van de bijdrage voor de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging blijft voor het kalenderjaar 1991 op dezelfde wijze plaatsvinden als in 1990.

Mocht de hiervorenbedoelde overheveling reeds in 1991 plaatsvinden, dan kan door middel van het zogenaamde integratie-artikel van de Provinciewet hetzelfde resultaat worden bereikt als met de toepassing van artikel 64 van het onderhavige besluit. In artikel 79 van het besluit wordt met die mogelijke overheveling in 1991 rekening gehouden door te bepalen dat de bijdrage, bedoeld in artikel 64, eerste en derde lid, voor het kalenderjaar 1991 niet wordt verleend, indien het wetsvoorstel tot wijziging van het hoofdstuk Financiële bepalingen van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne tot wet wordt verheven en deze wet in werking treedt met ingang van 1 januari 1991. In dat geval wordt ingevolge artikel 79, tweede lid, de bijdrage, bedoeld in artikel 65, met ingang van 1 januari 1991 aan de provincies verleend. Zoals in hoofdstuk 1 van deze nota van toelichting reeds is opgemerkt, brengt deze wijziging in de overheveling van de rijksbijdragen in de milieu-apparaatskosten een wijziging mee van de Wet van 22 december 1983 en van het reeds bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal ingediende wetsvoorstel tot wijziging van die wet. Een tweede nota van wijziging van dat wetsvoorstel is inmiddels ingediend (Kamerstukken II 1989/90, 20 929, nr.7).

De artikelen 65 tot en met 69 van het besluit hebben betrekking op de nieuwe algemene bijdrage aan de provincies in de kosten die voor hen verbonden zijn aan de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging. In deze bijdrage zijn zoals gezegd de bijdragen aan de provincies in de milieu-apparaatskosten voor de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging en de bijzondere bijdrage aan de provincie Zuid-Holland geïntegreerd.

Voor deze nieuwe bijdrage is als verdeelmaatstaf gekozen het aantal in de provincie gelegen inrichtingen die behoren tot een categorie die is omschreven in de bij dit besluit behorende bijlage C. De in deze bijlage omschreven categorieën komen overeen met de categorieën die zijn omschreven in het Inrichtingenbesluit artikel 19, eerste lid, Wet inzake de luchtverontreiniging (Stb. 1972, 294). De verdeelmaatstaf komt derhalve overeen met die van de bijdrage in de kosten voor de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging, bedoeld in het Bijdragenbesluit provincies luchtverontreiniging. In navolging van het Bijdragenbesluit provincies luchtverontreiniging zijn de inrichtingen, bedoeld in artikel 1, onderdeel c, onder 1°, XIV, van het Inrichtingenbesluit artikel 19, eerste lid, Wet inzake de luchtverontreiniging, met een produktieca-

paciteit van 5000 ton polymeren per jaar of minder buiten beschouwing gelaten. In bijlage C is deze categorie inrichtingen niet opgenomen. Voorts worden in navolging van het Bijdragenbesluit provincies luchtverontreiniging in artikel 66, vijfde lid, van het onderhavige besluit inrichtingen die behoren tot meer dan een der categorieën, in enig met een letter of een getal aangegeven onderdeel van bijlage C, voor zoveel inrichtingen gerekend als het aantal categorieën waartoe zij behoren.

Ten opzichte van de regeling van de bijdrage in het Bijdragenbesluit provincies luchtverontreiniging is nieuw het uitgangspunt dat het bedrag per inrichting oploopt naarmate er meer inrichtingen zijn, in die zin dat het bedrag per inrichting f 33 845 bedraagt indien het totaal aantal inrichtingen in de provincie beneden de 60 ligt, f 67 690 per inrichting vanaf de 60-ste tot en met de 106-de en f 101 535 per inrichting vanaf de 107-de. Artikel 68 biedt de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer de mogelijkheid de bedragen, bedoeld in artikel 66, eerste, tweede en derde lid, jaarlijks te verhogen met een voor al die bedragen gelijk percentage van ten hoogste 40.

HOOFDSTUK 6. ALGEMENE BIJDAGEN AAN DE GEMEENTEN TER UITVOERING VAN DE WET GELUIDHINDER

De Raad voor de gemeentefinanciën keert zich in zijn advies tegen het voornemen de overheveling van de algemene bijdrage aan de gemeenten naar het Gemeentefonds te verschuiven tot uiterlijk 1 januari 1992. De Raad kan zich slechts verenigen met een verschuiving tot 1 januari 1990.

Ook ten aanzien van deze rijksbijdrage heeft de regering besloten het over te hevelen bedrag ook na de overheveling te bekostigen uit de opbrengst van de brandstofheffingen. Om die reden is wijziging van het hoofdstuk Financiële bepalingen van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne geboden en kan de overheveling niet op het door de Raad voor de gemeentefinanciën gewenste tijdstip plaatsvinden. Het wetsvoorstel 21 407 voorziet daarin. Indien dit wetsvoorstel op een zodanig tijdstip tot wet wordt verheven en deze wet op een zodanig tijdstip in werking treedt dat overheveling van deze rijksbijdrage in 1991 kan plaatsvinden, blijft ingevolge artikel 79 het verlenen van deze bijdrage op grond van dit besluit achterwege.

De artikelen 71 en 72 van het onderhavige besluit zijn ontleend aan de artikelen 2 en 3 van het Tijdelijk vergoedingsbesluit lagere overheden Wet geluidhinder. Daarin werden de structurele bijdragen aan gemeenten voor de uitvoering van de Wet geluidhinder geregeld. In de nota van toelichting behorend bij dat besluit is de keuze van het aantal woningen als maatstaf voor de algemene vergoeding toegelicht, alsmede de keuze van een zodanige uitwerking daarvan dat het bedrag per woning onafhankelijk is van de gemeentegrootte. Voorts is aldaar in navolging van de Wet tot wijziging van de Financiële Verhoudingswet 1984 (Stb. 1986, 678) de vervanging van het aantal woningen door het aantal woonruimten in het vooruitzicht gesteld. Teneinde te bewerkstelligen dat de hoogte van de algemene bijdrage op hetzelfde niveau blijft als de totale jaarlijkse algemene vergoeding ingevolge het Tijdelijk vergoedingsbesluit lagere overheden Wet geluidhinder, houdt die vervanging in dat het basisbedrag per woonruimte ten opzichte van het vroegere basisbedrag per woning is verlaagd in evenredigheid met de toename van de woning- en wooneenhedenvoorraad. Voor gemeenten met een procentueel groter aantal wooneenheden in de woning- en wooneenhedenvoorraad dan het landelijk gemiddelde betekent dat een kleine verhoging van de jaarlijkse algemene bijdrage. Voor gemeenten

met een procentueel lager aandeel betekent dit een kleine benedenwaartse aanpassing.

HOOFDSTUK 7. DEREGULERINGSTOETS

Het onderhavige besluit strekt ertoe een aantal maatregelen aan te wijzen als bedoeld in artikel 61z, tweede lid, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne. In hoofdstuk 1 van deze toelichting is er reeds op gewezen dat de artikelen 144b van de Provinciewet en 237b van de gemeentewet een aantal voorschriften bevatten waarmee bij de regeling van de incidentele bijdragen rekening moet worden gehouden. In dat hoofdstuk is voorts toegelicht op welke wijze dit in het onderhavige besluit is gebeurd. In verband met vorenbedoelde artikelen zijn telkens per bijdrage als bedoeld in hoofdstuk 2 van het besluit bepalingen opgenomen omtrent de wijze waarop de betreffende bijdrage moet worden aangevraagd, omtrent de gronden waarop de bijdrage moet worden geweigerd en omtrent de hoogte van bijdrage. In hoofdstuk 3 van het besluit zijn algemene voorschriften opgenomen met betrekking tot de beslissing op aanvragen om een bijdrage als bedoeld in hoofdstuk 2 van het besluit. Voorts is in verband met de artikelen 144b van de Provinciewet en 237b van de gemeentewet in artikel 60 van het besluit beroep op de Kroon opengesteld tegen de beslissing op aanvragen om een bijdrage als bedoeld in hoofdstuk 2 van het besluit. De inhoud van de regeling inzake de bijdragen, bedoeld in dat hoofdstuk, is derhalve voor het grootste deel een gevolg van de Provinciewet en de gemeentewet en is tot stand gekomen in overleg met de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën.

Ten opzichte van de huidige situatie betekent het onderhavige besluit een belangrijke verbetering. Immers de incidentele bijdragen aan provincies en gemeenten worden thans geregeld in één besluit, terwijl de regeling daarvan telkens wordt gekenmerkt door hetzelfde stramien. De inhoud van de in het besluit opgenomen incidentele bijdragen stemt grotendeels overeen met die van de bestaande regeling of met de huidige praktijk. Met het oog op een zo verantwoord mogelijke aansluiting bij de bestaande praktijk is in het onderhavige besluit gekozen voor het stellen van nadere regels bij ministeriële regeling omtrent de wijze waarop de bijdragen, bedoeld in hoofdstuk 2, kunnen worden aangevraagd en omtrent de wijze waarop een onderzoek, in welks kosten wordt bijgedragen, moet worden uitgevoerd. Door die nauwe aansluiting wordt tevens bewerkstelligd dat de bestuurlijke lasten noch voor het rijk, noch voor provincies en gemeenten toenemen. In het onderhavige besluit worden geen nieuwe incidentele bijdragen geïntroduceerd. Alle in het besluit opgenomen bijdragen stemmen overeen met reeds thans bestaande uitkeringen of vergoedingen aan provincies en gemeenten. Door één of meer van deze uitkeringen of vergoedingen niet als bijdrage in dit besluit op te nemen zou niet alleen de continuïteit van het beleid zijn verstoord, maar zou ook de rechtszekerheid en rechtsgelijkheid van provincies en gemeenten zijn aangetast. Er is daarom gekozen voor hetzij een termijnstelling van de bijdragen in dit besluit, hetzij voor een procedure die ruimschoots voor ieder van de betrokken overheden zichtbaar maakt op welke termijn de bijdragen uiteindelijk worden beëindigd. In hoofdstuk 1 van deze nota van toelichting is voorts toegelicht waarom de betreffende bijdragen in dit besluit zijn opgenomen en niet vervangen zijn door een overheveling van de daarmee gemoeide gelden naar Provinciefonds en Gemeentefonds.

Het besluit strekt er voorts toe – in afwachting van de overheveling op uiterlijk 1 januari 1992 van de rijksbijdragen in de milieu-apparaats-

kosten minus de bijdrage aan de provincies in de apparaatskosten voor de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging en de bijzondere bijdrage aan de provincie Zuid-Holland – voor de kalenderjaren 1990 en 1991 de algemene bijdragen aan de provincies in de kosten verbonden aan de uitvoering van hoofdstuk 4A van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne, de Wet geluidhinder, de Afvalstoffenwet, de Wet inzake de luchtverontreiniging, de Wet chemische afvalstoffen en de Wet bodembescherming te laten voortbestaan. Voor het kalenderjaar 1990 vindt de toekenning van de bijdrage plaats volgens de in 1989 gevolgde bestuurspraktijk. Ten opzichte van 1989 is het bedrag van de bijdrage voor iedere provincie verhoogd in verband met het feit dat voor deze bijdrage in de begroting voor 1990 meer geld ter beschikking is gesteld. Voor het kalenderjaar 1991 is voor iedere provincie voorzien in een geleidelijke aanpassing van de hoogte van de bijdrage aan het bedrag dat zij krijgt in het kalenderjaar 1992 als de overgehevelde f 40 miljoen over de provincies worden verdeeld door middel van de verdeelmaatstaven die worden gehanteerd bij de algemene uitkering uit het Provinciefonds.

De artikelen 65 tot en met 69 van het besluit hebben betrekking op de nieuwe geïntegreerde bijdrage in de kosten verbonden aan de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging, die vanaf 1 januari 1992 aan de provincies zal worden verleend. Zoals in hoofdstuk 5 van deze nota van toelichting reeds is uiteengezet is tot deze nieuwe geïntegreerde bijdrage besloten om op die wijze de herverdeeleeffecten van de overheveling van de rijksbijdragen in de milieu-apparaatskosten zoveel mogelijk te beperken. In hoofdstuk 5 is toegelicht op welke punten deze nieuwe regeling aansluit bij de regeling van de bijdrage in de apparaatskosten voor de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging, zoals die is neergelegd in het Bijdragenbesluit provincies luchtverontreiniging en waarin deze afwijkt.

In het ontwerp-besluit, zoals dat ter advisering is toegezonden aan de Raad voor de gemeentefinanciën, het Interprovinciaal Overleg en de Centrale raad voor de milieuhygiëne en zoals dit – zij het op onderdelen gewijzigd – ter advisering is voorgelegd aan de Raad van State, was in afwachting van de overheveling van de rijksbijdragen in de milieu-apparaatskosten naar het Provinciefonds voor de kalenderjaren 1990 en 1991 een andere oplossing gekozen voor de wijze waarop het totaalbedrag van deze bijdragen over de provincies zou worden verdeeld. Die oplossing sloot aan bij de door het Instituut voor Onderzoek van Overheidsuitgaven – waaraan bij brief van 21 september 1987 (DGMH/B/1967058) door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer opdracht was verleend tot een onderzoek naar verdeelmaatstaven die objectief zijn vast te stellen en die geen controle achteraf behoeven – aanbevolen verdeelcriteria voor al deze bijdragen, te weten: vast bedrag, aantal inwoners en verbruik van gas en electriciteit, exclusief gezinshuishoudingen en inclusief zelfopwekkers, uitgedrukt in Petajoule. De hantering van deze verdeelcriteria gaf evenwel nog geen oplossing voor het feit dat bij de overheveling van de rijksbijdragen milieu-apparaatskosten naar het Provinciefonds de herverdeeleeffecten voor de provincies Zuid-Holland, Zeeland en Flevoland niet binnen de door het vorige kabinet gesloten Bestuursakkoord Rijk – Interprovinciaal Overleg gestelde grenzen zouden blijven. Om die reden was in het ontwerp-besluit een bepaling opgenomen die de mogelijkheid bood om in het traject tot 1992 voor verschillende provincies een correctie op het bijdragenniveau aan te brengen ten opzichte van de verdeling volgens de drie hiervorenbedoelde verdeelcriteria. In de nota van toelichting werd opgemerkt dat aan de toepassing van deze bepaling wel de voorwaarde was verbonden dat duidelijkheid moest zijn verkregen over de uiteinde-

lijke herverdeeleffecten bij de overheveling per uiterlijk 1 januari 1992, en dat daarover nog nader overleg met de provincies was geboden waarbij de verdeelsystematiek van het Provinciefonds zou worden betrokken. In het eindrapport van de Werkgroep Overheveling Rijksbijdragen Milieu-apparaatskosten wordt de invoering van een milieu-maatstaf in het verdeelstelsel van het Provinciefonds ontraden. Mede in verband daarmee heeft de werkgroep een andere oplossing voor de problematiek omtrent de overheveling van de rijksbijdragen in de milieu-apparaatskosten voorgesteld. Rijk en provincies hebben zich achter deze oplossing geschaard. In de hoofdstukken 1 en 5 van deze nota van toelichting is hieraan de nodige aandacht geschonken.

Het besluit strekt er tenslotte toe vanaf het tijdstip van zijn inwerking-treding tot aan uiterlijk 1 januari 1992 in de verdeelsleutels voor de bijdragen aan de gemeenten in de kosten verbonden aan de uitvoering van de Wet geluidhinder het begrip «woning» te vervangen door het begrip «woonruimte». Daardoor wordt één van de criteria aangepast aan de gewijzigde Financiële Verhoudingswet 1984. Deze aanpassing is reeds aangekondigd in de nota van toelichting behorend bij het Tijdelijk vergoedingenbesluit lagere overheden Wet geluidhinder. Ook de algemene bijdrage aan de gemeenten zal uiterlijk per 1 januari 1992 worden overgeheveld.

In hoofdstuk 1 van deze nota van toelichting is er op gewezen dat een wijziging van de Wet van 23 december 1983, houdende regels inzake de financiële gevolgen voor provincies en gemeenten van rijksbeleid en inzake de uitkeringen uit 's Rijks kas aan provincies en gemeenten geboden is en dat een wetsvoorstel daartoe bij de Tweede Kamer is ingediend.

Met ingang van de inwerkingtreding van dit besluit worden ingetrokken: de Financiële regeling kosten milieu-effectrapportage lagere overheden, het Tijdelijk vergoedingenbesluit lagere overheden Wet geluidhinder, de Bijdrageregeling spoorweglawaaai bestaande woningen, het Bijdragenbesluit provincies luchtverontreiniging en de Bijdrageregeling autowrakkenbeleid 1987.

HOOFDSTUK 8. ADVIEZEN VAN DE RAAD VOOR DE GEMEENTEFINANCIËN, HET INTERPROVINCIAAL OVERLEG EN DE CENTRALE RAAD VOOR DE MILIEUHYGIËNE

De Raad voor de gemeentefinanciën, het Interprovinciaal Overleg en de Centrale raad voor de milieuhygiëne hebben zich in grote lijnen kunnen verenigen met het ontwerp-besluit, zoals dat aan hen ter advisering is toegezonden. Dit geldt in het bijzonder voor wat betreft de in hoofdstuk 2 opgenomen bijdragen. Voor zover in de adviezen al opmerkingen over deze bijdragen worden gemaakt, komen deze er voornamelijk op neer dat om verduidelijking van in enkele artikelen gehanteerde begrippen wordt gevraagd. Deze opmerkingen zijn alle besproken bij de betreffende bijdragen. De opmerking van de Centrale raad voor de milieuhygiëne over artikel 2 (thans artikel 49) is besproken in hoofdstuk 3 van de nota van toelichting.

De meest kritische opmerkingen in de drie adviezen hebben betrekking op de algemene bijdragen aan de provincies en de gemeenten. De Raad voor de gemeentefinanciën toont zich voorstander van de overheveling van de algemene bijdrage aan de gemeente op uiterlijk 1 januari 1990. In hoofdstuk 6 van deze nota van toelichting wordt uiteengezet waarom aan deze wens geen gevolg is gegeven.

Het Interprovinciaal Overleg en de Centrale raad voor de milieuhygiëne tonen zich sceptisch ten aanzien van de regeling van de algemene bijdrage aan de provincies. De kritiek gold met name de directe herverdelingseffecten die de nieuwe criteria voor de berekening van de hoogte van de bijdrage teweeg zouden brengen. Die kritiek is thans ondervangen door de algemene bijdrage aan de provincies in de apparaatskosten voor de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging en de bijzondere bijdrage aan de provincie Zuid-Holland te integreren in een nieuwe bijdrage aan de provincies voor de uitvoering van de Wet inzake de luchtverontreiniging in plaats van deze bijdragen over te hevelen naar het Provinciefonds en door de andere oplossing die voor de kalenderjaren 1990 en 1991 is gekozen voor de verdeling van het totaal bedrag van de algemene bijdragen aan de provincies in de milieu-apparaatskosten.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel 6

In artikel 6, eerste lid, is de hoogte van de bijdrage voor provincies zowel voor fase 1 (toepassing van de artikelen 41l tot en met 41o van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne) als voor fase 2 (toepassing van de artikelen 41ai tot en met 41al van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne) op een lager bedrag gesteld dan voor gemeenten, andere openbare lichamen of gemeenschappelijke organen.

De reden daarvoor is de volgende. Aan provincies wordt vanwege hun regelmatige betrokkenheid bij de toepassing van het hoofdstuk milieu-effectrapportage van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne een algemene bijdrage in de apparaatskosten voor de uitvoering van dat hoofdstuk verleend en aan gemeenten niet, aangezien deze naar verwachting minder regelmatig bij de uitvoering van dat hoofdstuk zullen worden betrokken. Wordt een gemeente, een ander openbaar lichaam of gemeenschappelijk orgaan bij de toepassing van het hoofdstuk milieu-effectrapportage betrokken, dan vallen de kosten die voor het gemeentelijk apparaat daaraan verbonden zijn –vanwege de geringere ervaring in dit opzicht –hoger uit in verband met de noodzakelijke bijscholing van één of meer ambtenaren of in verband met noodzakelijk intensievere bijstand van derden. De daaraan verbonden extra kosten worden gecompenseerd door de hogere bijdrage voor zowel fase 1 als fase 2. Indien een gemeente, een ander openbaar lichaam of een gemeenschappelijk orgaan toevalligerwijs in één kalenderjaar meer dan één keer bij de toepassing van het hoofdstuk milieu-effectrapportage wordt betrokken is het ambtelijk apparaat vertrouwd met deze toepassing of de ingeschaalde derde vertrouwd met het gemeentelijk apparaat en behoeven er uit dien hoofde geen extra kosten op te treden. Om die reden wordt het bedrag van de bijdrage voor fase 1 indien deze in één kalenderjaar voor de tweede keer wordt verleend op een lager bedrag gesteld. Ingevolge artikel 7 wordt de bijdrage voor fase 2 dan automatisch op dat lagere bedrag gesteld.

Artikel 9, eerste lid, onder a

Op grond van artikel 9, eerste lid, onder a, kan alleen een bijdrage worden verleend in de kosten verbonden aan het akoestisch onderzoek industrielawaai, bedoeld in artikel 62 van de Wet geluidhinder. Voor wat betreft de vergoeding van de kosten verbonden aan het akoestisch onderzoek wegverkeerslawai, bedoeld in artikel 89 van de Wet geluidhinder, beoogt dit besluit geen verandering te brengen in de huidige situatie. Uitgaande van een splitsing van het akoestisch onderzoek

wegverkeerslawaaï in een globaal en een definitief onderzoek, is deze situatie als volgt. Het globale onderzoek wordt bekostigd geacht uit de apparaatskostenvergoeding voor de uitvoering van de Wet geluidhinder. Continuering van deze situatie betekent dat onder vigeur van dit besluit tot aan het tijdstip van de overheveling van de rijksbijdragen milieu-apparaatskosten de vergoeding van de kosten in verband met het globale onderzoek begrepen wordt geacht in de bijdrage, bedoeld in artikel 70, eerste lid. Het definitieve akoestisch onderzoek maakt onderdeel uit van de voorbereiding van het programma van maatregelen dat moet worden opgesteld op grond van artikel 90 van de Wet geluidhinder. Onder vigeur van het Tijdelijk vergoedingenbesluit lagere overheden Wet geluidhinder werden de kosten die verbonden zijn aan het definitieve akoestisch onderzoek vergoed op grond van artikel 6, eerste lid, onder b, van dat besluit. Deze situatie is gecontinueerd in het onderhavige besluit; deze kosten maken deel uit van de voorbereidingskosten van een programma van maatregelen als bedoeld in artikel 90, eerste lid, van de Wet geluidhinder.

Artikel 10

In artikel 8 van het besluit is omschreven wat wordt verstaan onder geluidwerende en geluidbeperkende voorzieningen. Onder geluidbeperkende voorzieningen vallen niet alleen geluidafschermende voorzieningen, zoals schermen en wallen, maar ook maatregelen aan of in de directe omgeving van de spoorweg, die dienen ter beperking van de geluidsbelasting vanwege die spoorweg. Door deze ruime omschrijving kan ingevolge artikel 10, eerste lid, onder a, ook voor bronmaatregelen een bijdrage worden verleend.

Er zullen zich situaties voordoen, waarbij de gemeente niet of nauwelijks inhoudelijke bemoeienis heeft bij de totstandkoming van een geluidbeperkende voorziening. Met name kan hier gedacht worden aan afscherming in samenhang met een wijziging van een spoorweg, waarbij het scherm op het terrein van de Nederlandse Spoorwegen wordt geplaatst. Het akoestisch onderzoek wordt in een dergelijke situatie op grond van artikel 20 van het Besluit geluidhinder spoorwegen ingesteld door de spoorwegexploitant, die ingevolge artikel 14 van dat besluit tevens gedeputeerde staten kan verzoeken een hogere waarde voor de betrokken geluidgevoelige bestemmingen vast te stellen. Artikel 10, tweede lid, van het onderhavige besluit biedt met name voor dergelijke gevallen – waarin de verantwoordelijkheid voor de uitvoering van de voorzieningen geheel berust bij de spoorwegexploitant – de mogelijkheid dat de bijdrage door de spoorwegexploitant kan worden aangevraagd, waarna deze ook aan hem wordt verleend. Overigens is de formulering zo gekozen dat van deze mogelijkheid alleen gebruik kan worden gemaakt met beiderzijdse instemming. Het toezicht op de besteding van de bijdrage zal geschieden met toepassing van hoofdstuk 3 van het besluit. In dit opzicht maakt het geen verschil of de bijdrage wordt verleend aan de gemeente of de spoorwegexploitant.

Artikel 12

Blijkens bijlage 7 van de Leidraad sanering industrielawaai dient het akoestisch onderzoek niet alleen overeenkomstig het Meet- en rekenvoorschrift hoofdstuk V Wet geluidhinder en het Besluit Meet- en Rekenvoorschrift geluidsbelasting binnen gebouwen te worden uitgevoerd, maar ook overeenkomstig de hierop aansluitende publikaties, zoals in ieder geval IL-HR-13-01, IL-HR-13-02 en IL-HR-15-01, en overeenkomstig bijlage 10 van deze leidraad. Niet inachtneming van het in deze

publicaties en in deze bijlage gestelde kan gelet op artikel 12, eerste lid, onder b – waar als weigeringsgrond wordt genoemd de niet inachtneming van door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer krachtens artikel 73 van de Wet geluidhinder gestelde regels –, niet leiden tot een weigering van de bijdrage. Om die reden zal een deel van het bepaalde in vorenbedoelde publicaties en bijlage alsnog bij ministeriële regeling worden geregeld.

Artikel 17

Artikel 17, eerste lid, onder a, 2°, heeft betrekking op sanering door middel van gevelisolatie, uitsluitend uit oogpunt van geluidhinder van railverkeer, de zogenaamde autonome sanering. In verband met de beperkt beschikbare financiële middelen wordt aan deze autonome sanering ten opzichte van de sanering door middel van geluidbeperkende voorzieningen en de gekoppelde sanering, bedoeld in artikel 17, eerste lid, onder b, 1°, voorshands een lagere prioriteit gegeven. Om die reden is in het besluit voor de autonome sanering ten opzichte van de andere twee vormen van sanering vooralsnog een hogere grens opgenomen met betrekking tot de geluidsbelasting, vanaf welke een bijdrage kan worden verleend.

Artikel 18, eerste lid

Het bedrag van de bijdrage in de kosten verbonden aan de fasen I, II en III bestaat uit een 100% vergoeding van de directe kosten die het akoestisch adviesbureau of de eigen dienst van provincie of een gemeente heeft gemaakt ten behoeve van het akoestisch onderzoek. Uitgaande van de gebruikelijke werkverdeling tussen het adviesbureau en de eigen dienst, vloeien de adviseurskosten onder meer voort uit de volgende werkzaamheden in de drie fasen tezamen:

- inventarisatie van relevante geluidsbronnen;
- inventarisatie van maatregelen aan deze bronnen met bijbehorende reductie van de geluidsemissie en bijbehorende kosten;
- overleg met bedrijven over geluidsbronnen, mogelijk te treffen maatregelen en de haalbaarheid hiervan;
- inventarisatie van eventueel noodzakelijke overdrachts- en gevelmaatregelen met bijbehorende kosten;
- berekenen van contouren en gevelbelastingen van woningen en andere geluidsgevoelige objecten na het treffen van maatregelen;
- overleg over uitvoering en rapportage met opdrachtgever en begeleidingswerkgroep;
- rapportage.

Kosten eigen dienst vloeien onder meer voort uit:

- inventarisatie van maatregelen die reeds op grond van verleende vergunningen getroffen moeten worden (fase I en eventueel fase II).

In kosten die verband houden met projectvoorbereiding en projectbegeleiding kan in het onderhavige besluit in navolging van het Tijdelijk vergoedingsbesluit lagere overheden Wet geluidhinder per fase tegemoet worden gekomen door een toeslag van 11% over de vergoeding van de werkelijk gemaakte kosten ten behoeve van het uitvoeren of doen uitvoeren van akoestisch onderzoek in de betreffende fasen.

Tot de werkzaamheden ten behoeve van projectvoorbereiding en projectbegeleiding in de drie fasen tezamen behoren onder meer:

- voorbereiding van het onderzoek; samenstelling begeleidingswerkgroep, offerte-aanvraag, overleg over offerte en uitvoering onderzoek, opzoeken en ter beschikking stellen benodigde gegevens en materiaal aan de adviseur;

- voorlichting aan en overleg met bedrijven en omwonenden;
- overleg van de opdrachtverlener en de begeleidingswerkgroep met de adviseur over uitvoering en rapportage;
- overleg met de begeleidingswerkgroep;
- werkzaamheden verband houdende met inventarisatie en verwerving van financieringsbronnen voor te treffen maatregelen;
- interne communicatie over voortgang van het onderzoek en beleidsadvisering;
- voorbereiding besluitvorming, het trekken van conclusies uit het onderzoek, en de besluitvorming zelf.

Tenslotte zij opgemerkt dat de kosten verband houdende met de aanpassing van vergunningen en herziening van bestemmingsplannen niet voor vergoeding in aanmerking komen op grond van de bijdrage, bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder a, van het onderhavige besluit.

Artikel 19

Vanuit het beginsel «de vervuiler betaalt» ligt het in de rede dat de maatregelen, nodig om een toename van de geluidsbelasting ten gevolge van een wijziging van een spoorweg tegen te gaan, worden bekostigd door de spoorwegexploitant. Voor zover het gaat om situaties, waarin, gezien de vóór de wijziging van de spoorweg heersende geluidsbelasting reeds een mogelijkheid voor een beroep op artikel 10 van het onderhavige besluit bestond, wordt als redelijke verdeelsleutel voor de kosten uitgegaan van de waarde die de geluidsbelasting voor de wijziging van de spoorweg hoger is dan de grenswaarde voor saneringssituaties en de waarde waarmee de geluidsbelasting toeneemt. De bijdrage van de spoorwegexploitant wordt bepaald door de formule

$$\frac{\text{toename geluidsbelasting in dB(A)}}{\text{geluidsbelasting na wijziging in dB(A)} - 65 \text{ dB(A)}} \times \text{kosten sanering}$$

Onder kosten sanering wordt in dit verband verstaan de als subsidiabel aangemerkte kosten.

De overige saneringskosten worden vergoed op grond van artikel 10, eerste lid, van het besluit.

Indien met andere dan de ingevolge het eerste lid opgegeven geluidbeperkende voorzieningen op goedkopere wijze hetzelfde resultaat kan worden bereikt, kan ingevolge het derde lid de hoogte van de bijdrage worden vastgesteld, uitgaande van de kosten van die andere voorzieningen. In het vierde lid is de mogelijkheid opgenomen de bedragen die zijn genoemd in bijlage A van dit besluit te verhogen. Die mogelijkheid zal in gevallen worden gebruikt, waarin sprake is van omstandigheden die in ongunstige zin beduidend afwijken van de gebruikelijke. Te denken valt met name aan slechte bodemgesteldheid, waardoor het noodzakelijk kan zijn de richtbedragen voor de afschermende maatregelen te verhogen.

Artikel 20

In artikel 20 wordt de hoogte van de bijdrage in de kosten verbonden aan de voorbereiding van, de begeleiding van en het toezicht op de uitvoering van geluidwerende en geluidbeperkende voorzieningen ten

behoefte van op 1 juli 1987 aanwezige geluidsgevoelige objecten tegen spoorweglawaai vanwege een op die datum aanwezige spoorweg al dan niet in wijziging afhankelijk gesteld van de plaats waar de voorzieningen worden getroffen. De bijdrage bedraagt een toeslag van 5% op de vastgestelde hoogte van de bijdrage in de kosten verbonden aan vorenbedoelde geluidbeperkende voorzieningen op het grondgebied van de N.V. Nederlandse Spoorwegen. De bijdrage bedraagt een toeslag van 15% op de vastgestelde hoogte van de bijdrage in de kosten van vorenbedoelde geluidwerende en geluidbeperkende voorzieningen die buiten het grondgebied van de N.V. Nederlandse Spoorwegen worden getroffen. Dit onderscheid is gemaakt vanwege het geringere tijdsbeslag dat is gemoeid met de voorbereiding van, de begeleiding van en het toezicht op geluidbeperkende voorzieningen op het grondgebied van de N.V. Nederlandse Spoorwegen ten opzichte van het tijdsbeslag dat is gemoeid met deze activiteiten ten behoeve van geluidbeperkende en geluidwerende voorzieningen elders.

Artikel 21

Het vijfde lid van artikel 21 schrijft de methoden voor waarvan bij de berekening van de verschillende aldaar genoemde milieucomponenten moet worden gebruik gemaakt. Ingevolge het zesde lid kunnen door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer onder meer nadere regels worden gegeven omtrent de berekening. Het voornemen bestaat deze regels te geven en daarbij aan te sluiten bij de voorschriften die ook voor de inwerkingtreding van dit besluit in acht moesten worden genomen. Die nadere regels zullen bijvoorbeeld betrekking hebben op de verplichting aan te geven waar niet aan de toepassingsvoorwaarden van deze methode wordt voldaan, alsmede op de verplichting het wegvak onder te verdelen indien de invoergegevens voor de geluidberekening sterk variëren op een wegvak. Hierbij zijn in ieder geval de volgende gegevens van belang:

- intensiteit,
- verkeerssamenstelling,
- snelheid,
- verhardingssoort,
- verdeling bebouwing over een linkzijde,
- afstand tussen eerstelijnsbebouwing en rijlijn,
- percentage «zachte bodem».

Voorts zal worden voorgeschreven dat per wegvakzijde de gemiddelde geluidsbelasting op de eerstelijnsbebouwing moet worden bepaald en het aantal woningen moet worden geïnventariseerd.

Voor wat betreft de nadere regels omtrent de berekening van luchtverontreinigingsconcentraties valt te denken aan het voorschrift dat per wegvak voor koolmonoxide de 98-percentiel van 8-uursgemiddelde concentratie en voor stikstofdioxide de 98-percentiel van uurgemiddelde concentratie wordt bepaald.

In het zesde lid is uitdrukkelijk vastgelegd dat de nadere regels ook inhoudelijke eisen kunnen bevatten ten aanzien van de milieuvariant ter zake van de verkeersafwikkeling, bedoeld in artikel 21, vierde lid. Het ligt in het voornemen de te stellen inhoudelijke eisen te doen aansluiten bij hetgeen ook nu ten aanzien van de milieuvariant wordt geëist. De milieuvariant dient thans ten aanzien van het geluidsaspect ten opzichte van de huidige situatie per saldo tenminste 30% minder woningen boven de 65 dB(A) en geen woningen boven de 75 dB(A) – zonder toepassing van de 5 dB(A) aftrek – te bevatten en bovendien qua hinder een wenselijke routekeuze voor het nachtelijk vrachtverkeer. Als lichteis geldt thans

voor deze variant, dat het CO-niveau onder de 10500 ug/m³ en het NO₂-niveau onder de 150 ug/m³ wordt gebracht. In de milieuvariant – en in de toekomstvariant, bedoeld in artikel 21, vierde lid, onder b – wordt rekening gehouden met reeds geplande nieuwe ontwikkelingen zoals de bouw van woonwijken, het openstellen van industrieterreinen en verkeerskundige ingrepen.

Artikel 46

Ingevolge artikel 46, vijfde lid, dient een bijdrage in de kosten verbonden aan sanering van autosloperijen door het opheffen op de bestaande lokatie te worden geweigerd voor zover een autosloperij niet beschikt over een geldende Hinderwetvergunning en deze autosloperij blijkens het eerst vastgestelde plan inzake de verwijdering van autowrakken geen autowrakken opsloeg vóór 1 juli 1983. Vóór dat tijdstip diende ingevolge de beschikking van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 30 juni 1981 (Stcrt. 153) krachtens artikel 87, eerste lid, van de Afvalstoffenwet de plannen inzake de verwijdering van autowrakken te zijn vastgesteld. Ook in artikel 47, vijfde lid wordt aan dit tijdstip gerefereerd.

Artikel 47

In artikel 47, vijfde lid, wordt voor wat betreft de hoogte van de bijdrage in de kosten verbonden aan de sanering van autosloperijen door het opheffen van de op de bestaande lokatie geen onderscheid gemaakt al naar gelang de opheffing plaatsvindt vanwege bedrijfsbeëindiging of vanwege verplaatsing. In zijn advies over het ontwerp-besluit wijst het Interprovinciaal Overleg er op dat de berekening van de bijdrage op x-maal de gemiddelde winst over de laatste drie jaar in het algemeen nadeliger is voor een autosloperij die opgeheven wordt dan voor een autosloperij die elders wordt voortgezet. Het Interprovinciaal Overleg doet de aanbeveling de regeling op dit punt te nuanceren.

In het onderhavige besluit is aan deze aanbeveling niet tegemoet gekomen.

Invalshoek van deze bijdrage is het bewerkstelligen van de sanering van autosloperijen. Primair van belang is het opheffen van autosloperijen op bestaande lokaties. Van ondergeschikt belang zijn de redenen die aan deze opheffing ten grondslag liggen – verplaatsing of bedrijfsbeëindiging – met dien verstande dat deze redenen wel de toets aan het geldend plan inzake de verwijdering van autowrakken moet kunnen doorstaan.

Slechts bij wijze van uitzondering zal de opheffing van een autosloperij op de bestaande lokatie plaatsvinden in verband met verplaatsing. De opheffing zal in de regel tevens bedrijfsbeëindiging meebrengen. Ingevolge artikel 41, tweede lid, moet in de gevallen waarin de opheffing plaatsvindt vanwege verplaatsing de aanvraag om een bijdrage vergezeld gaan van de aanvraag om een nieuwe vergunning krachtens de Afvalstoffenwet voor de nieuwe lokatie. Bij de beoordeling van de aanvraag om de bijdrage zal de opheffing van de autosloperij op de bestaande lokatie vanwege verplaatsing worden getoetst aan het geldend plan inzake de verwijdering van autowrakken (artikel 46, tweede lid, onder a). Zoals de vergunning op grond van artikel 40 van de Afvalstoffenwet onder meer moet worden geweigerd indien verlening daarvan niet in overeenstemming zou zijn met een geldend plan inzake de verwijdering van autowrakken, zal ook de bijdrage moeten worden geweigerd indien de opheffing vanwege verplaatsing niet in overeenstemming zou zijn met dit plan.

Er is voor gekozen bij de beoordeling van de aanvraag om een bijdrage in de kosten verbonden aan sanering van autosloperijen door opheffing op de bestaande lokatie inzicht te verkrijgen in de redenen die aan deze opheffing ten grondslag liggen en die redenen – verplaatsing of bedrijfsbeëindiging – te toetsen aan het geldend plan inzake de verwijdering van autowrakken. Er is juist vanwege de invalshoek van deze bijdrage niet voor gekozen om in het verhoudingsgewijs gering aantal gevallen waarin opheffing vergezeld kan gaan met verplaatsing de bijdrage op een lager bedrag te stellen dan in de gevallen waarin de opheffing tevens bedrijfsbeëindiging inhoudt.

Artikel 47, negende en tiende lid, is analoog aan artikel 19, derde en vierde lid. Korteheidshalve zij verwezen naar de toelichting op artikel 19.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J.G.M. Alders